

1964 -

பங்குனி திதி

முனீர்ஸ்

79-81, கே. கே. எஸ். வீதி,

::

யாழ்ப்பாணம்.

❧ பனீர்ஸ்
❧ பங்களுர்
❧ சேலம்
❧ காஞ்சிபுரம்
❧ மணிப்பூர்

சேலைகள்

கூறைச் சேலைகள்.

SHIRTINGS
DHOTTIES

SUITINGS
SHAWLS

SILK
BANIANs

and

All kinds of Quality Textiles

Reasonable Prices

—

Sincere Services.

VISIT:

MUNEER'S

(SAREES CENTRE)

79-81, K. K. S. Road,

JAFFNA.

Grams: INSAF

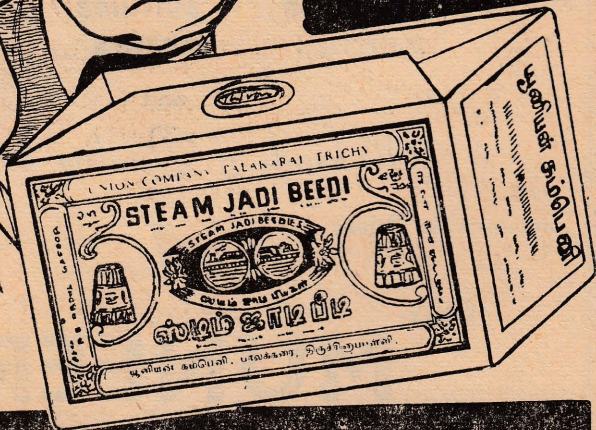
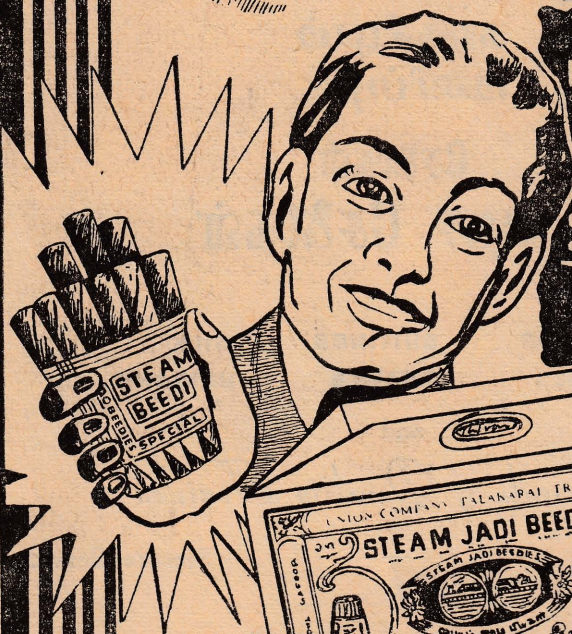
Phone: 404

ஸ்டீம் பீடி ஸ்பெஷல்

புத்துணர்வை

2ளட. 6ம்

2யர்ந்த பீடி

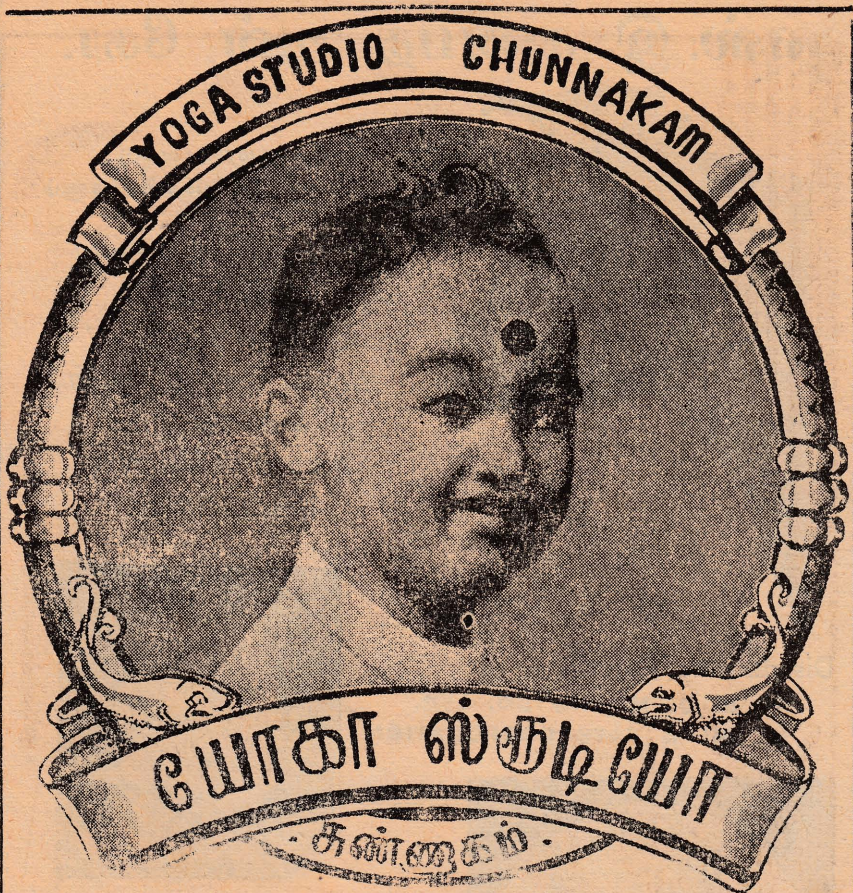

N. B. ABDUL GAFOOR

102/2, WOLFENDHAL ST., COLOMBO-13

PHONE 4929.

GRAM: GAFOORBIDI.

நவீன முறையில் படப் பிடிப்பு

✿ பெருப்பித்தல்,

✿ வர்ணத்தீட்டுதல்,

✿ புளக் செய்தல்

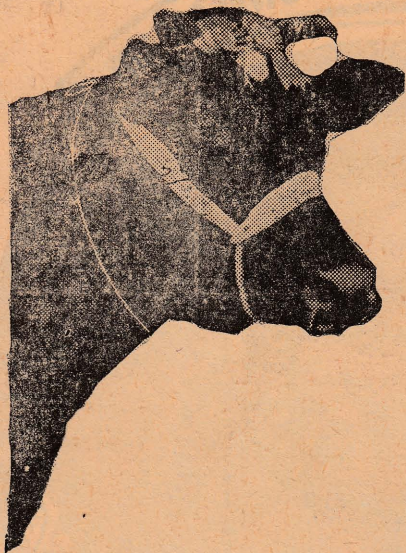
மற்றும் படப் பிடிப்பு (Photography)

சம்பந்தமான விஷயங்களில் உங்களுக்குத்

திருப்தியளிக்கக் கூடிய ஸ்தாபனம்

சொந்தக்காரர்: J. A. பேரின்பநாயகம்

எஸ். இ. கணபதி அன் கோ.

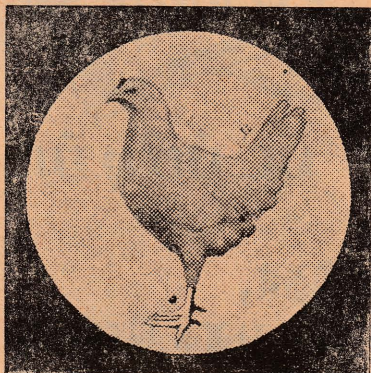

இறக்குமதியாளரும்,
எஸ்டேட் விநியோகஸ்தர்களும்

எங்களிடம் சகல
எண்ணெய்
வகைகளும்
மிருக, கோழி, தீன்
வகைகளும்
சகாய விலையில்
கிடைக்கும்.

Distributors for:

- o B. C. MILLING CO. LTD.
- o OIL & FATS CORPORATION

Poultry Medicines of every
reputed Manufacture and
all Raw materials for Poultry
Foods and Animal foods
available.

S. E. KANAPATHY & Co.

32, WOLFENDHAL STREET, COLOMBO - 12

Telephone : 3935

Telegram : AMBU BRIYA

S. V. Ponnampalam & Sons

345, MAIN STREET,

COLOMBO - 11.

Dealers in Nestles Products, Direct Importers, Wholesale & Retail Merchants for Provisions, Grocery & Tinned food

நெசில்ஸ்

தயாரிப்புகளின்
விநியோகல்
தர்கள்

உணவுப்பொருட்கள், சாய்ப்புச்சாமான்கள்,
தகர உணவுகள்.

முதலியவற்றின் மொத்த, சில்லறை,
விற்பனையாளர்கள்.

ச.வே.பொன்னம்பலம் அன் சன்ஸ்

345, பிரதானவீதி,

கொழும்பு.

தொலைபேசி 4475

தலைமை அலுவலகம்.

6522

இல்லம்.

இலங்கையில் முதல்தரமான உன்னத தயாரிப்பு இதுவே.

பிரீடம் மார்க் கற்பூரம்

ஆலயதேவையா?

அலங்கார வைபவங்களா?

இன்றேல் சுபகருமங்களா?

புதிய நறுமணம் கமழும் மிருக நெய் கலப்பற்ற உண்மையான
பிரீடம் மார்க்

கற்பூரம்

உங்களது சகல தேவைகளையும் பூர்த்திசெய்யத்
தயாராகின்றது.

இஃது அரசாங்க அனுமதி பெற்ற ஒரேயொரு
உள்நாட்டு உற்பத்தியென்பதை மறக்கவேண்டாம்!

விபரங்களுக்கு.

Grams : KANKEYAN

Free Lanka Industries

MINUWANGODA - CEYLON.

கலைச்செல்வி

தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்.

—பாரதியார்

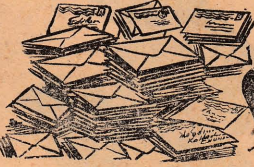
கலை : 6 | பங்குனி - சித்திரை 1964 | காட்சி : 3

MARCH - APRIL 1964

பொருளடக்கம்.

1. வாசகர் கருத்து.
2. கருத்தோட்டம்.
3. அன்பார்ந்த நேயர்களே!
4. வாழ்த்துகின்றோம் : வருந்துகின்றோம்.
5. பலதும் பத்தும்.
6. திருக்குறள் கீர்த்தனை.
7. கவிப் பொங்கல்.
8. ஈழகேசரிப் பொன்னையா
9. கலைகளின் உறைவிடங்கள்.
10. தலபுராணம்.
11. வாழ்வே வேறுதான்.
12. கலைத்தொண்டர்.
13. சுமை.
14. இரத்தப் புட்சி.
15. மனத்தின் குரல்.
16. பட்டபட்ட.
17. பதிலும் பரிசும்.

KALAIHELVI: Largely-Circulated, Tamil
Literary Monthly. Price per copy: 30cts.
Annual Subscription: 4/-. Editorial and
Publications; 20, Stanley Road Jaffna.

வாசகர் கருத்து

வா - வளர் - வாழ்க!

கலையே, கலையின் உறைவிடமே, கலைச்செல்வியே! புது இடம் நோக்கிச் செல்லும் உனக்குத் தமிழ் மகன் ஒருவனின் ஆசிகள். புதுப்புனலுடன் பொங்கித் தமிழக இலக்கியத் தாகத்தைத் தீர்ப்பாயாக. கோண்டாவில் தமிழ் - செல்வம். வேறென்ன வேண்டும்?

“கலைச்செல்வி” மேலும் சிறக்க வேண்டும் சிறுகதை, விமர்சனம், முதலியவற்றோடு நின்றுவிடாமல், விஞ்ஞானம், மருத்துவம் சம்பந்தமான கட்டுரைகளும் இடம்பெற வேண்டும். வெள்ளவத்தை.

சதா. தனபாலசிங்கம்.

திரு. அருமை!

பேராசிரியர் திருநாவுக்கரசு அவர்கள் எழுதிய “தென்னிந்தியாவும் தொல்லிலங்கையும்” என்ற கட்டுரை மிக மிக அருமை; பயனுள்ளது.

கண்டி. இரா. இளஞ்செழியன் ரசித் - தேன்!

“கலைச்செல்வி” மாசி இதழ் கண்டேன். அதிலுள்ள அம்சங்கள் யாவும் நன்கு சிறப்புற அமைந்திருந்தன. சிவாஜி கணேசனின் பேட்டி தேனாய் இனித்தது. வத்துகாமம். என். தங்கராஜ் உள்ளது உள்ளபடி!

“எழுத்தும் இசையும்” என்ற கட்டுரை என்னைக் கவர்ந்தது. ஆசிரியர், தன் உள்ளத்திற் பட்டதை உண்மையாகவே கூறியுள்ளார். குறிப்பிட்ட ஒரு பகுதியினர் மட்டுமே பேசும் சொற்களைப் பொது இடங்களின் பயன்படுத்தக்கூடாது என்று சான்றுடன் கூறியுள்ளார். அரசினர் கலைக்கல்லூரி,

சென்னை. எஸ். அகஸ்திலிங்கம்

ராச - நடை!

“ராசாத்தி”யைப் படித்தேன். இது செங்கையாழியானின் சிறந்த கதையாக அமையாவிட்டாலும், அவருடைய நடையிலும் உத்தியிலும் ஒரு புதுமையும் விறுவிறுப்பும் காணப்படுகின்றன. நான் மயங்கி விட்டேன்.

கொட்டாஞ்சேனை. ஆர். சந்தசாமி. குருத்து விரியட்டும்!

“கலைச்செல்வி” கண்டேன், “குருத்து” - பிரமாதம். மாணவன் சத்தியமூர்த்திக்கு மங்களகரமான எதிர்காலம் உண்டு.

அச்சவேலி. க. இராஜரத்தினம். கவர்ந்த கலை!

“கலைகளின் உறைவிடங்கள்” என்ற கட்டுரை என் கவனத்தைத் தொடர்ந்து கவர்ந்து வருகின்றது. கலாநிதியவர்களின் ஆழ்ந்த அறிவையும் ஆராய்ச்சித் திறனையும் கட்டுரையில் காண்கின்றேன்.

திருநெல்வேலி. —மணி. இலக்கிய யாத்திரை!

பாரசீக இலக்கியங்களைப் பற்றி விரிவாகவும் தெளிவாகவும் எழுதிய அன்பர் சுகிரி, எங்களைப் பாரசீக நாட்டிற்கே அழைத்துச் சென்று விட்டார்!

மட்டக்களப்பு. க. சபாலிங்கம். கட்டுரை - கட்ட!

மாசி இதழ் அட்டைப்படம் அற்புதம். இருக்கவேண்டிய வீஷயங்கள் அத்தனையும் அளவாக இருக்கின்றன. கட்டுரைகள் இனிமேல் குறையும் என எண்ணுகின்றேன். பேராசனை. க. குணராசா.

கருத்தோட்டம்.

இந்தியாவிலிருந்து தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் இலங்கைக்கு வருவதைத் தடைசெய்ய வேண்டும் என இங்குள்ள குறிப்பிட்ட சில எழுத்தாளர்கள் அடிக்கடி கூக்குரல் எழுப்புகின்றனர். ஆனால் பெரும்பாலான தமிழ் வாசகர்கள், மாறுபட்ட கருத்துடையவர்களாகவே இருக்கின்றனர். இந்தியாவிலிருந்து வரும் தரமான தமிழ் நூல்களையும் பத்திரிகைகளையும் படித்துப் பயனடைவோர் பலர். ஒரு நாடுகளுக்குமிடையே கலாச்சாரத் தூதுவர்களாகப் பணிபுரிகின்றன இப் பத்திரிகைகள். இவற்றிற்குத் தடைவிதிப்பது அறிவு வளர்ச்சிக்கும் கலாச்சாரத் தொடர்புக்கும் தடைவிதிப்பதை ஒக்கும். தரமற்ற, ஆபாசமும் துவேஷமும் நிறைந்த சில நூல்களும் பத்திரிகைகளும் அங்கிருந்து இங்கு வருகின்றன என்பதும் உண்மைதான். அவற்றைத் தடைசெய்ய வேண்டும் என்று கோருவதில் அர்த்தமுண்டு. அதைவிட்டு விட்டு, எல்லாவற்றையும் ஒரேயடியாகத் தடைசெய்யவேண்டும் என்று கேட்பது எத்துணை மடமை! வெளிநாட்டுச் செலாவணியின் வீழ்ச்சியால் வேதனைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் அரசினர்க்குக் கூறப்பட்டுள்ள ஆலோசனை, வரட்டுப் பொருளாதாரத் தத்துவத்தின் வெளிப்பாடேயன்றி வேறன்று. ❀

இலக்கியத்தை ஆக்கும் எழுத்தாளனிடம் தனித்துவமும் சுயமரியாதையும் இருக்கவேண்டும். நல்ல சிறுகதையோ, நாவலோ வெளிவந்தால், அதைப் படிக்கும் வாசகர்கள் தாமாகவே பாராட்டுவார்கள்; விமர்சனம் செய்வார்கள். "என் கதையைப்பற்றி விமர்சனம் எழுது; நான் பத்திரிகையில் வெளிவரச் செய்கின்றேன்" என்று மற்றையோரைக் கேட்பது சுயமரியாதையற்ற செயல். கம்பரும் காளிதாசரும் ஷேக்ஸ்பியரும் ஷெல்லியும் விமர்சனத்தை எதிர்பார்த்துத்தானே தம் இலக்கியங்களைப் படைத்தார்கள்? புகழ் என்ன உயிரும் கொடுப்பார்களாம் சங்கச் சான்றோர்கள். உண்மைஆனால், இரகசியமாகவேனும் தம் மானத்தையும் சுயமரியாதையையும் அவர்கள் கொடுக்கமாட்டார்கள் என்பதையும் நாம் நினைவில் நிறுத்த வேண்டும். ❀

சட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்ட விஷயங்கள் பல உள். நாட்டுப் பற்று அவற்றுள் ஒன்று. சட்டத்தின் மூலம் நாட்டுப்பற்றை ஏற்படுத்த முடியாது. ஒரு நாட்டின் அடையாளமாக விளங்கும் அரசாங்கம், மக்களை மக்களாக மதித்தாற்றான், மக்கள் அவ்வரசாங்கத்திலும் அது குறிக்கும் நாட்டிலும் பற்றும் பாசமும் கொள்வர். அன்பைக் கொடுத்துத்தான் அன்பைப் பெறவேண்டும். அடக்குமுறையினால் அன்பைப் பெறமுடியாது. "கொடுங்கோன் மன்னன் வாழுநாட்டில் கடும்புலி வாழும் காடு நன்றே" என்று கூறுபவனை நாட்டுப்பற்றற்றவன் என்று நாம் சொல்லிவிட முடியுமா? ❀

அன்பார்ந்த நேயர்களே!

வணக்கம் இவ்வாண்டின் முன்றும் இதழான இந்த இதழ், பங்குனி...சித்திரை — இரண்டு மாதங்களுக்குமுரியது. 'கலைச்செல்வி' அச்சிடும் காகிதத்தின் விலை பெருமளவில் அதிகரித்துவிட்டது யாழ்ப்பாணத்தில், பணம் கொடுத்தாலும் இலகுவில் காகிதத்தை வாங்கமுடியாத நிலையிருக்கின்றது. இக்காரணத்தினால்தான், பங்குனியில் வெளியாகவேண்டிய இந்த இதழ் தாமதித்து, இரண்டு மாதங்களுக்கும் பொதுவானதாக வெளியாகின்றது. தீபாவளி சமயத்தில், அதிகப்படியான ஓரிதழை வெளியிட்டு, இவ்வாண்டில் வெளியாகவேண்டிய பன்னிரண்டு இதழ் கணக்கைச் சரியாக்குவோம்.

இன்னுமொரு அதி முக்கிய அறிவித்தல். கலைச்செல்வியின் இரண்டாவது கலைவிழாவை இந்தச் சித்திரை மாதத்தில் நடாத்தத் திட்டமிட்டு, அதற்கான விரிவான ஏற்பாடுகள் எல்லாவற்றையும் செய்து கொண்டிருந்தோம். நடிகர் திலகம் சிவாஜி கணேசன் அவர்கள் விழாவில் கலந்து சிறப்பிக்க ஒப்புக் கொண்டார். ஆனால் சென்ற மாதமத்தியில் கொழும்பிற்கு அவர் வரவிருந்தபடியால், நமது விழாவையும், முன்னே இழுத்து — பங்குனி 16ல் நடாத்த ஏற்பாடுகள் செய்தோம். எதிர்பாராத காரணங்களினால் நடிகர் திலகம் அவர்களால் இலங்கைக்கு வரமுடியவில்லை. கலைவிழா பின்போடப்பட்டது. வார்த்தை தவறு வாய்மையாளரான நடிகர் திலகம் அவர்களுடன் மீண்டும் தொடர்பு கொண்டுள்ளோம்.

அவரிடமிருந்து செய்தி கிடைத்ததும், கலைவிழாத்திதியைப் பற்றி அறிவிப்போம்.

இதை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் சென்னையில் திரு. அகிலன் அவர்களிடமிருந்து நாவல் போட்டி முடிவுகள் வந்துள்ளன. நீதிபதிகள் அனைவரும் கொடுத்த புள்ளிகள், குறிப்புகள் ஆகியவற்றை ஒன்று சேர்த்துப் பரிசீலனை செய்து பரிசு பெறும் நாவலைத் தெரிவு செய்வதுதான் இனியுள்ள வேலை. ஆகவே 'கலைச்செல்வி'யின் அடுத்த இதழில் நாவல் போட்டி முடிவுகளை நிச்சயம் நீங்கள் பார்க்கலாம்.

இந்த இதழில் நான்கு சிறுகதைகள் வெளியாகின்றன. 'கலைத் தொண்டர்' என்ற கதையை எழுதிய மா. பாலசிங்கம் கொழும்பைச் சேர்ந்தவர். 'கலைச்செல்வி'யில் வெளியாகும் அவருடைய முதலாவது சிறுகதை இது. இலங்கையர்கோள் நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டியில் பாராட்டுப் பத்திரம் பெற்ற சிறுகதை "இரத்தப் புரட்சி". இதை எழுதிய "மணிமேகலை" நாடறிந்த நல்ல பேச்சாளர்; கரிகாலன் என்ற பெயரில் பிரபலமானவர். இரா.சிவசுந்திரன். முனியப்பதாசன் ஆகியோரை அறிமுகப்படுத்தவேண்டிய அவசியமில்லை. இந்தக் கதைகளைப் பற்றியும் எழுதியனுப்புகள்,

சிறுகதைப் போட்டிக்கு வந்த கதைகள் பரிசீலனை செய்யப்படுகின்றன. நாவல் போட்டிக்குரிய பரிசும், சிறுகதைப் போட்டிப் பரிசும், கலைவிழாவில் வழங்கப்படும்.

அன்பர்கள் அனைவர்க்கும் நமது புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள்.

—ஆசிரியர்

வாழ்த்துகின்றோம்.

கலை யரசு சொர்ணலிங்கம் அவர்களுக்கு 75 வயது ஆகின்றது என்பதை நம்பவே முடியவில்லை. வாலிபர்களாயினுஞ்சரி வயதிற் குறைந்த குழந்தைகளாயினுஞ்சரி அவர்களின் நிலைக்கு இறங்கி, அவர்களுடன் சமமாக நின்று உரையாடித் துள்ளிக்குதிக்கும் கலையரசு அவர்களுக்கு 75 வயது என்றால் யார்தான் நம்புவார்கள்? ஆனால், இந்தச் செய்தி உண்மைதான் என்பதைக் கலையரசு அவர்களே ஒப்புக்கொள்ளும்போது நம்பாமலிருக்க முடியுமா? ஆகவேதான் கலாநிதி. ச. வித்தியானந்தன் அவர்களின் தலைமையில் நாடகக் கலைஞர்களும், ரசிகர்களும் சென்ற 31-3-64ல் மாணிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியில் ஒன்றுகூடினார்கள்; மங்கல வாத்தி

யங்களை முழக்கிக் கலையரசு அவர்களை ஊர்வலமாக அழைத்து வந்தார்கள்; பூமாலையும் பாமாலையும் புகழ்மாலையும் சூட்டினார்கள்; சந்திப்பு, நிறைகுடம், உடைக்காக ஆகிய நாடகங்களை மேடையிட்டு அனைவரையும் மகிழ்வித்தார்கள். கலையரசு அவர்கள் மேலும் பல்லாண்டு வாழ்ந்து நாடகக் கலைக்கு நற்றொண்டாற்ற வேண்டும் என்று விழைந்து வாழ்த்துவதுடன், இவ்விழாவை ஒழுங்குசெய்த யாழ்ப்பாணம் மறுமலர்ச்சி மன்றத்தினரையும் அதன் தலைவர் திரு. பொ. செல்வரத்தினம் அவர்களையும் மனமாரப் பாராட்டுகின்றோம்.

வருந்துகின்றோம்.

சைவத் தமிழ்த் தொண்டர்களுள் ஓர் இரத்தினமாக, இரத்தினங்களுட் சிறந்த இராச இரத்தினமாகத் திகழ்ந்தவர் காலஞ்சென்ற ஸ்பென்சர் இராசரத்தினம் அவர்கள். மாவட்ட நீதிபதியாகக் கடமையாற்றிச் சாதி, சமய, இன வேறுபாடின்றிச் சமன் செய்து சீர்தூக்கி நீதியும் நியாயமும் வழங்கியவர் அவர். பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பின் கதிர்காமத்திற்குச் சென்று முருகன் பணியே முதற்பணி என்ற நோக்குடன் எளிய வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு இறைவனுக்கும் அடியார்க்கும் எல்லா வித தொண்டுகளைச் செய்துவந்தார். இப்பெருமகனின் அருமையை அறியாத பித்தனொருவன் இவரின் உயிருக்கு எமனானான். இவருடைய அரும் பெரும் முயற்சியால் உருவான பாணந்துறைக் கந்தசுவாமி கோவில் இவரின் நிலைவுச் சின்னமாக என்றும் இலங்கும்.

கொழும்புத்துறையில் இருந்துகொண்டு தன் ஞான ஒளியால் அன்பர்களின் உள்ளத்தில் சாந்தி நிலவச்செய்த தவத்திரு யோகர் சுவாமிகள் தன் பூதவுடலை உதறிவிட்ட செய்தி அன்பர்கள் அனைவரையும் கலக்கிவிட்டது. என்றும் மாரு உருவமைந்த இப்பெரியாரின் பூர்வீகமே, எப்போது பிறந்தார் என்பதோ யாருக்கும் சரியாகத் தெரியாது. இவருடைய இறுதியாத்திரையில் சாதி, சமய, இன, வயது வேறுபாடின்றி ஆயிரக்கணக்கான ஆண்களும் பெண்களும் கலந்துகொண்டனர்.

இவ்விரு பெரியார்களின் பிரிவினாற் கலங்கி நிற்கும் அன்பர்களுடன் நாமும் கலந்துகொள்கின்றோம்.

பலதும் பத்தும்

‘இம்’ என்னும் முன்னே எழு நூறும் எண்ணூறும் ‘அம்’ என்றால் ஆயிரமுமாகக் கவிதைகளை இயற்று வாராம் காளமேகப் புலவர். பண்டி தர் இராமச்சந்திரன் அவர்களை எண்ணாமபோது மேலேயுள்ள கூற் றுத்தான் நம் நினைவிற்கு வரும். ஆழமான கருத்துக்களையுடைய கவிதைகளைக் தெளிவாகவும் விரை வாகவும் இயற்றக்கூடிய ஆற்றல் இவரிடமுண்டு. என்ன பொருளைப் பற்றிக் கேட்டாலும், கேட்டவுடனே யே கவிதையிற் சொல்லிவிடுவார். சாதாரண மக்கள் இலகுவில் விளங் கிக் கொள்ளக்கூடிய வகையில் கடினமான விஞ்ஞான விஷயங் களைச் சுவையாகவும் தெளிவாகவும் விளக்கிச் செற்பொழிவாற்றும் திற மையும் இவரிடமுண்டு. யாழ்-பா மேஸ்வரக் கல்லூரியில் ஆசிரியரா கப் பணியாற்றி ஓய்வுபெற்றுள்ள இவர் இப்போது நல்லூரிலிருந்து கொண்டு சோதிடத்திலும் வைத்தி யத்திலும் கவனஞ்செலுத்திவரு கின்றார்.

∴

உலகிலே புரட்சிகரமான பொருளாதாரத் திட்டத்தை உரு வாக்கிய லெனின், சதுரங்கம் ஆடு வதில் அதிக ஆசையும் ஆவலும் உடையவராம். கிடைக்கும் ஓய்வு நேரம் முழுவதையும், தன் நண்பர் களுடன் சதுரங்கம் விளையாடுவதி

லேயே செலவிடுவாராம். அருகில் யாராவது நண்பர்கள் இல்லாவிட் டால், தொலைவினுள்ள நண்பர்களு டன் தபால்மூலம் சதுரங்கம் ஆடு வாராம்!

∴

அண்ணன் மனைவி அண்ணி என்றால், தம்பியின் மனைவி தண்ணி; அம்மான் மனைவி அம்மி!

—கு. தர்க்கவாதி

∴

பிரபல திரைக்கவிஞராகிய கு. மர. பாலசுப்பிரமணியம், ஈழநாட் டில் சிலகாலம் வாழ்ந்திருக்கிறார் என்ற செய்தி உங்களுக்குத் தெரி யுமா? 1950—51ல் கொழும்பிலுள்ள “வீரகேசரி” அலுவலகத்தில் அவர் ‘புருவ’ வாசிப்பவராகக் கடமையாற்றி யிருக்கின்றார்!

∴

கேள்செல்வி மாசி இதழில், ‘பலதும் பத்தும்’ பகுதியில் ‘அடி மைத்தீவு’ (Slave Island) பற்றி நன்கு எழுதியிருந்தீர்கள். 1844ம் ஆண்டில் அந்நியரின் ஆட்சியில், அது அடிமைகளின் தீவாக இலங்கி யது. ஆனால் இன்றோ, நம் தமிழர் களின் சிறைத்தீவாக விளங்குகின் றது. நான் கொழும்பில் தொழில் புரியும்போது, “கள்ளத்தோணிகள்” என்னும் பெயரில் சிக்கவைத்து இங்கு சிறைவைக்கப்பட்டுள்ள எம் தமிழர்களின் கோர நிலைகண்டு

கலங்கினேன். 1844ல் அது அடிமைகளின் தீவு. ஆனால் 1964ல் அது 'தமிழர்களின் சிறைக்கூடம்'. இந்த இழிவுதரும் வடு என்று அழிக்கப்படுமோ? பதுளை —தமிழோவியன்.

∴

நீந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், ஒரு பெண் தன் கணவனின் முகத்தில் துப்பிக்கொண்டேயிருப்பதைப் பாராட்டலாம்?"

"அவளுடைய கணவனின் மீசை தீப்பற்றி எரியும்போது!"

∴

இந்தியாதான் எனது இள

மையின் மெத்தை; என் யெளவனத்தின் நந்தவனம்; என் கிழக்காலத்தின் காசி.

—பாரதியார்

∴

இலங்கையிலுள்ள இராணி அப்புக்காத்துமார் (Queen's Counsel) அனைவரும் கொழும்பில் வசிக்கின்றனராயினும், ஒரே ஒருவர்தான் "இராணி வீதி"யில் வசிக்கும் சிறப்புப்பெற்றவர். அவர் யார் தெரியுமா? அவர்தான் பிரபல வழக்கறிஞரும் அ. இ. த. காங்கிரஸ் தலைவருமான திரு. ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் கியூ.சி. அவர்கள். அவருடைய இல்லம் Queen's Roadல் அமைந்துள்ளது.

திருக்குறள் கீர்த்தனை - 16

விசும்பின் துளி வீழின் அல்லாமல் மற்றுங்கே
பசும்புல் தலைகாண்பதரிது.

இராகம் : ரஞ்சனி

தாளம் : ஆதி

பல்லவி

மழைத்துளி வீழாது; மண்ணில் பசும்புல்லேனும்
தழைத்திடக் காண்பது அரிதல்லவோ—மாரி

அனுபல்லவி

பிழைத்திடும் உயிர்களை பிறவையும் உலகினில்
வளர்த்திட வாய்த்திடும் வானின் அமுதமெனும்

சரணம்

பச்சைப் பச்சேல் என்றே பசுமை வளம் செழிக்கும்
இச்சை தரும் இனிய புற்களையும் உலகார்
மெச்சும்படி வளர்க்க மேகத்துளியாய் வந்து
இச்செகத்திலே வீழ்ந்து இன்பந்தரும் அந்த

—யாழ்ப்பாணம் ந.வீரமணி.

கலைச்செல்வி பொங்கல் மலரின் மூலம்
 ஈழத்தின் பிரபல கவிஞர்கள் மஹாகவி, நீலா
 வணன், திமிலைத்துமிலன், அம்பி, சத்திய
 சீலன், ச. வே. பஞ்சாட்சரம் ஆகியோர்
 படைத்த “கவிதைப் பொங்கலை” அருந்தி
 யதன் விளைவு இது!

‘கவிப்பொங்கல்’

—சர்வானந்தன்—

அஞ்சு சுவையை அழகாக
 அறுவர் பாடி அளித்திட்ட
 பஞ்சாயிர்த கவிப்பொங்கல்
 பண்ணூர் தமிழில் எழிற் பொங்கல்
 கொஞ்சு தமிழில் கலைச்செல்வி
 கோலக்குமரி குயில் மொழியாள்
 நெஞ்சம் நிறைய அளித்திட்டாள்
 நினைவில் என்றும் நிலைத்திட்டாள்.

காலைக் கதிரோன் பொன்னொளியில்
 கன்னிமயிலாம் பெண்ணவரும்
 பாலைப்பிழிந்து உலையிட்டுப்
 பதமாய்ப் பொங்கி இறக்கியதோர்
 சாலச்சிறந்த பொங்கலதும்
 சலிப்பை அளிக்கும்; கலைச்செல்வி
 நூலைச்சேர்ந்த கவிப்பொங்கல்
 நுகர நுகரப் பேரின்பம்.

புளித்த பொங்கல் மாகவிக்கு
 புளித்ததாச்சு திமிலைக்கும்
 களிப்பாம் சத்தியசீலனுக்கு
 காரம் பஞ்சாட்சரத்துக்கும்
 உளத்தே நீலாவணனுக்கும்
 உயர்ந்த பொங்கல் உவப்பாச்சு
 அளித்தார் அம்பி கைப்பிவையே
 அமுதத்தமிழில் கவிப்பொங்கல்.

குவித்த முத்துக்குவையாகும்
 கொடுத்த கவிதை அத்தனையும்
 கவித்த கரியமுகில் நீங்கக்
 காட்சியளிக்கும் வெண்ணிலவாய்
 சுவைக்க உணவாய் செந்தமிழ் நூல்
 சிறந்ததான கலைச்செல்வி
 அவித்த கவிதைப் பொங்கலது
 அமுதம் அமுதம் அரியசுவை.

உங்கள் தோழன்!
உங்கள் குரு!
உங்கள் வழிகாட்டி

என்று அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய விதத்தில்
தயாராகின்றது.

வரதரின்

பலகுறிப்பு 1964-65

(தமிழ் டைரக்டரி)

உங்களுக்குத் தேவையான எல்லா விபரங்களும்
சரியாகவும் அழகாகவும் தெளிவாகவும் அச்சு
சிடப்பட்டுள்ளன.

வாழ்க்கையில் எந்தத்துறையில் நீங்கள் ஈடுபட்
டிருந்தாலும் வரதரின் பலகுறிப்பு உங்களுக்கு
ஓர் இன்றியமையாத தேவையாகும்.

பலகுறிப்பு-64-65, மே மாதத்தில் வெளி
யாகின்றது. தனிப்பிரதி 10-00 ரூபா. இன்
றே 3-00 ரூபாவை முற்பணமாக அனுப்பி
உங்கள் தேவையைப் பதிவு செய்து
கொண்டீர்களானால், உங்கள் பெயர்,
முகவரி, தொழில் முதலிய சகல விபரங்
களும் இதில் சேர்த்து அச்சிடப்படும்.

வரதர் வெளியீடு

(ஆனந்தா அச்சகம்)

226, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம்

தொலைபேசி இல: 348

அமரர். திரு. நா. பொன்னையா

ஈழத்திலிருந்து வாரந்தோறும் வெளியாகி, மக்களிடையே தேசிய உணர்வையும் மொழிப்பற்றையும். இலக்கிய ஆர்வத்தையும் வளர்த்த இதழ் “ஈழகேசரி”. இலங்கையில் மட்டுமல்லாது, இந்தியா, மலாயா, தென் ஆபிரிக்கா போன்ற இடங்களிலுமுள்ள தமிழ்பிமாணிகளும் “ஈழகேசரி” யின் மீது பற்றும் பாசமும் மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்தார்கள், இத்தகைய சிறந்த பத்திரிகையை நிறுவி, இதன் ஆசிரியராகவும் இருந்து அருந்தொண்டாற்றிய காலஞ்சென்ற நா. பொன்னையா! அவர்கள் எழுத்தாளர்கள் பலரை வளர்த்தார்; புதுமையான இலக்கிய நூல்களை வெளியிட்டார்; கல்வி நிலையங்கட்கு ஏராளமான நன்கொடைகளை அளித்தார். இவருடைய அரும்பெரும் சேவைகளைக் கௌரவிக்கும் முகமாக இந்நாட்டு அரசாங்கம் இவரைச் சமாதான நீதிபதியாக்கியது. எல்லார்க்கும் நல்லவராய் எல்லாம் வல்லவராய் வாழ்ந்த இப் பெரியார் 30-3-1951ல் அமரரானார். உழைப்பால் உயர்ந்து உதாரணமாக விளங்கிய இவரின் நினைவு என்றும் எம்மைவிட்டு அகலாது; அழியாது.

கலைகளின் உறைவிடங்கள்

3. கலைகள் வளர்ந்த வரலாறு.

சென்ற கட்டுரைவில் பக்தியடிப் படையிற் கிரியை என்னும் உயர்கலை தோன்றி வளர்ந்ததைக் கவனித்தோம். இறைவன் மாட்டு வழிபடுவோன் கொள்ளும் உள்ளன்பே பத்தியாகும். பஜ் என்னும் சமஸ்கிருத விளையடியிலிருந்தே பக்தி என்னுஞ் சொல் பிறந்தது. பஜ் எனனும் விளையடிக்குப் பங்குகொள்ளல், என்னுங்கருத்துண்டு. இறைவனுடன் தன் அருபவங்களில் பங்குகொள்ளும் நிலையே பக்தி. இது பங்குகொள்ளும் நிலையில் நெருங்கிப் பழகும் இறைவனிடத்தில் கொண்டுள்ள அன்பு. இவ்வன்பு இறைவனுடன் பூணும் அந்தியோந்நியமான தொடர்பு. கட்டிலுக்காதவனும் நய இந்திரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவனுமான இறைவனை நம்முணர்வுக்குள் அகப்படுத்தினாலன்றோ, நம் அன்பைச் சொரிய வாய்ப்புக்கிடும். இது இலேயே இறைவனுக்குத் திருவுருவஞ் சமைக்கும் மரபு எமது சமயத்துறையில் தனிஇடம் பெறுகின்றது. கல்லாலோ சுதையாலோ உலோகங்களாலோ அமையுந் திருவுருவங்களில் உள்ள கல் முதலான அடிப்படைப்பொருள்கள் பக்தி நெறிப்பட்டு வழிபடுபவன்

கண்களுக்குப் புலனாவதில்லை. இவன்கண்கள் காண்பது இறைவனையே. இறைவன் அருவநிலையிலிருந்து இழிந்து உருவநிலை எய்தியதும், அந் நிலைக்கேற்பப் பல்வேறு பண்புகள் அவனைச்சார்கின்றன. வழிபடுவோனைப் பொறுத்த அளவில் இறைவன் உடம்பினை ஏற்கிருன். இதற்கேற்பப் பல நிகழ்ச்சிகள் தொடர்ந்து நடைபெறுகின்றன. உருவம் ஏற்கும் இறைவன் உறைவதற்குத் தனி இடம் வேண்டப்படுகின்றது. இது திருக்கோவில் தோன்றுவதற்கு வழிவகுக்கின்றது. வகுக்கப்படுங் கோவிலும் பல ஒழுங்குகளுக்கேற்ப அமைக்கப்படவேண்டியதாயிற்று. இவ்வாறு இறைவன் திருவுருவங்களைப் பல்வேறு கற்பனைகளுக்கமைய வெவ்வேறு தோற்றங்களாகச் சமைக்கவும் இத் திருவுருவங்களுக்கேற்ப கோவில்களைக் கட்டவும் சூழ்நிலையும் ஏற்படவே கோவில் கட்டுங் கலையும் உருவஞ் சமைக்கும் கலையுமான இருவகைச் சிற்பக்கலைகள் பிறக்கக் காண்கின்றோம். வழிபடுபவனின் அன்பு, புறக்கணகளுக்குப் புலனாகும் வண்ணம் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளாக, கிரியை என்னுங் கலையாகத், தோற்றம் அளிக்கின்றது. நீராட்டல், ஆடை

அணிகலன் முதலியவற்றையணிவித்தல், திருவமுதை நிவேதித்தல், கீதம், நாட்டியம் முதலியவற்றால் அவனை மகிழ்வித்தல், பவனிவாவைத்தல் முதலிய நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் இறைவன்மீது நாம் பூண்டுள்ள பக்தியின் விளைவுகளே. கிரியைகளில் இரு பெருங்கலைகளான சங்கீதமும் நாட்டியமும் பெரும் இடம் வகிக்கின்றன. இவற்றை ஒருங்கு கருத்திற் கொண்டு நோக்கும் பொழுதே பக்தியடிப்படையிற்றேன்றி விரிந்து வளர்ந்த ஐம்பெருங்கலைகள் குடி கொண்ட இடம் திருக்கோயில் என்பது தெரிகின்றது. இதுவே ஐம்பெருங்கலைகள் வளர்ந்த வரலாறு. இவ்வரலாற்றின் விரிவான அம்சங்களைச் சமய அடிப்படை நூல்கள் தொகுத்துக் கூறுகின்றன. இத் தொகுதிகள் இந்தியக் கலைகள் பற்றி விரிவான விளக்கங்கள் தருகின்றன.

பாரத நாட்டின் கலைகளின் முதற் பிறப்பிடம் வேதங்கள் என்பர். வேதங்கள் கூறும் தெய்வங்களினது வருணனை கலையழகு பொலிந்து விளங்குகின்றது. தெய்வங்களின் பண்புகளையும் சிறப்பியல்புகளையும் கவிகள் எடுத்தோதும் முறை சிந்தனையைத் தூண்டுகின்றது. இவற்றை யொருங்கு இணைத்துப் பார்க்கும் பொழுது கற்பனை யாற்றல் மிக்கவர்களின் ஆக்க கண்முன் தெய்விக வடிவங்கள் பல நிலைகளில் தோற்றம் பெறுகின்றன. ஒரே பரம் பொருள் பல தெய்வங்களாகப் பார்ப்பவர்கள் கண்களுக்கு அவ்வத் தெய்வங்களுக்குரியன வெனக் கூறப்படும் பண்புகள், புறத்தோற்றங்கள், முதலியவற்றைப் பெற்றுக் காட்சியளிப்பதை வேதங்

களே 'ஏகம் சத் விப்ரா பஹுதாவதந்தி' என்ற வாக்மியத்தினாற் குறிப்பிடுகின்றன. தெய்வங்களின் பல்வேறு பண்புகளைத் தேர்ந்தெடுத்து வரிசைப்படுத்திப் பாடுவதற்கு வேதங் கூறும் கவிகளுக்குச் சிந்திக்கும் ஆற்றல் இன்றியமையாது வேண்டப் படுங் கருவியாயிற்று. இச் சிந்திக்கும் ஆற்றலின் விளைவான பாடல்களையே 'சிந்தித்தல்' என்னும் கருத்தையுணர்ந்தும் சொற்களான 'தீ', 'மதி', 'கி' என்னும் வைதிகச் சொற்கள் குறிக்கலாயின.

தெய்வங்களின் சிறப்பியல்புகளையும் பிரதாபங்களையும் வேதங்கள் கூறும் வகையிலே கலையின், முதன் முதற்நேற்றத்தைக் காண்கின்றோம். பாடல்களை உருவாக்குவதற்குச் சிறந்த ஆற்றல், கைதேர்ந்த சிற்பிக்கு அத்தியாவசியமாய் வேண்டப் படக்காண்கின்றோம். வேதங்களின் கிரியை கூறும் பகுதிகளை நோக்குமிடத்துக் கிரியை நெறி சிறப்புற்று ஒங்கிவளரும் சூழ்நிலை கலையின் வளர்ச்சியைச் சுட்டுவதை உணருகின்றோம். யாகத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடுஞ் சந்தர்ப்ப மொன்றில் இருக்குவேதம், (x. 14) யாகம் அக்கினியைத் தூதனாகக் கொண்டு விளங்குவது என்றும், அழகுறுத்தப்பட்டு விளங்குவது (அரங்கிருத:) என்றும் கூறுகின்றது. இது யாகத்தில் கலையழகு பொலிந்து விளங்கும் நிலையினையே சுட்டுகிறது. யாகம் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வேளையாகசாலைக்குள் நுழைபவன், 'அரங்கிருத: யஜ்ஞ:- கலையழகு பொலியும் யாகம்' என இவ்வாறு கூறப்படுவதன் உண்மையை உணருவான். யாகம் விரிவாக நிகழ்த்து வதற்குரி

வது. இது பற்றியே யாகம் வேட்கின்றான் என்ற கருத்தினைச் சமஸ்கிருதத்தில் உணர்த்தும் பொழுது யஜ்ஜம் தநோதி என்றே கூறும் மரபு பிறந்தது. இவ்வாக்கியம் யாகத்தை (நீட்டி) விரிவாகச் செய்கின்றான் என்று பொருள்படும். யாகசாலையிலும் யாகத்திற்கு வேண்டிய உபகரணங்கள் பரப்பிவைக்கப்பட்டிருக்கக் காண்கின்றோம். இதுவும் 'தநோதி' என்னும் வினைமுற்று உணர்த்துவ் கருத்தேயாகும் உபகரணங்களை யாகத்திற்கு ஏற்றவாறு தேர்ந்தெடுத்து யாகசாலையில் உரிய இடங்களில் வைக்கவேண்டிய நிலைகளில் வைக்கும் யாகத்தினையே "அரங்கிருத: யஜ்ஜ:" என இருக்குவேதம் இயம்புகிறது. யாகசாலையில் ஒழுங்கு, யாகசாலை அமைய வேண்டும் நேரிதான அமைப்பு, யாக உபகரணங்கள் இடம் பெறவேண்டும் முறை ஆகியவற்றில் சிறிதளவாயினுந் தவறு ஏற்படின் விளைவு விபரீதமாகி விடும். இத்தவறு வேட்போனுக்கும் வேட்பிப்பவனுக்கும் யாகத்துடன் தொடர்பு கொண்டோரனைவருக்கும் யாகத்தின் பெறுபேறுகளைக் கிட்டவிடாது தடுப்பதோடமையாது பெருந்தீங்குகளையே விளைவிக்கும். ஒழுங்கு கட்டுப்பாடு, நியதி முறை ஆகியன யாகத்தின் இன்றியமையாப் பண்புகள். இப்பண்புகளே கலைகளுக்கும் அத்தியாவசியமான அடிப்படைகள். இவ்வொழுங்கு, நேர்மை ஆகிய பண்புகளை இருக்குவேதம் 'இருதம்' என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர்ந்து சுட்டும். யாகம் என்றாலே இருதம் என்னுங்கருத்தும் பிறக்கலாயிற்று. உபகரணங்களின் அமைப்பும் அவை பிர

யோகிக்கப்படும் முறையும், இவ்வொழுங்குக்குக் கட்டுப்படுவதுபோன்று வேள்விகள் காலத்துக்குக் காலம் வேட்கப்படுவதும் ஒழுங்காய் நிகழவேண்டியது. இதனாலேயே நெறி தவருது ஒழுங்காக உரிய காலங்களில் வேட்பவனை வைதிக மரபு இருத்துவிக் எனச் சுட்டுகின்றது. இருது—யஜ்ஜ் என்ற அடிச் சொற்களிற் பிறந்தது இருத்விக் என்னும் பெயர். காலந்தவருது வேட்போன் என்பது இப்பெயர் குறிக்கும் பொருள்.

வேதங்கள் இவ்வாறு கிரியைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு செவ்விதாக, அழகாக, கவர்ச்சிகரமாக, ஒழுங்காக, நெறி தவருது, செய்யும் வண்ணம் ஏவுங்காரியங்களை—யாகத்தின் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளைச் செய்ய வழி காட்டும் வகையில் கலையுணர்வு பெரிதும் விளங்கக் காண்கின்றோமல்லவா? கலை செவ்விதானது; அழகானது; கவர்ச்சிகரமானது; ஒழுங்குபற்றியது; சீரிதாக விளங்குவது; நெறிதவருதபெற்றியதாய் நேரிதாய் நிகழ்த்தப் பெறுவது. ஆரணியகங்கள் கிரியைகளைப் புறத்தே நிகழ்த்துவதைக் காட்டிலும் அகத்தே நிகழ்த்தும் நுண்ணுபாயத்தை, வகுத்துள்ளன. ஆரணியங் காட்டும் வழியே தொடர்ந்து சென்று சிந்தித்தல் பேருணமையினை உணர்தல் உயர் குறிக்கோளைக் கொள்ளுதல் ஆகிய வழிகளை உபநிடதங்கள் கூறுகின்றன. இவை வாழ்க்கையின் குறிக்கோளை யமைக்கவும், அதையடையவும் வழிகாட்டும் பேருங்கலைப் பொக்கிஷமாக விளங்குகின்றன. பரம் பொருளின் சச்சிதானந்த வடி

வத்தைச் சித்திரிக்கும் உபநிடதங்களின் கலையுணர்வு உலகில் வழங்கிவரும் ஏனைய நூல்களெவற்றிலுங்காணமுடியாது எனக் கூறலாம். காட்டொண்ப் பரம் பொருளின் உணர்தற்கரிய சிறப்பியல்புகளைக் குறிப்பிட்டு இது தான் பரம் பொருள் என உணர்த்தவகையறியா உபநிடதங்கள் பரம் பொருள் இதன்று, இதன்று எனப் பண்புகள் பலவற்றை ஒவ்வொன்றாகக் கூறி நீக்கச் செய்து பரம் பொருளை உணரவைக்குங் கலையே கலை. வாழ்க்கையின் உயரிய பெறு பேற்றினை அடைப்பிப்பவையே என்றமழியா உயர்கலைகள் என்று கலைகளுக்கு வரைவிலக்கணங் கூறுங்கலையறிவு கைவந்தவர்க்கு உபநிடதங்கள் உயர்ந்தகலை நூல்களாக விளங்குகின்றன என்பது அனைவருமறிந்ததே.

வேதங்கள் பொதுநூல்கள், ஆகமங்கள் சிறப்புநூல்கள். கலைகளின் நிலைகளைச் சித்திரிக்கும் முறையிலும் ஆகமங்கள் சிறப்பு நூல்களாகவே விளங்கக் காண்கின்றோம். வேதங்களும் வேதங்களின் முடிபு நூல்களான உபநிடதங்களும் செயல் அறிவு ஆகிய இருதுறைகளிலும் ஒழுங்கு கட்டுப்பாடு, ஆகிய அடிப்படைகளில் கலையுணர்வு தோன்ற உண்மைகளை உணரவைப்பது போன்று ஆகமங்களும் இன்னுஞ்சிறிது விரிவான முறையில் தாங்குற வேண்டுவதை சரியை கிரியையோகம் ஞானம் என நான்கு துறைகளாக விரித்து ஒழுங்கு கட்டுப்பாடு என்னும் அதே அடிப்படைகளில் கலையுணர்வு பொலிய அறியத்தருகின்றன. ஆகமங்களில் சரியை

கிரியை என்னும் இரு துறைகளில் உலகியல் நெறியில் இயங்கும்மக்கள் கவனத்தைக் கவரும் இயல்பினவான கலையுணர்வு விரித்துரைக்கப்படுகின்றது: அத்துடன் அமையாது ஆகமங்கள் யோகம் ஞானம் என்னும் இருதுறைகளில் இம்மைக்கப்பாலனதான மறுமையைப்பற்றிய தாய் போலந்தப் பெருவாழ்வு கூறும் கலைப் பொக்கிஷமாக விளங்குகின்றன. இவ்வாறு ஆகமங்களின் எல்லாப் பகுதிகளுமே கலையுணர்வு செறிந்துவிளங்கக் காண்கின்றோம். ஆகமங்கள் கிரியைகளை விரித்து வகுத்துக் கூறுவதை உற்றுநோக்கும்பொழுதுதான் இவை குறிப்பிட்டுந்திருக்கோவில்கள் கலைகளின் உறைவிடங்கள் என்னும் எண்ணம் தெளிவாக மனத்தில் எழுகின்றது.

ஆகமங்கள், திருக்கோவில் அமையவேண்டும் முறையைத் தொடக்கமுதல் விரித்துரைக்கின்றன. கோவில் கட்டுவதற்குரிய இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தல், அதனைச் சமப்படுத்துவதற்காகவும் தூய்மையாக்குவதற்காகவும் உழுதல் ஆகிய நிஷ்ச்சிகளைத் தொடக்கத்திற்குறிப்பிடுகின்றன. ஆகமங்கள் உழுதலை முக்கியமாகத் தொடக்கத்திற்குறிப்பிட்டுக் கிரியைகளைக் கூறுவதைக் கர்ஷணம் (உழுதல்) முக்கிய கிரியை ஆகின்றது. கர்ஷணம், பிரதிஷ்டை, உற்சவம், பிராயச்சித்தம் என நான்கு பிரிவுகளாகக் கிரியை கூறும் பகுதிகளை உடையனவாய் ஆகமங்கள் விளங்குகின்றன. திருக்கோவிலை அமைப்பதற்கு வேண்டப்படும் விரிவான அறிவும் விக்கிரகங்களை அமைப்பதற்கு இன்றியமையா நுண்ணறிவும் இருபெருஞ் சிற்பக்கலைகள். இவ்விரு

கலைகளையுமே கிரியை கூறும் ஆகமங்கள் விரித்துக் கூறுவன. இச்சிற்பங்களை மேலும் அழகுறுத்த ஓவியக் கலையையும், கிரியைகள் நிகழும் லேளை இன்ன இராகங்கள், இன்ன பணிகள், இன்ன இசைக்கருவிகள் சைக்கப்படுதல்வேண்டும் எனக் கூறிச் சங்கீதக்கலையையும், இன்ன கிரியைகளில் இன்னவகை நாட்டியம் இடம்பெறுதல்வேண்டும் என விதித்து நாட்டியக்கலையையும் வழிபாட்டில் நிரந்தர இடம்பெறவைத்து வளர்த்த சிறப்பு ஆகமங்களுக்கே உரியது.

கலைகளை வளர்ப்பதில் பெருந்துணைபுரிந்த நூல்கள் இதிகாச புராணங்கள். இவை ஆகமங்களுக்கு உற்ற துணை நூல்களாக விளங்குவன. ஆகமங்கள் சுருங்கக் கூறிய கருத்துக்களையெல்லாம் நன்கு விளங்கவைக்க இதிகாசபுராணங்களே இன்றியமையாதவை. ஆகமம் தோற்றுவித்த நுண்கலைகளை ஓங்கி வளரவைத்தவை இதிகாசபுராணங்களே. இறைவனின் மூர்த்திபேதங்களைக் குறிப்பிடும் ஆகமங்கள் அவை அமையவேண்டும் முறையினையும் அவற்றைப் பிரதிட்டிக்கும் விதிகளையும் மட்டுமே கூறுவன. உதாரணமாக திரிபுராந்தக மூர்த்தியைப்பற்றிக் கூறும் ஆகமங்கள் இம் மூர்த்தியின் இலக்கணங்களையும், விக்கிரங்கள் எவ்வெவ்வம்சங்கள் பொருந்தி விளங்கவேண்டும் என்பதையும், இவ்விக்கிரகத்தை நிறுவுப்பொழுது கடைப்பிடிக்கவேண்டிய கிரியைகளையும், அதனை வழிபடும் வழியையும் கூறுகின்றன. ஆயின், இம்மூர்த்தி உருவாவதற்கு வேண்டிய சூழ்நிலையினை—அதாவது, இறைவன் திரி

புராந்தகமூர்த்தியாகக் கோலம் புனைந்த வரலாற்றை— ஆகமங்கள் கூறுகின்றனவல்ல. இவற்றை விரித்துத் தருபவை இதிகாச புராணங்களே. மகாபாரதம் படித்தவர்களுக்கே பரமன் அர்ச்சனர்க்குப் பாசுபதமருளும் கோலத்தில் உருவங்காட்டிநிற்கும் கிராதமூர்த்தியின் தத்துவம் விளங்கும். இதிகாசபுராணங்களின் துணையில்லாமல் திருக்கோவிலிற் பொலிந்து விளங்கும் கலை அம்சங்களில் பெரும்பாலானவற்றை விளங்கிக்கொள்ள முடியாது.

பாரதநாட்டில் கலைகள் உரிய சூழ்நிலையில் தோன்றி உருவாகி வளர்ந்தன. இவ்வளர்ச்சியை வரலாற்று ரீதியாக எடுத்துரைக்கும் நூல்கள் கலைதோன்றி வளர்ந்து முதிர்ச்சியடைந்து நிறைவு பெற்ற பின்னர்தான் உருவாயின என்பது தேற்றம். மொழிகள் மக்களிடையெழும்பும்பொழுது பல்வேறு அம்சங்களைப் பெறுகின்றன, இவ்வம்சங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இலக்கண நூல்கள் உருவாயின. கவிதைகளும் உருவாகி அழகு நிறைந்து விளங்கவே அவற்றை அடிப்படையாகக்கொண்டு அணி நூல்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. இவ்வாறே நுண்கலைகளின் சிறப்பியல்புகள் கூறும் நூல்கள் உருவாவதற்குப் பன்னெடுங்காலத்திற்கு முன்னரே நுண்கலைகள் விளங்கின என்ற உண்மை தெளிவாகின்றது. இவ்வாறு நுண்கலைபற்றிப் பாரதநாட்டில் தோன்றிய நூல்கள் பலப்பல. இவற்றுள் மாநசாரம், காசியபம், சில்பரத்தம் முதலியன தேவாலயங்களைக் கட்டியெழுப்புவும் கலைபற்றியும் விக்கிரகங்களைக் கல்லாற் சமைத்தும், வெண்கலமுதலிய உலோகங்களில்

வார்த்தும், மரத்தில் செதுக்கியும் உருவாக்கும் கலைபற்றியும் கூறுவன. சங்கீதரத்நாகரம் முதலிய நூல்கள் சங்கீதக்கலைபற்றி முறையாக விரித்துரைப்பன. நாட்டிய சாஸ்திரம் நடனக்கலையின் முழு வரலாற்றையும் சிறப்பியல்புகளையும் எடுத்தோதுகின்றது. இவ்வாறு நுண்கலைகள் பற்றிய அடிப்படை நூல்கள் பல சிறந்தமுறையில் உருவாகிப் பெருகிக் கிடக்கக் காண்கின்றோம். இவற்றைவிட வேறு விஷயங்கள் பற்றியமையும் நூல்களுட் பல நுண்கலைகள் பற்றிக் கூறுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் நேரிடுவதைப் பயன்படுத்திக் கலைகள் பற்றி விரித்துரைப்பதையும் காண்கின்றோம். இந்நிலையில் அக்கிளி புராணமும் கிரியைகள் நிகழ்த்தும் முறைகூறும் பத்ததிகளும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை.

கலைகளின் இயல்புபற்றியும் அவற்றின் வளர்ச்சிபற்றியும் விரிவாக அறிவதற்கு நாம் அவைபற்றி இதுகாறும் எழுந்துள்ள நூல்களை மட்டும் நாடுவது முழுப்பயனையுந்தராது. கலைகளைப்பற்றியறிந்துகொள்வதற்கு அவற்றின் நிரந்தர உறைவிடங்களான கோவில்களை நாடி, அவற்றை நேரே அடைந்து எம் மாற்றலுக்குத் தகுதிக்கும் வசதிக்கும் ஏற்ப மணிக்கணக்காகவோ, நாட்கணக்காகவோ வாரக்கணக்காகவோ, மாதக்கணக்காகவோ வருடக்கணக்காகவோ நேரத்தைச் செலவிட்டால் மட்டுமே பல உண்மைகளை உணரமுடியும். அங்கு கலைபற்றி நூல்கள் கூற நுணுக்கங்கள் பலவற்றை நுண்ணிதாக அறிய வாய்ப்பு உண்டு. பழமைவாய்ந்த கோயிலுடன் நெருங்கிய தொடர்புகொண்டு அங்கு நெடுங்

காலமாகப் பரம்பரையாகப் பணி ஆற்றுவார்களிடமிருந்து கேட்ட பல விவரங்கள் கலையைப்பற்றிய உண்மைகள் பலவற்றை உணரவைக்கும். திருக்கோவிலுள் நுழைந்ததுமே அங்கு காணும் ஒவ்வொரு பொருளிலும் கலையழகு விளங்கக் காண்கின்றோம். நாம் தூரத்தில் வந்துகொண்டிருக்கும்போதே எங்கள் கண்ணுக்குப் புலனாகும் கோபுரங்களில் பொலிந்து விளங்கும் கலையழகைச் சுவைத்தனுபவிக்க ஆயுட்காலமே போதாது. பெரும் மதிற்சுவர்கள், பிராகாரங்கள் பற்பல அமைப்பைப் பெற்ற தூண்கள், தூண்களில் செதுக்கப்பட்ட பல்வேறு திருவுருவங்கள் விமானங்கள், தூபிகள், சுவர்களிலும் கூரைகளின் உட்பக்கங்களிலும் திட்டப்பட்ட ஓவியங்கள் சிற்பக்கலையின் புகழிடங்களாகக் காட்சியளிக்கின்றன. கோவிலின் அமைப்புமுறையைச் சீரிதாகவகுத்துப் பெருங் கட்டிடங்களாகக் கட்டியமைத்திருக்கும் முறை நம் முன்னோரது கட்டிடக்கலையறிவைப் பறைசாற்றுகின்றது. கோவிலில் ஆங்காங்கு நிறுவப்பட்டிருக்கும் திருவுருவங்கள் சுவை, கல், உலோகம் முதலிய பல்வேறு பொருள்களால் அமைந்து உருவஞ்சமைக்கும் சிற்பக்கலையில் ஆன்றோர் பெற்ற நுண்கலையுணர்வைப் புலனுக்குகின்றன. கோவிலில் காணப்படும் வாகனங்கள், சிற்பவேலைப்பாடமைந்த தேர் முதலியனவும் இவ்வாறே அமைந்து எம்மைப் பிரமிக்கவைக்கின்றன. கோவிலில் காணப்படும் உபகரணப் பொருள்கள் அனைத்திலும் தனித்தனி அழகுக்கலை பொலியக் காண்கின்றோம்.

கலைகளின் வளர்ச்சிக்குப் பெரி

தம் உதவியவர்கள் இருசாரார். இவர்கள் கலை கைவந்த எல்லார்களான கலைஞர்களும் கலை வளர வாரி வழங்கிய வள்ளல்களுமாவர். கலை புகலிடங்கொண்ட கலைஞர்களிடம் வறுமை உடன் குடிபுகும்வழமை தொன்றுதொட்டு உலகெங்கணுமே நிலவியவரும் பொது வழக்கு. கலைஞர்களின் மிடிகளைந்து அவர்கள் நுண்ணறிவைப் பயன்படுத்தும் வாய்ப்பளித்துக் கலைகள் பிறக்கக்கூடிய சூழ்நிலையைப் பண்டைய மன்னர்களும் பிரபுக்களும் எவ்வாறு தோற்று வித்தனர் என்பதைப் பழையவரலாறு கூறுகின்றது. இவ்வுண்மையை எடுத்துச் சுட்டும் கல்வெட்டுக்கள் எண்ணற்றவை. பிரபுக்களும் மன்னர்களும் வாரி வழங்காது விட்டிருந்தால் நுண்கலை நுண்ணுணர்வுகலைஞர்களுடனேயே மாண்டழிந்தொழிந்திருக்கும். கலைஞர்க்கு இவ்வள்ளல்கள தந்த ஆதரவுதான் கலைகளின் வளர்ச்சிக்குத் தனிப்பெருங் காரணம்.

கலைஞர்கள் கலைஞர்களாகவே பிறக்கின்றனர். செயற்கையறிவு ளுவர்களை ஒருபொழுதும் கலைஞர்களாக விளங்கவைப்பதில்லை. பிறப்புரிமையினாலேயே சிறந்து விளங்கும் நிலையினைப் பாரதநாட்டின் பழம் வரலாறு சுட்டிநிற்கின்றது. கல்விகற்பதற்கேற்ற பல்வகை வசதிகள் மலிந்து கிடக்கும் இற்றைச் சூழ்நிலையில் எவனும் எத்துறையாயினும் தன் விருப்பத்திற்கிணையத் தேர்ந்தெடுத்து அதில் சிறந்துவிளங்கலாம். பாரதநாட்டில் பம்பரையாகவந்த பழைய மரபு இத்தகையதன்று. ஒவ்வொரு திறைபற்றிய அறிவும் பாரம்பரியமாகப் பேணப்பட்டு வந்தது. கலைஞன் குறிப்பிட்ட குடும்பத்திலேயே பிறக்கின்றான். பிறந்ததுமுதல் கலைஞருடன் தொடர்புமிக்கதும் கலைகளை வளர்ப்பதில் திறமைவாய்ந்ததுமான

சூழ்நிலையிலேயே வளருகின்றான். குலவித்தையிற் பெருமளவு கல்லாமலே அவனை வந்தடைகின்றது. நூலறிவைக்காட்டிலும் கலைபற்றிய அநுபவந்தரும்றிவு கலைஞனைச் சிறப்புற்றேங்கித் திகழவைக்கப் பெரிதும் பயன்பட்டது. நூல்கள் துணைக்கருவிகளாகமட்டுமே விளங்கின. பாரம்பரியமாக வந்த கலையறிவு விலை மதித்தற்கரிய பொக்கிஷம். ஊடுருவி விஷயங்களை உணர்ந்து கலையை நுண்ணணிக்க உருவாக்கும் ஆற்றலும் அவனுக்கு இயல்பாக அமைந்து விட்டால் அவன் கைவண்ணத்தால் கலைபெறும் வளர்ச்சி சொல்லுந்தரமன்று. பாரம்பரிய மரபு பேணும் முறை இற்றைச் சூழ்நிலையில் மறைந்துவிட்டது. இதன் விளைவாகவே கலைகளின் வளர்ச்சி குன்றி நிற்கக் காண்கின்றோம். இதைத்தவிர இன்று கலைவளராத காரணத்தை விளக்க வேறு எக்காரணங்களை நாம் தருதல்சூடும்.

கலைகளின் இயல்புகளைத்தரும் நூலறிவுமட்டும்கொண்டு விளங்கும் கலைஞன் தன் திறமையை முற்றிலும் வெளியிட முடியாதவனாகின்றான். நுண்கலையின் வளர்ச்சி கலையைக் கையாளுங் கலைஞன் பெறுஞ் சுதந்திரத்தையும் பெருமளவிற்கீழ்ப்பொறுத்துள்ளது. நூல்கள் கூறும் முறையைமட்டும் அநுசரித்துக் கலையைக் கையாளுங்கலைஞன் வேறுபாட்டுக்குச் சிறிதேனும் வாய்ப்பாதவாறு ஒரே தன்மைத்தான் (Stereo Typed) கலைகளையே தோற்றுவிப்பான். இவ்வாறு தோற்றுங் கலைகள் எவ்வாறு சிறப்புங் கவர்ச்சியும் பெறும்? இதனாலேயே, பாரம்பரிய அறிவுடனும், சிற்பநூலறிவுடனும் தன் சாமர்த்தியத்தை வேண்டிமிடங்களிற் காட்டிக் கலையைக் கவின்பெற விளங்கவைக்குஞ் சுதந்திரத்தைக் கலை நூல்களே கலைஞர்களுக்கும் வழங்கியுள்ளன.

—தொடரும்.

இலங்கா நிதி லிமிற்றெட்

10 ஆண்டு நிரந்தர சேமிப்பு மூலம்

ரூ. 500-00, 10 ஆண்டில் ரூ. 1000-00 ஆகும்
 ரூ. 1000-00, 10 ,, ரூ. 2000-00 ,,

நிரந்தர சேமிப்பு ஒருமாத அறிவித்தலின்
 பின் கீழ்க்கண்ட தொகையை எடுக்கலாம்

சேமிப்பு	ரூ. 500-00 க்கு	ரூ. 1000-00 க்கு
1 ஆண்டின் பின்	535-00	1070-00
2 ,,	572-00	1144-00
3 ,,	611-00	1222-00
4 ,,	652-00	1340-00
5 ,,	695-00	1390-00
6 ,,	745-00	1490-00
7 ,,	800-00	1600-00
8 ,,	860-00	1720-00
9 ,,	925-00	1850-00
10 ,,	1000-00	2000-00

தலைமை ஆபிஸ்: திரு நெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்
 கிளை: வண்ணார்பண்ணை, யாழ்ப்பாணம்

● தல புராணம் ●

வி. எஸ். அநந்தபத்மநாபன், எம். ஏ.

புராணம் என்றால் பழங்கதை அன்றோ? ஆம்: இதுவும் ஒரு பழங்கதையே; நம்ப இயலாததும் கூட.

குமாரிக்குத் தெற்கே பஃறுளியாற்றுப் பகுதி இருந்தது. அது கடலால் கொள்ளப்பட்டது எனக் கூறப்படுகிறது. இக்காலத்து இளைஞர்கள் இதனை ஏற்றுக்கொள்வரோ என்ற ஐயம் எழுகிறது. கிறிஸ்து பிறப்பதன் முந்திய மூன்றாம் நூற்றாண்டில் யவன நாட்டில் இக்காலத்திய பேரூவின் பெயர் கொண்ட பேரறிஞர் ஒருவர் வாழ்ந்தார். ஆம். பிளேட்டோ என்பது அவர் பெயர். அப்பெயர் கொண்ட பேரூவை வைத்திருப்பதால் மட்டும் நாம் அறிஞர் ஆக முடியாது. பிளேட்டோ மிகச்சிறந்த அறிவாளி. அவர் தமக்குக் கிட்டிய சான்றுகளினின்று ஐரோப்பா விற்கு மேற்கே ஒரு நிலப்பரப்பு இருந்தது எனக் கூறினார். அதன் பெயர் அட்லாண்டிஸ் என்றும் அறிவித்தார். ஸோலன் என்பவர் குறித்து வைத்திருந்த குறிப்பு ஒரு சான்றாகும். ஜிப்ரால்டர் நீர்ப்பிரிவின் அருகில் அமைந்த மேட்டு நிலங்கள் மற்றொரு சான்றாக உள்ளன.

அட்லாண்டியர்கள் கிழக்கில் இருந்த எகிப்து, யவனம் போன்ற நாடுகளின் மேல்தண்டெடுத்தனர். ஏதென்ஸ் போரில் அட்லாண்டி

யர் தோல்வியுற்றனர். அவர்கள் நாடு திரும்பியதும் அங்கு புவி நடுக்கங்கள், எரிமலைகள் இன்ன பிற இயற்கை அழிவுச் சக்திகள் அட்லாண்டிஸ் நிலப்பரப்பைக் கடலுள் ஆழ்த்தின.

பிளேட்டோவின் கூற்றைச் சென்ற நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த டானெல்லி என்னும் அறிஞர் ஆமோதித்தார். பெரு, மத்திய அமெரிக்கா, மெக்ஸிகோ முதலான நாடுகளில் காணப்படும் நாகரிகம் பண்டைக் காலத்ததாகும். அட்லாண்டிஸ் கண்டத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் இந் நாகரிகத்தை நிறுவினர் என்பது டானெல்லியின் கருத்தாகும்.

அவர் அங்ஙனம் கருதக் காரணம் உண்டா என்ற வினா எழுகிறது அல்லவா? அட்லாண்டிக் மாகடலில் கடல் ஆராய்ச்சி சிறப்பாக நடைபெற்றுள்ளது. இம் மாகடலின் இடையில் ஆழமற்ற தொடர்பு பகுதி ஒன்று காணக்கிடக்கிறது அப்பகுதி கடலில் முழுகிய ஒரு கண்டம். அஸோர்ஸ், கேனரீஸ், ஏண்டிலிஸ் முதலான தீவுகள் அட்லாண்டிஸ் நிலப்பகுதியில் நின்ற மலைப்பகுதிகளின் முகடுகள் என டானெல்லி கருதினார். தன் மனக் கண்ணில் விந்தையான பழங்காட்சிகளை அவர் கண்டார். நிலத்தைக் கடல் கொள்ளத் தொடங்கியதும் மக்கள் பலதிசைகளிலும் பாது

காப்புத்தேடி ஓடினர். எகிப்து, மெஸ்பொடேமியா, மத்திய அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் அவர்கள் குடியேறினர். மேற்கே குடியேறியவர்கள் மாயாக்கள் எனவும், இன்காக்கள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர்.

டானெல்லி சிறந்த கல்விமான். அவருக்கு பிளேட்டோவிடம் ஆழ்ந்த பக்தி. இதனைப் பாராட்டவேண்டும். ஆனால் அட்லாண்டிஸ் இருந்து அழிந்ததையும், அக்கண்டத்து நாகரிகம் வேறு பரப்புகளுக்குப் பரவியது என்பதனையும் மறுக்க வேண்டியுள்ளது.

பண்டை நாகரிகம் பற்றிய குறிப்புக்கள் அது பரவிய நாடுகளிலும், அல்லது அது சென்ற வழியிலுள்ள நாடுகளிலும் காணக்கிடைக்கவில்லை. கண்டம் கடலுக்குள் ஆழ்வதைக் கண்டு மக்கள் சிதறி ஓடினர். ஒப்புக் கொள்வோம், அவர்கள் சென்ற நாடுகளில் நாகரிகத்தை நிறுவினர். சரி. அங்ஙனமாயின் பெரு, மெக்ஸிகோ, எகிப்து, மெஸ்பொடேமிய நாகரிகங்கள் சம காலத்தவையாகும். எனவே, அவை ஒன்று போன்றிருக்க வேண்டும். எகிப்து நாகரிகம் பத்தாயிரம் ஆண்டு வயதுடையது. யவன நாகரிகம் எட்

டாயிரம் ஆண்டுகளாக இருந்து வருகிறது. மாயா நாகரிகம் ஐயாயிரம் ஆண்டு நிறைந்தது எனக் கருதப்படுகிறது.

நாட்டுக்கு நாடு தட்ப வெப்ப நிலைக்கேற்ப உடை, பயிர் முதலியன மாறலாம். ஆனால் ஒரே மையத்தினின்று பரவிய நாகரிகமாயின் உணவுப் பழக்கத்திலாயினும் ஒற்றுமை இருக்கும். வேளாண்முறை, விவசாயக் கருவிகள், பயிர்த்தொழிலுக்குத் துணை செய்யும் பிராணிகள் — இவை அனைத்திலும் மத்திய அமெரிக்க, பெரு, எகிப்து, மெஸ்பொடேமிய நாகரிகங்களில் வேற்றுமை காணப்படுகிறது. இன்னமும், மொழி, எழுத்து, எழுத்துமுறை போன்றவற்றிலும் இந் நாடுகளுக்கிடையே வேற்றுமை உண்டு.

அங்ஙனமாயின் அட்லாண்டிஸ் நிலப்பரப்பு இருக்க இல்லையா? இல்லை. அது இருந்திருக்கக்கூடும். ஆனால் அதில் மக்கள் வாழ்ந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. நாகரிகம் தோன்றியிருக்க முடியாது. உலகில் மக்கள் தோன்று முன்னே! அந்நிலப்பகுதி கடலுள் ஆழ்ந்திருக்கலாம் என்னும் கருத்துக்கு ஆதரவு அளிக்க வேண்டி உள்ளது.

உங்கள் மோட்டார் வாகனங்கள் பழுதுபட்டுவிட்டனவா?

இங்கே வாருங்கள்!

விரைவாகவும் சரியாகவும் திருத்திக் கொடுப்போம்.

நூதர் மோட்டார் வேர்க்ஸ்

50/28, பண்ணை ரோட், கொட்டடி

யாழ்ப்பாணம்.

III லுணர்ச்சியின் அடிப்படையில் தான் மனிதசமுதாயமே இயங்குகிறதா? இல்லாவிட்டால்... அந்த நிகழ்ச்சி... சீ! எண்ணும் பொழுது நினைவு நெஞ்சத்தில் புழுவாகி... அருவருப்பு. அதைப்பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திக்கின்றேன். சிந்தனை சுடுநீராகி... வெளியேறுவது வெறும் ஆவிதானா? குளிக்கிறது... அதிலிருந்து சொட்டுவது... குளிர்நீரா? கண்ணீரா?

'சரோ'— உன்னைப்பார்த்து— உன்நிலையை எண்ணி நான் அனுதாபப்படுவதைத் தவிர—நெஞ்சம் நீரோடையாகி அழுவதைத்தவிர வேறு என்னால் எதுவுமே செய்ய முடியாது சரோ—முடியவே முடியாது.

'ஏன் முடியாது'—என்று உன் உள்ளத்தின் அடியில் எழும் துடிப்பு என் உள்ளத்தின் நாதத்தை மீட்டுகிறது சரோ ஆனால்... அந்தத் தொனி கூறுவது—

நான் மனிதன். ஆமாம். சாதாரண மனிதனில்லை, உண்மையான மனிதன். என் உள்ளம் உயர்ந்தது. என் எண்ணங்கள் மலைகள். நம்பிய வருக்குத் துரோகஞ்செய்ய என்னால் முடியாது.

நான் மனச்சாட்சியுள்ள, உள்ளத்தால் பெரிய உயர்ந்த மனிதன்.

—என்னை எண்ணி நான் மகிழ்கின்றேன். அனுதாபத்துடன் என்

கண்கள் மேல் நோக்குகின்றன... என் அறையின் தெற்குச் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருக்கும் அந்தப் படம்... ஒன்று நான்; பக்கத்தில் இருப்பது—

சோமலிங்க மாஸ்டர்—நீங்கள் என் உயிர் நண்பன்—ஆசிரியன்—வழிகாட்டி. மூன்றுவருடங்களுக்கு முன்பு நீங்கள் எங்களுர் அரசினர் தமிழ்பாடசாலைக்கு ஆசிரியராக மாற்றலாகி வருகின்றீர்கள். வெள்ளைக் கடற்கரைக்குச் சமீபத்தில்—மணல்திடலில் அழகிய தென்னந்தோப்பின் மத்தியில் அமைந்த அழகான—அடக்கமான அந்தச் சிறு பாடசாலையைக் காட்டுகிறேன். உங்கள் உள்ளம் துள்ளுவதை உணர்கிறேன், அங்கே உலகத்தை மறந்து அமைதியாக—இன்பமாகப் பொழுதைக் கழிக்கலாமென்று எண்ணுகிறீர்களா?

சுற்றிக்காட்டுவதற்காகப் பாடசாலைக்கருகே அழைத்துச் செல்கிறேன். என்னிடம் நிறையப் பேசுகிறீர்கள்—சிரிக்கச் கிரிக்கப் பேசிக் கொண்டேயிருக்கிறீர்கள்...

'மனதிற்கு அமைதி தரக்கூடிய அருமையான இடம்'—என்கிறீர்கள்.

'அமைதி தரக்கூடிய தென்றல்... இப்பொழுது உங்கள் உள்ளத்தில் அமைதியில்லையென்றல்லவா அர்த்தம்'—என்கிறேன், ஏதோ மனத்தத்துவத்தில் பெரிய உண்மையைக் கண்டுபிடித்தவனின் மனநிலையில்

உங்கள் முகம் சுருங்குகிறது. சுருக்கரேகைகள் கீழ்நோக்கி ஒரு கின்றன. இதிலிருந்து நீங்கள் பல நாட்களாகத் துன்பச் சமையச் சமந்து கொண்டிருக்கிறீர்களென்பதை என் மனம் அச்சடிக்கும் யந்திரமாகிப் பதித்துக்கொள்கிறது.

உங்களுக்கு அமைதிதரவும்— உங்கள் துன்ப நினைவுகளை அமர்த்தவும் கடற்கரைக்கு உங்களை அழைத்துச் செல்கிறேன். ஐயனார் கோவிலுக்கு முன்னாலுள்ள பள்ளத்தில் இறங்கிக் கடலலைகள் எங்கள் கால்களை முத்தமிட்டுக்கொண்டிருக்க நடக்கிறோம்.

சிறிவரும் கடலலைகளைக் காட்டுகிறேன். தூரத்திலே சிறு குச்சிகள் போல் நோன்றும் தோணிகளைக் காட்டுகிறேன். எதிலும் உங்கள்

உள்ளம் லயிக்கவில்லையென்பதை உணரமுடிகிறது. கடலலைகளால் உங்கள் துன்பவலைகளுடன் போட்டி போட முடியவில்லையா?

மனத்திரந்து என்னிடம் உங்கள் வாழ்வைப்பற்றிக் கூறுகிறீர்கள் என் மாமா கூறியதினால் பாடசாலை யைக்காட்ட அழைத்துக்கொண்டு வந்தேன், அவரது சக ஆசிரியச் சினேகிதரான நீங்கள் இளைஞனான என்னிடம் இதற்கிடையில் இவ்வளவு நம்பிக்கைவைத்தது எனக்கு ஆச்சரியமாகப் படுகிறது. எவரையும் எளிதில் நம்பும் பண்பு உங்களுடையதா?

மாமாவின் வற்புறுத்தலின் பேரில்தான், நீங்கள் எங்கள் வீட்டில் தங்குவதற்கு வசதி செய்து தந்தோமே தவிர... ஆனால் நீங்கள்

எவ்வளவு நல்லவர்— பண்புள்ள சுகாவமுடையவரென என்னால் இப்பொழுது உணரமுடிகிறது. மாமா உங்கள் சினேகிதராகப் பலகாலம் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் ஒரு மணித்தியாலத்திற்கிடையில் உங்களை நான் அவரிலும் பார்க்க ஒருபடி கூடப்புரிந்துகொள்கி

றேன். உங்கள் உள்ளம் வெண் முகில்கூட்டமா?

வெள்ளைக் கடற்கரைப் பள்ளி வாசலுக்கருகேயுள்ள மணல்மேட்டில் கடலைப் பார்த்துக்கொண்டு அமர்ந்திருக்கிறோம்...

நீங்கள் மனம்திறந்து உங்கள் வாழ்வைப்பற்றிக் கூறிக்கொண்டிருந்துவிட்டு—

‘எனக்கு இப்ப நாற்பதுவயது. உங்களுக்கு...?’—என்று ஒரு கேள்வியைப் பிறப்பிக்கிறீர்கள்.

உண்மை நட்பிற்கு—அழியாத அந்த அன்பிற்கு வயதல்ல, பாலல்ல வேறு எதுவுமே தடைக்கல்லாக இருக்கமுடியுமா?

‘எனக்கு இருபத்திபூன்று வயது. நட்பும் அன்பும் வயதுக்கட்டுப்பாட்டுடன் தான் தோன்றுமா?’—என்று கேட்கிறேன்.

நீங்கள் சிரிக்கிறீர்கள். ‘இல்லை’ என்பதை அது உணர்த்துகிறது.

ஒரு பல்லி அந்தப் படத்தில் இருந்த சிறு பூச்சி யொன்றைப் பிடிக்க ஓடிவருகிறது. பூச்சி அந்தக் கணத்தில்தான் எழுந்து பறக்கிறது—தப்பிக்கொண்டது...

சந்தர்ப்பவசத்தால் மனிதன் தீமையிலிருந்து தப்புகிறானா? தன்புத்திக்கூர்மையால் தப்புகிறானா?

தீமை ஒரு புறமிருக்கட்டும். விதி—இதில் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறதோ? இல்லையோ? இன்னும்தான் புரியவில்லை. எம்மை ஆட்டிவைக்கும் சக்தி ஒன்றிருக்கிறது. அச்சக்தி தீயவழியில் ஆட்டி

வைத்தால் அதற்கு விதியென்று பெருமூச்சுவிடுகிறோம். இந்த விதி—

சோமுமாஸ்டரிடம் எவ்வளவு தூரம் தன் திறமையை காண்பித்து விட்டது. அவர் மனைவி, குழந்தைகள் இருவர், மூவரும் ஒரு மாதத்திற்குள்ளேயே அடுத்தடுத்து இறப்பதென்றால்... ஐயோ! மாஸ்டர் நீங்களாக இருந்தபடியால் இவ்வேதனையைத் தாங்கினீர்கள். உங்கள் உள்ளம்தான் எவ்வளவு உரமானது—உறுதிவாய்ந்தது.

துன்பம் அளவிற்குமீறும் பொழுது ஒருவித அலட்சிய மனபாவனை—துன்பத்தைத் துரத்தி விட்டதாகக் கற்பனையின்பம்...

இதனால்தானே என்னவோ சிறு துன்பத்தைக்கூடத் தாங்க

முடியாதவர்கள் பெரும் துன்பங்களைத் தாங்கிவிடுகிறார்கள். சோமு மாஸ்டருக்கும் இந் நிலைதானே?

என் அறையில் தொங்கும் கலண்டரில் கண்ணோட்டம் விடுகிறேன். திகதியை என் மனத்திரை பதிக்கிறது...

சீ! காலம் எவ்வளவு விரைந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. மரணத்தின்படுகுழியை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கும் நாம் அதை உணராமல் காலத்தை வீணாகக் கழித்துக் கொண்டு...

சோமுமாஸ்டர், நீங்கள் மனைவி பிள்ளைகள் இறந்தபின் தனிக்கட்டடையாகப் பத்துவருடகாலத்தை ஓட்டி விட்டீர்களே...வீணான அக் காலங்கள், துன்பமயமான தனிமை வாழ்க்கை, இனியும் நெடுவழியாக...

—'கதிர்வன் மறைய மறக்கலாம். ஆனால் நாங்கள் கடற்கரைக்கு உலாவச்செல்வதை மறக்கமாட்டோமென்று' பலர் எம்முன்னாலேயே கூறியிருக்கின்றீர்கள் எல்லவா?

பொழுதை வீணே கழிப்பதற்காகவா போகின்றோம். பார்ப்பவர்களுக்கு அப்படித்தோற்றலாம். ஆனால்...அரசியல், கலை, சமூக விஷயங்களைப்பற்றி அலசி இருவரும் ஆராயும் பொழுது...எம் அறிவு எவ்வளவு விருத்தியாகின்றது. உங்களிடமிருந்து பல அருமையான யோசனைகள் உதிர்வதைக்கண்டு நான் பிரமித்திருக்கிறேன்.

அன்று —

உங்கள் வாழ்வெனும் தோட்டத்திலே புதுவிதை நாட்டிய நான். நன்றாக எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது. அது ஒரு வெள்ளிக்கிழமை.

ஐயனார்கோவிலுக்குச் சென்று விட்டு அப்பால் செல்கிறோம். வழக்கமாக அமரும் அந்த—பள்ளி வாசலுக்கருகேயுள்ள மணல் மேட்டில் கடலைப்பார்த்த வண்ணம் அமர்ந்திருக்கிறோம்.

...அழகுப்பதுமை — அப்படி ஒரு கவர்ச்சி. கறுப்பில் கூடக் கவர்ச்சியிருக்கிறதா? 'வயது பதினாறுக்கும் இளவயது மங்கை...' பாரதியின் பாடல் நினைவுக்கடலில் அலையெழுப்புகிறது.

நீராடிவிட்டு எழுந்து கரையை நோக்கிவரும் அவள்; ஈர உடை உடலில் இறுக்கமாகப்பற்றி பாலாடைபோலாகி ... சதை குழம்பாகி, இல்லை கழியாகி இரண்டாகப் பிரிந்து உருண்டு திரண்டு...

அவளைக் கண் இமைக்காது பார்த்துக் கொண்டிருக்க ... சோமு மாஸ்டர் தோளில் தட்டுகிறார். சுயவுணர்வு திரும்ப வெட்கத்துடன் சிரிக்கிறேன்.

"இதில் தவறில்லை, நீ எழுந்தாளன்—கலைஞன் கலையை ரசிக்கிறாய்"— இப்படி அவர் கூறுகிறார்.

இந்தப்பக்கத்தால் கதைதிரும்ப எத்தனையோ கதா நாயகிகள் எம் சம்பாஷணையில் ஊடாடி மறைய...

ஒரு புதுயோசனை — பிரயோசனமான, என்னைப் பொறுத்தவரையில் மிக அவசியமான யோசனை என்னுள் துளிர்விடுகிறது... கடற்பாறையாகி அது இறுக...

"மாஸ்டர் கோவிக்கக்கூடாது. நீங்க மறுமணம் செய்தாலென்ன?" — மிக ஆவலுடன் — என் அடிமனத்தின் பலத்த ஆசையுடன் வெளிப்படுகிறது.

சோமுமாஸ்டர் சிரிக்கிறார். என்றுமே இதுவரை நான் அவரிடம் காணாத சிரிப்பு... விரக்தி - வேதனை எல்லாம் கலந்த...

மாஸ்டர்மே எவ்வளவோ பேருடைய வாழ்க்கைகளை, பல அறிஞர்களுடைய, பெரியமேதைகளுடைய சரித்திரங்களை எடுத்து மறுமணத்தின் முக்கியத்துவத்தை ஆதாரபூர்வமாக விளக்குகிறேன்.

மறுத்துவிடுகிறார். பலநாட்கள் ஆசிரியருக்கு ஆசிரியராகி, நான் போதனை செய்கிறேன் - அதன் அவசியத்தை முக்கியத்துவத்தை மனத்தத்துவ அடிப்படையில் உணர்த்துகிறேன்.

அடிமேல் அடி ... அம்மி நகருகிறது... ஒருவாறு ஒப்புக் கொள்கிறார்.

'தீராத - முற்றுப்பெறாத பாலுணர்வு காலம் கடப்பதால் மனிதர்களிடமிருந்து - குறிப்பாக ஆண்களிடமிருந்து செத்து விடுவதில்லை'.

ஒரு இளைஞனுக்கு இருக்க வேண்டிய உணர்வுகள் அப்படியே சோமுமாஸ்டரிடம் இருப்பதை அப்பொழுது என்னால் உணரமுடிகிறது. இதை என்னிடம் மறைக்க மாஸ்டர் எவ்வளவோ கஷ்டப்படுகிறார் - தெண்டிக்கிறார். என்னால் புரியமுடிகிறது.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் இது வெட்கப்படவேண்டிய விஷயமோ? வேதனைப்படவேண்டிய விஷயமோ? அல்ல.

என் அறையின் வடக்குப்பக்கச் சுவரில் நிலக்கண்ணாடிக்கு மேலே மாட்டப்பட்டிருக்கும் அந்தப் படம்...

...சோமுமாஸ்டரும் அவரது இரண்டாவது மனைவியான சரோவும்...

தகப்பனும் மக... ஐயோ என் நெஞ்சில் வேதனை நெருஞ்சி முள்ளாகிக் குத்த...சுடுபட்ட கையாகி நெஞ்சம் உறுகிறது.

சரோ, நான் உனக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டேனா? நானில்லாவிட்டால் - நான் வற்புறுத்தாமல் விட்டிருந்தால் சோமுமாஸ்டருக்கு இந்த யோசனை கூட உதித்திருக்காதே... நான்தான் துரோகியாயோ? உன் வாழ்வைக் காய்ந்த சருகாக்கிய துரோகி நானா? இல்லை. ஆண்டவன் -

சோமுமாஸ்டரிடமிருந்து அவருடைய முதலாவது மனைவியை ஆண்டவன் பறிக்காதிருந்தால்... சோமுமாஸ்டரை நான் சந்தித்து நட்புக்கொள்ளச் சந்தர்ப்பம் உருவாக்கப்படாமலிருந்தால்...

ஒவ்வொரு காரியத்திற்கும் ஒருவர் காரணமாக இருக்கமுடியாது. வேண்டுமானால் கடைசியாக ஆண்டவனைப் போடலாம்.

நடந்தது நடந்துவிட்டது. இனி அதைப்பற்றி... மனவோட்டம்தடைபட மறுக்கிறதே -

படத்தில் மாஸ்டர்மே நிற்கும் சோமுமாஸ்டரின் படம்! எவ்வளவு சாந்தம் - எவ்வளவு தூய்மை.

மாஸ்டர், அன்று உங்கள் சொந்த ஊரான கொக்குவிலுக்குச் சென்று திரும்புகிறீர்கள். நல்ல முடிவை எனக்குக் கூறுகிறீர்கள்.

'கல்யாணம் நிச்சயமாகிவிட்டது. தூரத்து உறவுப்பெண்தான்.

ஏழைப்பெண். தகப்பன் மகா குடி காரன். தாய்தான் பெண்ணை வளர்த்தவள். நல்ல தங்கமான குணம், படித்தவள் தான். மேல் படிப்புப்படிக்க வசதியில்லாமல் வீட்டோடேயே அடைபட்டுக் கிடந்திட்டாள். நல்ல கலாசிகை, நான் ஏதோ கதையில் என் நண்பனென்று உன்னைப்பற்றிச் சொல்ல உன் பெயரைக் கேட்டதும் 'அவர் ஒரு எழுத்தாளனா?' என்று கேட்டாள். உன் கதைகள் கனக்கப் படித்திருக்கிறோம்"—

இப்படி ஒரே மூச்சில் நடந்த விஷயங்களை அடுக்கிக்கொண்டே போக நான் இடைமறித்து...

"மாஸ்டர் இங்கே தனிய ஒரு வீட்டுத்து இருக்கலாமே"—என்கிறேன்.

"அவனைக் காணல்லயாம் பிள்ளைக்கு அழுதானம்"—மாஸ்டர் நகைச்சுவையை உதிர்க்கிறார். இருவரும் சிரிக்கிறோம்.

மாலையுடன் அழகுப்பதுமையாக நிற்கும் சரோ...

நீ சமுதாயத்தில் ஏழையாக இருக்கலாம், அழகில்லை!

ஒளியைக் கூட்ட திரியைத் தூண்டும் குச்சி... கருகி முறியும் நிலையில்... இல்லை; 'பூரணமாக நிறைவேறாத பாலுணர்ச்சி செத்து விடுவதில்லை. உறங்கிக்கிடந்த உணர்வு சரியாக விழிப்படைந்தால்... நாளாக எல்லாம் சரியாகி விடும்'. ஆனால்...

மனம்!

படத்தில் சரோவைக் கூர்ந்து பார்க்கிறேன். தூசிபடிந்து மறைப்பதுபோன்ற பிரமை. அவள் வாழ்வைப் போலவா? எழுந்து சென்று படத்தைக் கழற்றித் துடைத்து விட்டுத் திரும்பவும் மாட்டுகிறேன்.

படம் தெளிவாகத் தெரிகிறது. இப்படியே அவள் வாழ்வையும் தெளிவாக்கி விட்டால்... சீ!

இதென்ன எண்ணம்! ஆண்டவா என்னை மன்னித்து விடு!

நான் மனட்சாட்சியுள்ள, உள்ளத்தால்—பெரிய, உயர்ந்த மனிதன்.

சரோவின் முகத்தில் ஒரு வட்டம் இருப்பது போன்ற உணர்வு... சீ! வெறும் உணர்வு.

அன்று கல்யாண வீட்டில் மணவறையில் சோமுமாஸ்டருக்குப் பக்கத்திலே நீ வீற்றிருக்கின்றாய்... தாலி உன்கழுத்தில் ஏறுகின்ற சமயத்தில் உன்முகத்தில் ஏற்பட்டது வாட்டமா? மகிழ்ச்சியா? ஏதோ ஒரு மாறுதல்!

மிகவும் சிறியதாக நடத்து முடிந்தது கல்யாணம். அடுத்த நாள் தான் உன்னுடன் நான் முதன் முதல் கதைத்தேன். உங்களிருவரிடமும் நான் விடைபெற்று வரும்பொழுது சரோ! நீ பார்த்த அந்தப் பார்வை... பரிதாபமாக! ஏக்கம் கலந்ததாக... முதல் தோல்வியா? சீ! வெறும் கற்பனை உணர்வோ?—என் மனம் சமாதானம் கூற வீட்டிற்கு வந்து சேர்கிறேன்.

ஒரு கிழமைக்குப்பின் சோமுமாஸ்டரிடமிருந்து தந்தி ஒன்று வருகிறது—

'தனி வீடு பார்—

இன்று சோமுமாஸ்டரும் சரோவும் குடித்தனம் நடத்தும் அந்த வீட்டுக்க நான் பட்டசிரமம் அப்பப்பா!

அன்று ஒரு புதன் கிழமை. இருவரும் புது வீட்டில் குடித்தனம் ஆரம்பிக்கின்றனர். சகல ஒழுங்குபடுத்தும் வேலைகளும் நாளே செய்கிறேன். பழக்கமற்ற சிரமம். நிரம்பவும் களைப்பாக இருக்க அந்தச் சாக்குக்கட்டிலில் படுக்கிறேன்.

எழுந்து— "மாஸ்டர்... மாஸ்டர்"—நான் அழைக்கிறேன். கையில் தேனீருடன் சரோ! நீ வருகின்றாய்... தேனீரைத் தரு

கிறும். அப்பொழுது நீ பார்த்த பார்வை... ஏதோ ஒரு விரக்தி—வேதனை கலந்த... சூடான தேனீர் நாக்கை அவிப்பதுபோன்ற உணர்வு நெஞ்சம் அவிந்து புன்னேற்றப்பட்டு விட்டதா?

“மாஸ்டர் எங்க போயிட்டார்?”— நான் கேட்கிறேன்.

“இன்னம் கொஞ்சச் சாமான் எடுத்துக்கொண்டு வரவேணுமெண்டு அந்த லொறியிலேயே யாழ்ப்பாணம் போறார்” —

உன் தாயார் வருகிறா! அவவுடனும் உன்னுடனும் சிறிதுநேரம் கதைத்துவிட்டுத் திருப்புகிறேன். கேற்றைக் கடக்கும்பொழுது...

‘நல்ல குணமான பொடியன்’— உன் தாயார் கூறுவது என் காதுகளில் நாதஸ்வர இன்ப இசையாகி ஒலிக்கிறது.

நிலக்கண்ணாடியைப் பார்க்கின்றேன். தெற்குச் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருக்கும் படம்... நானும், சோமுமாஸ்டரும் சேர்ந்திருக்கும் அந்தப்படம் அதற்குள் பிரதிபலிக்கின்றது...

சோமுமாஸ்டர்தான் என்னில் எவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார். உண்மையான நட்பு நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தானே!

இதுவரை ஒரு சிறு மனஸ்தாபமோ, சந்தேகமோ, என்முன் தோன்றவில்லை. தோன்றவும் கூடாது— தோன்றவிடமாட்டோம்.

எம் நட்புச் சாதாரண நட்பல்ல உயிருடன் கலந்த— இரத்தத்துடன் உறைந்த... உயிர் பிரிந்தபின்னும்

உவமைக்கு நிலைக்கக்கூடிய... ‘அன்பு செத்துவிடுவதில்லை, நினைவிலே நிலைத்து நின்றால் அது வாழ்கிறது தானே!

சோமுமாஸ்டர்! முன்போல் உங்களோடேயே— உங்களுடன்கதைத்துக்கொண்டே இப்பொழுதெல்லாம் இருக்கமுடியாது என் மனத்திற்கு நிரம்ப வேதனையாக... ஏதோ இழக்கமுடியாததை— தன் காதலியை இழந்து தனிப்பவனின் மனநிலையில் நான்—

உங்களுடன் காலமெல்லாம் கதைத்துக் கொண்டேயிருந்தால்... எவ்வளவு அமைதி! எவ்வளவு இன்பம்... வீண் ஆசை— விபீத எண்ணம்.

நான் மேசைமேல் இருக்கும் அழகான அந்த ரப்பராலான பெண் சிலையுருவம்... எவ்வளவு அழகு... அதில்—

சரோ! நீ பாக்கியசாலியென்றல்லவா நான் பெருமைப்பட்டேன் சோமுமாஸ்டரை நான் பார்க்க முடியாமலிருந்த நாட்களில் என் இன்பத்தை நீ கவர்ந்து விட்டாயெனப் பொருமைப்பட்டேன் சரோ! ஆனால்... ஆனால்... ஐயோ! சரோ!

சரோ! அன்று உனக்கும் எனக்கும் இலக்கியத்தைப்பற்றி விவாதம் ஓயாத—முடிவுகாணமுடியாத பிரச்சனை...

விவாதம் தோன்றுவதற்குக் காரணமே விவாதம் புரிவோருக்குச் சரியான முடிவு தெரியாதென்பது தானே!

எத்தனை எத்தனையோ உதார

ணங்களை நீ எடுத்தாள்கிறாய்...
கூருத்துக்களைத் தெரிவிக்கிறாய்—

உண்மையாகச் சொல்கிறேன்
சரோ! நான் பிரமிக்கிறேன். இவ்
வளவு இலக்கிய அறிவை நீ எப்
படிப் பெற்றாய்? நான் மகிழ்ந்தேன்.
இலக்கியாசிரகை ஒருத்தி கிடைத்து
விட்டாளென்ற பெருமிதம்.

இப்படி எத்தனை விவாதங்கள்.
எத்தனை எத்தனையோ நாட்கள்...
என் கதைகள் ஒவ்வொன்றையும்
வாசித்துவிட்டு நீ அக்கதைகளை
விமர்சிக்கும்பொழுது நான் என்னை
மறப்பேன். இந்த உலகத்தை மறப்
பேன்... ஆகாயத்தில் எழுந்து
பறப்பது போன்ற உணர்வில்...

உன்னைப்போல் உண்மையான
ஒரே ஒரு ரசிக்கக்காகவே நான்
எழுதுவேன் — எழுதிக்குவிப்பேன்
எம் விவாதங்களையும் — விமர்
சனங்களையும் சில சமயங்களில்
சோமுமாஸ்டரும் கேட்பார் சில சம
யங்களில் சிரிப்பார். 'அர்த்தமற்ற
விவாதமென்று' எழுந்து சென்று
விடுவார். சிலசமயங்களில் எம் விவா
தங்களுக்கு நீதிபதியாகித் தீர்ப்பு
வழங்குவார். இப்படி எத்தனை நாட்
கள். இன்பமான அந்நாட்கள்...

சரோ! வீட்டின் கிழக்குப்பக்
கத்து அறையில் நீ அமைத்திருக்
கும் வீட்டு 'லைபிரறி'... எவ்வளவு
அழகான—வசதியான அமைப்பு.
அமர்ந்து படிக்க அழகான மேசை,
சோம்பல் வரும்பொழுது சாய்ந்து
படிகக் கட்டில்... அங்கே அடுக்கி
யிருக்கும் புத்தகங்கள் — அப்பப்பா
தமிழிலக்கியச் சோலையா? நான்
படிக்காத எத்தனை எத்தனையோ
புத்தகங்களை நீ படித்திருப்பதைக்
காணும் பொழுது எனக்குச் சிறிது

தாழ்வுணர்ச்சி... அதை மறைக்க
எழுத்தாளன் என்ற உயர்வுந்தல்...

"எழுத்தாளன்" — சிரிக்காதே
சரோ!

எழுத்தாளன் என்றால் யார்?
எப்படி இருக்க வேண்டும்? —அவன்
சிந்தனை உலகத்தை உயர்த்துவ
தாக; செயல் உறுதிவாய்ந்ததாக...

ஐயோ! சரோ! நான் எழுத்
தாளனல்ல... நான் மனிதன். மனச்
சாட்சியுள்ள, உள்ளத்தால் பெரிய
உடர்ந்த மனிதன்.

நிலக்கண்ணாடிக்கு மேலே
சுவரில் தொங்கும் அந்தப்படம்...
மாலையுடன் சோமுமாஸ்டர்; சரோ!
ஏதோ விரக்திகலந்த — வேதனை
நிறைந்த பார்வையா? சீ!

என் கண்கள் கீழோடுகின்றன.
நிலக்கண்ணாடியில் நான்... சுருண்ட
கேசர், 'சோட்கட்' மீசை, அழகிய
கண்கள்... நினைவு உருள—சுழல
நான்; என் உருவம் மேலெழுகிறது.
அந்தப்படம்... மாலையுடன் சரோ!
பக்கத்தில் மாலையுடன் சோமுமாஸ்டர்?
நானா? அவர் நானாகி நானும்
சரோவும் ஏற்ற—பொருத்தமான...

சீ! ஐயோ! இதென்ன எண்
ணம். நெஞ்சம் பிளவுபட்டு ஓடுவது
கண்ணீரா? இரத்தமா? சோமுமாஸ்டர்.
என் தெய்வமே என்னை மன்
னித்துவிடு!

நான் துரோகியல்ல மாஸ்டர்
நான் நம்பிக்கைத் துரோகியாக
மாறமாட்டேன். இது உறுதி—சத்
தியம்.

என் மேசைக்கு எதிரே உள்ள
சுவரில்... புத்தர், ஏசு, காந்தி—என்
தெய்வங்களை பார்க்கிறேன்... அமை
தியான—இன்பமான—சாந்தமான

முகங்கள். என் கலங்கிய மனக் குளம் அமைதியாகித் தெளிந்து கொண்டுவர...

டிஃ...டிஃ...டிஃ... சுவர்க்கடி காரம் என் கவனத்தைக் கவர...

மணி நாலு பத்து— ஏறத்தாழ ஏழு மணித்தியாலங்களுக்கு முன்பு நடந்த அந்த நிகழ்ச்சி... நினைவு நெஞ்சத்தில் புழுவாகி...

ஐயோ! சரோ! தெய்வமாக என் நெஞ்சத்திலே வீற்றிருந்த நீ வெறும் கருங்கல்லாகி... இச் சந்தர்ப்பத்தை என் இறைவா உருவாக்கினாய்... ஐயோ! நான் என் அந்தக் கதையை எழுதினேன்?

கண்களை இறுக்கி மூடுகிறேன் இருள். நடுவே ஒளி... பெரிதாகி... வேதனை மொட்டாக... நினைவு மலராக—

சோமுமாஸ்டர் என்னைத்தேடி வீட்டிற்கு வருகிறார்...

“மாஸ்டர் வாருங்க”— நான் அழைக்கிறேன்.

“சந்திரன், நான் ஊருக்குப் போய்ட்டுவாறன். மாமியுமில்லை. ஒரூக்கா வீட்டை எட்டிப்பார்”— அவர் முற்றத்தில் நின்றே கூறுகிறார்.

அவருடன் கதைத்துக் கொண்டே செல்கிறேன். டஸ் ஏறு மிடத்தில் அவரை வீட்டுவீட்டுத் திருப்புகிறேன்.

நேராக மாஸ்டர் வீட்டிற்கே செல்கிறேன்.

விரிந்தையில் கதிரையிலிருந்து ஒரு பத்திரிகையைப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான் சரோ!

நடந்து வரும் சத்தம் கேட்டு என்னைப் பார்க்கிறான். அந்தப்

பார்வை... ஒரே குழப்பமாக... அவன் முகம் கறுத்திருக்கின்றது. கண்கள் சிவந்திருக்கின்றன... என்னைப் பார்க்கிறான்—பார்க்கிறான், அப்படிப்பார்க்கிறான்... ஏதோ ஒரு தயிப்பு—ஏக்கம். —ஒருநாளும் இப்படி ஆவலாக என்னைப்பார்க்காத அந்தப்பார்வை...

“என் ஒரு மாதிரி இருக்கிறீங்க”— தட்டுத்தடுமாறி வார்த்தைகள் வெளிவர...

“ஒன்றுமில்லை”— சரோ தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு கூறுகிறான்—

“உங்கள் கதை வந்திருக்கு”— பத்திரிகையை என்னிடம் தருகிறான்.

“இருளைக் கடந்து...”, என்று அந்தக் கதை—

“வாசிச்சிட்டீங்களா”— நான் ஆவலுடன் வினவ...

சரோ ஆம் என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையசைக்கிறான்.

இதைப்பற்றிக் கடுமையாகப் பேசுவான், ஏதோ ஒரு வெறியில் எழுதி விட்டேன் என்று கூறிச் சமாளிக்கலாம் என்றிருந்த எனக்கு சரோ வாசித்துவிட்டு அமைதியாக இருப்பது, ஒரு மாதிரியாக என்னைப் பார்த்தது எல்லாம் சேர்ந்து நெஞ்சிற்குள் குமிழ் ஒன்று எழுந்து வெடிக்க...

“கதைக் கருத்துத் தவறானதா சொல்லுங்க”— நான், குழந்தை குற்றம் செய்துவிட்டுத் தண்டனைக்குப் பயந்து விழிப்பது போல விழித்துப் பதிலை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்க...

“நல்ல கதை. பத்துத்தரத்திற்குமேல் படித்திட்டன்”— சரோ விள் குரல் கிணற்றுக்குள் இருந்து

ஒலிப்பது போல ஒலிக்க...

நான் மழைத்துளியில் நனையும் குழந்தையாகி மகிழ்கின்றேன்,

'இருளைக் கடந்து ... கதையை என் மனம் அசைபோடுகிறது... 'இளம் விதவை ஒருத்தி இரண்டாந்தரமாக வயது முதிர்ந்த ஒரு வளை மணக்கிறாள். பெயரளவில் அவள் கணவன். இளைஞனுடன் வாழ்ந்து இன்பமனுபவிக்க வேண்டுமென்ற துடிப்பு— உள்ளத்தின் வேகம் தணியாத தாகமாக... ஒரு இளைஞனின் தொடர்பு கிட்டுகிறது. அவள் உடலின்பம் அனுபவிக்கிறாள்— உள்ளத்தின் வேகத்தைத்— தாகத்தைத் தணிக்கிறாள். இருளைக் கடந்து ஒளிபெற்று வாழ்கிறாள். இருளைக் கடந்து செல்வது தவறல்லவே'—

—இது தான் கதையின் சாரம். மிக உருக்கமாகக் கதையின் கதாநாயகியைத் தவறற்ற பாத்திரமாக நான் படைத்திருப்பதாக அபிப்பிராயப்பட்டேன். 'பிறகு இக்கதையை 'ஏன் எழுதினேன்' என்று கூட வருந்தினேன். ஆனால்—

சரோவின் பாராட்டுதலைப் பெறுவதென்றால்— உண்மையான ஒரு ரசிகையின் பாராட்டுதலைப் பெறுவதென்றால்... பலரின் பாராட்டுதல் கிடைக்கும் நிச்சயமாக!

எதிர்பார்ப்பது ஏமாற்றமாகவும் எதிர்பாராதது பெரும் வெற்றியாகவும் ஆகிவிடுவது எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கென்றே தனி இலக்கணமா?

என் கையில் இருந்த பத்திரிகையைச் சரோ வாங்குகின்றாள். திரும்பவும் படிக்கவா? அல்லது விம்ர்சிக்கவா?

கதை வெளியாகியிருந்த பக்கத்தைப் புரட்டுகிறாள். இடையிடையே மேய்கிறாள். புத்தகத்தோடு தலையைப் புதைக்கிறாள்

"சரோ"

அவள் நிமிர்ந்து நோக்குகிறாள். அவள் கண்கள் இரத்தமாகி... கண்களில் கண்ணீர்!

நான் இடிமுழக்கம் கேட்ட குழந்தையாகிப் புரியாமல் விழக்கிறேன்.

முந்தானைச் சேலையை வாய்க்குள் திணித்துக் கொண்டு விம்மு கிறாள். எழுந்து பரிதாபமாக என்னைப் பார்த்துவிட்டுக் கிழக்குப் பக்க அறைக்குள் போகிறாள்...

விம்மல் ஒலி தொடர்ந்து ஒலிக்க...

என் உள்ளம் முருங்கைப் பிஞ்சாகிச் சவள... எழுந்து அறைக்குச் செல்கிறேன்...

'என்ன சொல்லுங்க'— கதவைப்பிடித்துக் கொண்டு கேட்கிறேன்.

கட்டிலில் இருந்தவள் எழுந்து— 'உண்மையைச் சொல்லுங்க— சத்தியமாக மறைக்காமச் சொல்லுங்க, என்னை மனத்தில் வைத்துத்தானே அந்தக் கதாநாயகியைப் படைத்தீங்க'—

பனங்காய் தலையில் விழுந்த உணர்வில் என் தலை கிறுகிறுக்கின்றது.

'சரோ! சத்தியமாக இல்லை'—

'அதில் குற்றமில்லை, உண்மையைச் சொல்லுங்க'—

'சரோ நீங்க இன்னும் என்னைப் புரியவில்லையா? உங்களை நான்

தெய்வமாக மதிக்கிறேன். அப்படி மதிக்கும் நான் கோபுரத்தை வைத்தா குப்பைமேட்டைப் படைக்க வேண்டும்” —

“கோபுரம் சரிந்தால் குப்பை மேட்டில்தானே... நான் கோபுரமோ தெய்வமோ இல்லை. நானும் சாதாரண மனித இனம்தானே—உணர்ச்சிகளுக்கு அடிமைப்பட்டவன் தானே. உங்கள் கதை என் மனநிலையை—உறுதியை குலைத்துவிட்டது சந்திரன்... உங்களிடம் நான் மனம் திறந்து சொல்கிறேன். நான் சாதாரண பெண்தான். இன்பத்தைப் பூரணமாக அடையமுடியாமல் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் பரிதாபத்திற்குரியவள், உங்கள் கதையின் கதாநாயகியாகும் மனவேதனையிலும் பார்க்க ஆயிரம்மடங்கு கூட வேதனைப்படுபவள்... பசியுடன் சும்மா இருந்தால் இருக்கலாம். சரப்பாட்டைப்பார்த்துக் கொண்டு இருக்க முடியுமா? கொஞ்ச உணவு பசியைக் கூட்டுமே தவிரக் குறைக்குமா? சதையில் கதாநாயகிக்குக் கடைசியில் ஒளியூட்டக்கிடைத்த இளைஞரை நீங்கள் எனக் கிருந்தால்...”

என் கை அவள் கன்னத்தில் ‘பளிச்சிட— ‘சரோ” — நான் சிங்கமாகிக் கர்ச்சிக்கிறேன். மின்சாரம் தாக்கும் உணர்வில் என் மனம் சுருள்கிறது.

ஐயோ! இது கனவா? இல்லை நனவேதான்.

அன்பு கூடும் பொழுது ஆதிக்கமும் கூடுகின்றதா? ஐயோ! சரோ உன் நாணம்— வெட்கம் எங்கே? பெண்மையின் தன்மையையே பாலுணர்ச்சி சாகடித்து விட்டதா? பெண்தானா நீ?

அடிபட்ட கன்னத்தைத் தடவுகின்றாய்.

“மன் லிச்சக் கொள்ளங்க” — நான் குற்றத்தை உணர்கின்றேன்.

“பரவாயில்லை, ஆனால் நீங்க இவ்வளவு கோழை என்று இன்று தான் எனக்குத் தெரியும்” —

“நம்பிக்கைத் துரோகியாக என்னை ஆக்காதீங்க” —

சரோ என்னை நோக்குகிறாய், “எது துரோகம்? உங்கள் கதாநாயகி ஒரு விதவை. இளைஞனுடன் சிறிதுகாலமென்றாலும் வாழ்ந்தவள். ஒளி பொருந்திய அவள் வாழ்வில் இருள் சூழ்ந்து மீண்டும் ஒளிபிறக்கிறது. இது தவறில்லை என்று எழுதும் நீங்கள், முழு இருளிலேயே மூழ்கிக்கிடக்கும் ஒருவனுக்கு ஒளியூட்ட மறுக்கிறீர்களே... பூரணமான ஒளியை ஒரே ஒருமுறை பார்க்கத்தான் நான் ஆசைப்படுகிறேன்” —

—ஒரு பெண்தான் பேசுகிறாய். அதுவும் நான் தெய்வமாக மதித்துவந்த சரோ!

சரோ நீ தெய்வமா? வெறும் கருங்கல்லா?

என் உள்ளங்கோளிலில் தெய்வமாக இருந்தவன் வெறும் கருங்கல்லாகின்றாய்...

“அது எழுத்து, இது வாழ்க்கை. அதையும் இதையும் ஒன்று சேர்க்காதீங்க சரோ” —

“எழுத்துவேறு வாழ்க்கை வேறு? இலட்சியம் வேறு, வழி வேறு? சொல்வதொன்று செய்வதொன்று” சரோ கேட்கிறாய்...

என்னை நெருங்கி வருகின்றாய்?

அவள் கண்கள் என்னை விழுங்க...
அவள் மேனி என்னைத் தீண்ட...

—எப்படி நகர்கின்றேன்

என் மனக்குளம் கலங்குகின்றது... மணப்பது வெறும் சேற்று நாற்றமா?

“சந்திரன்”—அடி நெஞ்சத்தை—அதிலுள்ள உணர்ச்சிகளையெல்லாம் ஒன்றுதிரட்டி அழைக்கின்றான்.

“ஐயோ! சரோ என்னை மனித்து விடு. நான் துரோகியாக மாட்டேன்— இது சத்தியம்”—

“சீ நீங்கள் ஒரு எழுத்தாளனு? எழுதுவதை வாழ்க்கையில் காட்ட முடியாதவன், சொல்வேறு செயல் வேறாக வாழ்வான், கற்பனையில் மாத்திரம் புரட்சி எண்ணத்தைக் கண்டுகளிப்பவன் — எழுத்தாளன் என்று சொல்லிக்கொள்ள உங்களுக்கு வெட்கமாக இல்லையா?”—சரோ பலமாகக் கத்திக் கூறுகிறான்...

‘மனச்சாட்சியைக் கொல்ல என்னால் முடியாது. எழுத்துவேறு வாழ்க்கை வேறுதான். சொல்வேறு செயல்வேறுதான். நான் எழுத்தாளனே அல்ல... என் நெஞ்சத்தில் துணிவு பிறக்கும்வரை நான் எழுதவே கூடாது. நான் மனிதன். மனச்சாட்சியுள்ள உள்எத்தால் பெரிய உயர்ந்த மனிதன்’

‘சரோ என்னைக் கொல்லாதே’— என் குரல் இடியாகின்றது...

“நீங்க எழுத்தாளன் என்று சொல்லிக்கொள்ளாதீங்க. நீங்க கோழை...கோழை...கோழை...”

—சரோ ஆத்திரத்துடன் கத்துகிறான். கட்டிலில் போய் விழுந்து

விம்முகின்றான்...

துணிவு பிறக்கவில்லை. எழுத்தாளனாக முடியவில்லை.

“கிடைத்ததைக் கொண்டு திருப்திப் படுங்க சரோ! கேவலம், இது அற்ப உணர்ச்சி”—நான் கூறுகின்றேன்.

...‘கோழை’யாகிப் பெருமையோடு வெளியேறுகின்றேன்.

சூவர்க்கடிகாரம் ஒருமுறை ஒலி கிளப்புகின்றது ... ‘நாலரை’.

சோமுமாஸ்டர் வந்திருப்பார். அழைத்துக் கொண்டு கடற்கரைக்கு உலாவச் செல்லலாம்.

அதோ... புத்தர், ஏசு, காந்தி என்னைப்பார்த்துப் புன்முறுவல் செய்கிறார்களா? உணர்ச்சிகளை அடக்கியமகான்கள், மனிதர்கள் தானே. உள்ளத்தை வென்ற— உயர்ந்த மனிதர்கள்—மனிதத் தெய்வங்கள். எத்தனை சோதனைகளில் வெற்றி...

எனக்கும் இந்தப் பயங்கரச் சோதனையில் வெற்றிதானே! நான் மனச்சாட்சியுள்ள உள்எத்தால் பெரிய உயர்ந்த மனிதன்தானே!

அவர்களே நானாகி நான் அவர்களாகி இரண்டறக் கலந்து விட்டேனா? மகானா?

புறப்படுகின்றேன்; அறைக்கதவைப் பூட்டுகின்றேன் — மனக்கதவைப் பூட்டிவிட்ட பெருமிதம்—மகானாகிவிட்ட மகிழ்ச்சியா?

நடந்தவைகள் நடக்காதவைகளாகவே இருக்கட்டும்.

உளத்தூய்மையுடன் சோமுமாஸ்டரின் விட்டடை நோக்கிச் செல்கின்றேன்...

கலைத்தொண்டர்

மா. பாலசிங்கம்

சீரமநாதர் முகத்தில் இருள் கக்கும் அமைதிநிலை. மகிழ்வுக் களைகள் கிளைபிரிக்காத துன்பத்தின் போர்வை, அவர் முகவட்டத்தை மூடிக்கிடக்கிறது. உலகில் கவிழ்ந்திருந்த மையிருட்டை அகற்றி, நிலமங்கையின் மேனியை வருடும் கதிரவனின் கதிர்க் கீற்றுக்கள் தம்பால் நிறைந்துள்ள ஒளி வெள்ளத்தைப் பிரவகித்துக்கொண்டிருக்கும் இக்கலை வேளையில் இவருக்கும் என்னதான் அசம்பாவிதம் நடந்ததோ? ஏனைய உணர்ச்சிகளுக்கெல்லாம் விலங்கிட்டு துன்பக் களைகள் மட்டும் அவர் முகத்தில் முழுமையுடன் நிறைந்திருக்கின்றன.

“வீட்டில் நிம்மதியில்லை. நாடகத்திற்குப் போயாவது அமைதிபெறுவோம்” என்ற மனத்தின்மையுடன், விழுந்தடித்துவந்து மண்டபத்தை நிறைக்கும் அத்தனை ரசிகர்களினதும் வயிறுகள் நோவெடுக்க நகைச்சுவையை அள்ளி வீசும் அவர் துன்பச்சாகரத்தில் முழுகி முக்குளித்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஒளி நல்கவேண்டிய விளக்கு குற்றுயிரும், குறையுயிருமாக எரிந்து கொண்டிருக்கும் போது அந்த அறையில் தான் எப்படிக்கலகலப்பிருக்கும்?—அறையில் இரவின் சூன்யத்தன்மை அரியணை வீற்றிருக்கிறது. அவர் உள்ளத்தில் தகிக்கும் சூனையினின்றும், கக்கப்படும் சுவரையைப்போல் அவர் மூக்கு

நெடுமூச்சு எறிகிறது. மூக்கின் தொளைகளில் குத்தி நிற்கும் மயிர்களை அசைத்துவரும் மூச்சின் அசுவேகத்தில் அவர் விழிகள் உருள்கின்றன. அந்த விழிகளால், அறையை நிறைத்திருக்கும் ஒவ்வொரு படத்தையும் இமைக்கிறார்.

உள்ளத்துள் மறைந்திருக்கும் உணர்ச்சிகள் முகத்திரையில் சலனமிடும்போது அவைகள் ஒன்பது பெயர்களுடன் திகழ்கின்றனவாம். அந்தப் படங்களில்— அவரது மேசைக்கு நேரெதிரில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த— படத்தைக் கண்ணுற்ற கணத்தில் அவ்வுணர்ச்சிகளில் எட்டு வீடை பெற்றவனவா? அமைதியுடன் சங்கமித்திருந்த துக்கம் இப்போ அவர் முகத்தில் இல்லை—வாயினின்றும் வார்த்தைகளைக் கட்டவிழ்க்க வேண்டுமென்ற ஆக்ரோசம் அவர் வதனத்தில் முகையிட்டிருக்கிறது. அந்தவொரு படத்தில் மட்டும் அவர் பார்வை, ஏன் தான் ஆணியிட்டு அறையப் படுகிறதோ? —நிமிடத்திற்கு நிமிடம் கொவ்வைப் பழங்களாக மாறி, செவ்வரிகாட்டும் அவ்விழிகள் இரு தீக்கோளங்களா?

அவர் பல்லு விழுந்து, சொல்லாட்சி மங்கப் பெற்ற விழு கிழவர்— இருந்தாலும், அவருக்குப் பார்வை மங்காத கண்கள். அக் கண்களினின்றும் தெறிக்கும் பொறிகளின் மினுக்கத்தால் துலங்கிடும் அப்புதைப் படத்தில் ஒரு ஆணினதும்

பெண்ணினதும் உருவங்கள். உலகப் புற்றிலிருந்து நழுவிக்கொண்டிருக்கும் சோமநாதருக்கு எதிர்மாருண பருவத்தினர். அவர்கள்—உலக ஆசைகள் அனைத்தையும் அள்ளி மொண்டு, அவற்றின் பிரதிபலனைக் காண விளையும் இளமைப் பருவத்தினர்.

“நல்வழி நாடகமன்றம்” வெளியீடும் எந்த நாடகமாயிருப்பினும் அதில் முக்கிய பாகமேற்பவர்கள் யார் என்றால்? விளம்பரத்தையும் பார்க்காமல் உறுதியுடன் கூறலாம், கண்ணபிரானும், ரஞ்சிதமும்” என்று. அவர்கள் இருவரினதும் திருவுருவங்களைத்தான் சோமநாதர் தன் பார்வையால் சுட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

தற்கால நாடக உலகத்தின் துருவ நட்சத்திரங்களான அவர்கள் இருவரையும் ஏன் தான் அவர் குறிவைக்கும் வேட்டைக் காரணம் போல் விழிகளால் விழுங்குகின்றார்? அவர் பார்வை கீழிறங்கி, மேசைகளில் கிடக்கும் அன்றைய தினசரியில் பாய்கிறது. மீண்டும் பார்வை மேலுக்கு அசைகிறது விழிகளின் ஊஞ்சல் ஆட்டத்தில் அவர் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்கின்றவைவா? அவர் நாடறிந்த நடிகராயிற்றே, ஆதலால் தான் போலும் அவர் வதனத்திற்கு நினைத்தவுடன் உணர்ச்சிகளைக் கக்கும் அபூர்வத்திறமை! அந்தப் பத்திரிகையின் தலைப்புச் செய்தி “நல்வழி நாடக மன்றத்தின் கதாநாயகனும் நாயகியும் தம்பதிகளாயினர், மணமகளின் தந்தை இதை அறிந்து சிறினார்”—இந்தவரிகள் அவர் பொறுமையை நெருடும் ஈட்டி முனைகளாயின?

மனதிலே கலகத்தின் விதை அதன் அறுவடை—நிலையற்ற தன்மையால் அவர் முகத்தில் விசனம். பாரிய மத்தாப்பின் அரவத்தைக் கேட்டு தறியைப் பெயர்த்தோடும் கானையாக இருக்கையை விட்டுத் திடீரென்று எழும்புகிறார். பருந்தின் கண்ணிற்குள் அகப்பட்ட கோழிக் குஞ்சாக அப்படம் அவர் கரத்துள் சரண் புகுகின்றது. புயலால் பாறி விழுந்த மரத்தைப்போல் அப்படம், சுவருடன் அடித்திருந்த ஆணிகளுடன் வந்துவிட்டது. எள்புக் குழலட்டையில் ஒட்டியிருக்கும். தோல் போர்த்த சதையற்ற அவர் கரங்களுக்கு இவ்வரிய சாதனையைப் புரிய எங்கிருந்துதான் சக்தி கிடைத்ததோ? படத்தில் அமைந்த உருவங்கள் அவர் பார்வைக்குள் மூழ்கின்றன. அவர் சிந்தையில் நீர்க்குடம் கவிழ்ந்தாப்போல் எண்ணங்கள் சரங்கோர்க்கின்றன...

“நல்வழி நாடக மன்ற”த்தை அமைத்து, ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்ட தோல்விகள் அத்தனைக்கும் மசிந்து கொடுக்காது, உழைத்து, இன்றுள்ள நிலைக்குக் கொண்டுவந்த பெருமை சோமநாதருடையதே. அவரின் நடப்பு எவ்வண்ணம் நாளுக்கு நாள் மடல் கட்டி வளர்ந்ததோ அவ்வண்ணமே அம்மன்றமும் தன் வெளியீடுகளில் புதுமையையும், திறமையையும் தேக்கி ரசிகர்களின் பாராட்டுதல்களைப் பெற்றது: அம்மன்றம் இன்று பலரின் கண்ணைக் கவரும் அழகினங்களினி. சோமநாதர் செங்கோலோச்சும் அழகிழங்கதாநாயகனாக நடத்த காலத்தில், சாதாரண ஊழியனாக அம்மன்றத்தில் சேர்ந்தவன்தான் இன்று “நடப்புச் செல்வன்” என்றவோர்

பட்டத்தைத் தன்னுடன் ஒட்டி வைத்திருக்கும் கண்ணிரான். கால இறக்கத்தால் தன் நடிப்பின் பிடிப்பற்ற தன்மையை அறிந்த சோமநாதர் அவனின் அழகையும் நடிப்புத்திறனையும் கண்டு அவனைத் தன் மறுபிரதி ஆக்கினார். தன்னுள் ஒளிந்திருந்த அத்தனை நடிப்புத்திறனையும் அவனுக்கு அபிஷேகம் செய்து, நாடக உலகத்திற்கோர் அற்புதக் கலைஞனை அளித்தார்— சிலை வடிக்கும் சிற்பிக்குத் தானே கல்லிலும் கலைவண்ணம் காணத் தெரியும்?

கொலுக் காட்சிகளில் அரசு கெம்பிரத்துடன் வீற்றிருந்து, தன் சொல்லிலும் செயலிலும் அரசு முத்திரையுடன் நடித்து வெற்றி கண்ட அவரின் நடிப்பை வென்று ரசிகரின் நெஞ்சங்களில் ஆடிக் கொண்டிருக்கும் கண்ணிரானுக்கு ஈடு கொடுத்து நடிக்க வல்ல கதாநாயகி ஒருத்தியையும் உருவாக்கிய பெருமை சோமநாதருடையதே?

அவர் கண்கள் தம்மையே நம்பாமல் மீண்டும், மீண்டும் இமைத்து, விழித்து அந்தப் படத்தில் படர்கின்றன. அவற்றிற்கு ஏன் தான் இவ்வளவு நிலை கொள்ளாததுடிப்போ? படத்தில் பதிந்துள்ள அப் பெண் இன்றைய இளவட்டங்களின் கணவுக் கன்னியாக விளங்கும் நடிக்கை ரஞ்சிதம். வறுமையைக் கண்டறியாத வட்டத்தில் மலர்ந்த இவள் எதற்காக நடிக்கப் புறப்பட்டாள்? என்பதைக் கேட்டு நிற்கும் அவள் பஞ்சடையாத குணமை முகம்! அதில் அங்குமிங்கும் ஊர்ந்து கொண்டிருக்கும் விழி

களோ?— இதுவுமொரு வண்டாடும் மலரோ வென அதிசயிக்க வைக்கும்.

அபார அழகும், நாடகக் கலைக்குத் தேவையான நடிப்பும் அவளிடத்தில் சரண்புகுந்து விட்டன. அத்துடன் சோமநாதரின் இடைவிடாத முயற்சியும் சேர்ந்து கண்ணிரானுக்கு ஏற்ற ஜோடி ரஞ்சிதமே என்பதை நிரூபித்துவிட்டன. அவர்கள் இருவரும் நடிக்கின்றனரா அல்லது உண்மையில் இது அவர்களது “அசல்” வாழ்க்கையா என்று ரசிக்கர்கள் அத்தனை பேரும் முக்கில்கையை வைத்து ஐயறும் வண்ணம் இணைந்து நடிப்பர். அவர்களது நடிப்பை வட்டியும் முதலுடனும் வாங்கிய சில தயாரிப்புகளின் சிற்பில காட்சிகளை இடைக்கிடை ஓய்வாயிருக்கும் காலங்களில் சோமநாதர் நடிக்க வைத்துப் பார்த்து மகிழ்வர்.

.....அவரது முத்திரையை ஆழமாகப் பதிய வைத்த சிருஷ்டி “உத்தமப்பெண்”. அதில் கண்ணிரானும், ரஞ்சிதமும் கலைஞரும் சமூகமும் போன்ற தம்பதிகள். வாழ்க்கையில் ஏற்படும் ஒவ்வொரு திருப்பத்திலும் தன் கணவனுடன் சேர்ந்து போராடி வெற்றியீட்டிய ஓர் பொறுப்புள்ள மனைவியை, ரசிக்கர்களின் மனதில் நிழலிடவைத்தாள் ரஞ்சிதம். அன்புக் கணவனின் அடக்கமான துணைவியாக நடித்த அவளின் போதவிழ்ந்த நடிப்பு சோமநாதரின் நெஞ்சத்தின் அடித்தளத்தில் நங்கூரமிட்டிருந்த ஆசையொன்றினைப் பூர்த்தியாக்கிற்று.

ஒன்றுடன் சோராது பத்தை

கிடாய்களாய் இருந்தவர்கள் அவர்கையில் ஏந்தியிருக்கும் படத்தில் காட்சியளிப்பவர்களே! ஒரு

வெளியிடவேண்டுமென்ற சோமநாதரின் கலையுள்ளத்தில் செதுக்கிய 'பலிபீடம்' நாடகத்திலும் தலைக்

நாள் அதன் ஒத்திகை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. சோமநாதர் மேடைக்கு வந்த கோமாளியாக அங்குமிங்கும்

ஒடி ரஞ்சிதத்தின் நடப்பைப் புடமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். அவளது ஒவ்வொரு அங்க அசைவுகளையும் இமைவெட்டாது, கண்ணிரான் மேக்கப் அறைக்குள் நின்று தன் விழிகளால் மொண்டு கொண்டிருந்தான். கதாநாயகனின் மனதின்னிறும் அவளை அப்புறப்படுத்த வேண்டுமென்ற சதிக்கும்பலின் திட்டம் வெண்ணெயாகும் நோம். அவள் அழகைச் சிதைத்து, குருபியாக்க வேண்டுமென்ற கொடியவன் ஒருவன் கையில் திராவகத்துடன் ஓசைப்படாமல் ஆமை வேகத்தில் வருகிறான். ரஞ்சிதம் உலகை மறந்து நித்திரையில் கிடக்கிறான். தூங்கும் நிலையில் கூட அவள் அழகு கண்ணிரானின் ஆசைக்கு மகுடி ஊதுகிறது. காட்சியின் விளக்கத்தையும், கதையின் திருப்பத்தையும் நன்கு உணர்ந்தவன் என்றாலும்— சுவைக்காமலே அவனுக்குக் கள்வெறி. நிலவைப் பொழியும் அந்த முகத்தை கார் மேகம் மறைக்கப் போகிறதே என்ற சிந்தனை மயக்கம் கிளை விரிந்து விழுதூன்று கிறது. இரவின் பகைப்புலமான அமைதி! திராவகம் கொண்டு வருபவனின் நாசகாரச் செயல்! அவன் மனதில் திகிலை வர வைக்கின்றன. யார்களை வென்றுவிட்ட நாசகாலன் அடிகளின் வித்தியாசத்தில் நெருங்கி விட்டான். கண்ணிரானுக்கு வெட்டிய ஆட்டின் துடிப்பு மனதில், கத்திச் சண்டைக் காட்சியில் எங்கோவிருந்து கதாநாயகன் புகுந்தாற் போல் “என் ரஞ்சிதத்தின் அழகைச் சிதைக்காதீர்கள்” என ஒடிவந்து அவள் மீது விழுகிறான். துப்பறியும் நவீனத்தில் திருடன்

அகப்பட்டதைப் போல் எல்லோர் முகத்திலும் வியப்பு. சிவ பூசைக்குள் காடி வந்ததோவென எல்லோர் முகத்திலும் கேள்விக் கொக்கி. ஆனால் சோமநாதர் மட்டும் அசையாமல் ஏதோ சிந்தனையில் நிற்கிறார். அந்த கலையார்வங்கொண்ட உள்ளத்தில் “இப்படியுமொரு காட்சியை அமைத்தால் கண்ணிரானின் கச்சிதமான நடப்பை வருவிக்கலாம்” என்ற எண்ணம் போலும். அந்த கலைக் கோயிலின் உள்ளத்தில் இதைத் தவிர்ந்த வேறு வஞ்சனையான எண்ணத்திற்கு இடமேது?

...அந்த இருவரது நடவடிக்கைகளில், அன்று நடந்து கழிந்த சம்பவங்களின் மொத்தத் தொகையை அவர் இன்று தான் கண்டு கொண்டார். அவர் மனத்துருத்தியில் வேகிடும் பழைய சம்பவங்கள் புடமிடப்படுகின்றன. “என் நாடகங்களில் அவர்கள் நடத்த நடப்பெல்லாம் அவர்கள் சொந்த வாழ்க்கையில் ஒத்திகைகள். அல்லாவிடில் அவைகள் அவ்வளவு பிரகாசமாயிருக்கா?” “அவர் உண்மைக்கும் பொய்க்கும் தராசு பிடிக்கிறார். “கட்டி வளர்த்த கலை, அதில் களைகள்”

உன் குழிந்த அவர் கண்கள் பத்திரிகைச் செய்தியை உறிஞ்சுகின்றன. அவர் நினைத்தைப் பூசிக் கும் பிசாசா? ஏன் அவர் முகம் இப்படி விகாரமுறுகிறது. பாதையை வெட்டி விட்ட சிற்பி. அதில் இப்போ நெருஞ்சி முட்கள் கிடப்பதைக் கண்டு சினக்கிறார். மனதின் சலனத்தால் பார்வையில் குரங்குத் தாவல்.

ராஞ்சிதத்தின் நடிப்புத் திறமையை அவள் நடித்த ஓர் பள்ளிக் கூட நாடகத்தில் கண்டு இலயித்த அவர், அவள் தந்தையிடம் சென்று “என்னிடம் ஒப்படையுங்கள். கலைத் தாயின் திலகமாக்குகிறேன் அவளை” என யாசித்தார். “அவளை நான் வெளியே எதற்கும் விடமாட்டேன். அவள் வீட்டுடனே இருக்க வேண்டும்”

“என்பிள்ளையென என்னுடன் விடுங்கள். அவளிடம் மறைந்து கிடக்கும் கலைத்திறனுக்கு மௌசை ஏற்படுத்திறன்” எனப் பலவாறு கூறி அவளைத் தனது துறைக்கு கால் எடுத்து வைக்கச் செய்தார்.

அவர் கொடுத்த வாக்கு? இன்று பத்திரிகைச் செய்தி? அவர் நிலையறியாது தவிக்கின்றார். நிலை சரிந்த கதவு போல் அவர் மனமும்

தளம்புகிறது. அவர் மனதில் புயலா? கையில் வைத்திருந்த படம் சுக்கு நூருகிறது. அந்தப் பெயர்ப் பலகையை அவர் ஏன் தான் கழட்டுகிறார்! ஐயோ! அந்த “நல்வழி நாடக மன்றம்” அட்டை நிலத்தில் பரிதாபமாகக் கிடக்கிறதே? அதைக் கட்டியெழுப்பிய அவரே இப்படிச் செய்தால்? அவர் நடையில் என்னதான் அகோர வேகம்? அவர் எங்குதான் செல்கிறார். ஒரு கிறிய சம்பவத்துக்காக காலகாலம் கட்டிக்காத்த இந்தக் கலை?

“ஒரு துளி வீஷம் இந்த உடம்பையே சாகடிக்கிறது”

அதற்காக ப்ளையே அழிப்பதா?

“என்போன்றவர்கள் களையைப் பிடுங்கட்டும். பயிர் தானாகவே வளரும்”— இனி அந்தக் கலைத் தெய்வம் நாடக உலகத்தில் உலக வைக்காதா?

நினைவுமலர்கள் வெளியிடுவோரே!
பாடசாலை அதிபர்களே!
புத்தக ஆசிரியர்களே!
பத்திரிகை நிர்வாகிகளே!

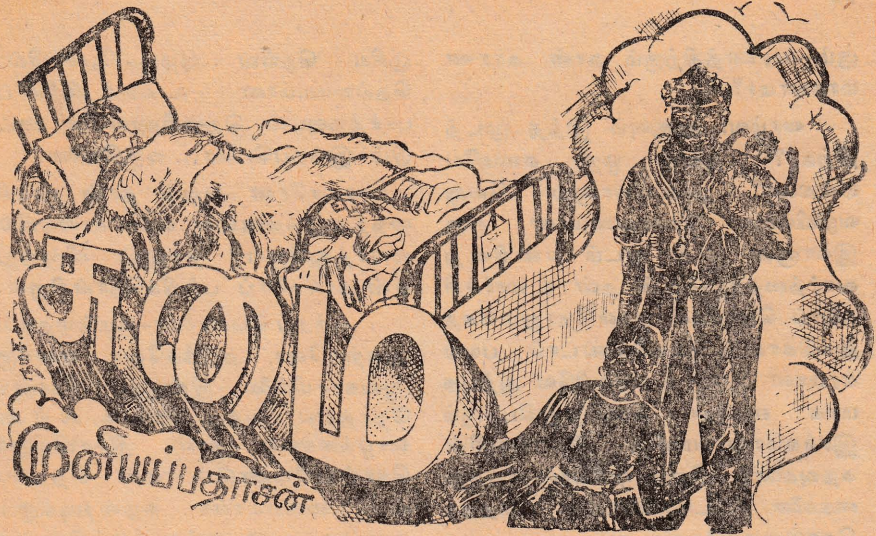

குறைந்த செலவில்
சிறந்த ‘புளக்’சூகள்
செய்யவேண்டுமானால்
எங்களுக்கு எழுதுங்கள்.

Sri Lanka Block Makers

131, MESSENGER STREET,

COLOMBO

III ழப்பாணம் பெரியாஸ்பத் திரியில் டாக்டர்களுக்கான பிரத்தி டேக அறையிலே நான் இருக்கின் றேன். இதமாக இயற்கையாக வீசும் பசுந்தென்றலைப் போலச் சுழன்றடிக் கும் இந்த மின் விசிறியின் காற் றசைப்புக்கள், என் நெஞ்சில் மதேர்ஸ்களின் வார்த்தைகள் உரு வாக்கிய உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பின் வெம்மையை நீவும் வலிமையற்றன வாய்ச் செல்கின்றன.

'லெட் கிம் டை, நியலி கி இஸ் ஏ பேடின் (Burden)'—அன்பு—தொண்டு என்பவற்றிற்கு அமைந்த வரையறுப் புக்களே இரத்தமும்—எலும்பும்— தோலுமாய் உயிர்பெற்று உலவுகிற தானது போன்ற இந்த மதேர்ஸ்களின் உள்ளத்திலிருந்துமா இந்த வார்த்தைகள்?

நாள்தோறும் பல் வேறுபட்ட நோய்களின் பிடியில் சிக்கி, அவை சீண்டுகிற வேதனையில் கிளம்பும் மனித மரண ஓலங்கள்—கம்பீரமாய்த்

தலையை நிமிர்த்தி நிற்கும் யேசுவின் சீடர்களின் உள்ளங்களையுமா மரத் துப் போகச் செய்துவிட்டன?

யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த மிகப் பெரிய விபத்து. ஓடும் இரயிலில் தொத்தி ஏறமுயன்று—பிடி நழுவி வலிய இரும்புச் சக்கரங்களில் நசங்கி முறிந்த எலும்பும் தொங்கிய சதை யும்— இரத்தமுமாய்— காலிரண்டை யும் சேருக்கி வந்துகிடக்கும் உயிர் இருக்கிற தே—பார்க்கப்போனால் அந்த மதேர்ஸ்கள் சொன்ன மாதிரி ஒரு சுகமதான். ஆனால் அந்த உயிர் பிரிந்துபோகிறதை நான் அனு மதிக்கலாமா?

பெர்னாட்ஷா, டாக்டர்களும் இறப்பார்கள் என்று சொன்னானே அந்தக் கோட்பாட்டின் முன்னால் நான் வலிமையற்றவன்? மனித மனங்களுக்கே புரியாமல் கிடக்கும் இறப்புப் பிறப்பு என்கின்ற பிரச்சனை களிலே நான் என்ன செய்ய முடியும்?—இந்த உயிரின் வாழ்வுத்

கும்—மரணத்திற்கும் நான் காரணமாகலாமா?—

வாழ்வு! அதுவும் இந்த முடத்திற்கா? அவன் ஒரு சுமையேயல்லவா? அப்படியானால் வேறு வழியில்லை. யௌவனமான ஒரு இளைஞன் முடம் முடம் என்கின்ற வார்த்தைகளுக்குள் தன் உணர்ச்சிகளைப் பொசுக்கி நாள்தோறும் செத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டாம். பயங்கரமான இந்த உலகத்திலே அற்புதமாக எங்கோ அமைந்துகிடக்கும் இரங்கமான மனித இதயங்களின் கதவுகளைப் பரிதாப ஒலியால் திறந்துகைகளை நீட்டவேண்டாம். அந்தக் கொடுமை வேண்டாம்.

அந்த அறை பூராவும் 'அவனைக் கொன்றுவிடு' என்ற ஒலிகள் நாலாபுறமும் சுற்றிச் சுழல்வதாகப் பிரமை, அக்காரியத்தை ஒப்பறேசன் தியேட்டரில் நுட்பமாக அற்றிவிடவேண்டுமென்ற வேகம். என்னுடம்பு மெல்லென நடுங்குகிறது.

படார் என்று கதவு திறக்கிறது என் நெஞ்சிலே ஒரு குதிப்பு. ஆரம்பச் சிகிச்சையின்போதே அந்த உயிர் பிரிந்துவிட்டதோ? இல்லை, இது நர்ஸ் இல்லை. அப்படியானால் யார் இந்தப் பெண்— பசிய குழந்தையும் கையுமாய்...

வேகமாக வீசிய கொடும் துன்பப்புவலில்—புவல் கொடிய இரும்புக் கரங்களாக அள்ளி எற்றிக் கீறிப் பிராண்டிய மாதிரியான துன்பத்தோடு நிற்கும் இந்தப் பெண் யார்? சோகங்களுக்குள்ளே சோகமாக நிற்கும் இந்தப் பெண் யார்? சோகம் போர்த்திய போர்வையினுள்ளே இளமையின் பூரணப்பூச்சு—இளமை அளவாக எடுப்பாக எற்றி எறிந்து

பூசிய தெய்வ அழகு—பேரெழில். தெய்வமயமான உணர்வினைப் பார்த்தவுடன் நெஞ்சினுள்ளே ஊட்டும் இந்தப் பெண்... ஒருவேளை.

சடாரென அவள் தான் தூக்கிவந்த குழந்தையை என் காலடியில் வளர்த்துக்கொள்ளும் தானும் விழுந்து என் கால்களைப் பற்றிக்கொள்கிறாள்.

அந்தப் பெண்ணை—குழந்தையை அகற்றவோ தடுக்கவோ எனக்கு அவகாசமில்லை. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் அந்த முட உயிரின் வாழ்க்கையை நான் நிச்சயித்துக் கொள்ளவேண்டும். என் சிந்தனையின் மையமாய்ச் சுழன்றடிக்கும் எண்ணப்புவல்—அந்த முடத்தின் சந்தோசத்திற்குக் குறுக்கே நிற்கிறானா இவள்? இவளது வார்த்தைகள் எதை அறிவுறுத்துகின்றன.

'டாக்குத் தர் கால்தான் போய் விட்டது. உயிரையாவது காப்பாற்றுங்கோ.'

இந்த முடத்தை, உபயோகமற்ற மனிதப் பின்னடத்தை இவள் எதற்காகக் காப்பாற்ற விரும்புகிறாள். பாசம்—அவளது பின்னையை கஷ்டங்களைத் திரையிட்டு மறைக்கும் இவ்வளவு வலிமைகொண்டதா?

என்னவோ விண் என்றெழுதிருப்பைத்தியக்கார வெறியிலே அவள் பிதற்றுகிறாள்—இரண்டு கால்களையும் இழந்துநிற்கிற இந்த முட உயிரைக் காப்பாற்றட்டாம். பைத்தியக்காரி! தன் பின்னால் விரிந்தும் பரந்தும் கிடக்கும் சோக வாழ்க்கையை அவள் உணரமுடியாது—இந்த முடத்தோடு ஒரு சுந்தரமான பேரெழில் கட்டுண்டு மங்கிவிட நான் விடக்கூடாது. இளைய இளமைக்காலக் கனவுகள், உணர்வுகளும் கண்ணீரில் கரைந்து கொண்டே போய்விடக்கூடாது.

இந்த எண்ணம் மேலோங்கி மேலோங்கி என் சிந்தையில் நிறைந்தது.

என் கால்களைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்த குழந்தை கத்தியது. அந்தக் குழந்தை என் நெஞ்சில் நெருப்பாய் வீசிக்கொண்டிருந்த எண்ணத்தின் கொடுமையை உணர்ந்து கத்துகிறதோ? என்னால் சகிக்கமுடியவில்லை. பதவி அந்தஸ்து என்கிற பொய்க் கட்டுப்பாடுகள் கழன்றுபோய் நான் மனிதனாக அந்தக் குழந்தையைத் தூக்கிக்கொள்கிறேன்.

ஐந்துமாதம் அல்லது ஆறு மாதக் குழந்தை. பார்க்கப்போனால் என்னுடைய குழந்தையைப்போலத்தான். ஆனால் என்னுடைய குழந்தையைவிட அழகானது. வாழ்க்கை தான் எத்துணை மாறுபாடாக அமைந்துவிட்டது. 'முடவனின் குழந்தை'-கொடுமையானவார்த்தைகள். எதற்காக இந்த வார்த்தைகள் இனிமையான தமிழில் இருக்கின்றன. நாலு பத்துக் குழந்தைகள் கண்ணை விழித்து 'நீ முடத்தின் குழந்தை' என்று பரிகாசம் பண்ணுவதாக எனக்குப் படுகிறது—

கைகளில் நான் தூக்கிப் பிடித்திருந்த குழந்தையின் கண்களை நான் பார்க்கிறேன். அந்தக் குழந்தையைப் பார்க்கிறபோது கண்முன்னால் ஒரு காட்சி விரிகிறது.

பசி பசி என்று ஒலமிடுகிற குழந்தைக்கு— அந்த முடக் குழந்தைக்கு வயிற்றுக்குத் தேட அவள் கிளம்புகிறாள். இந்த உலகத்தின் நானாவிதப்பட்ட வெறிப் பார்வைக்கு— அவதூறுகளுக்குள்ளே தப்பி அவள் ஒருபிடிசோறு தேடச் செல்

கிறாள்—இந்த மலர்க்கொடி.

வீட்டில் குழந்தை தவழ்கிறது, தவழ்ந்து, தவழ்ந்து குந்தால் விழப் போகிறது. இன்னும் ஓரடி, முழுமையான அதன் சிரிப்புமங்கி இரத்தத்தோடு அது வீசிடப் போகிறது— இதுதான் என்று பாசத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு 'முடக்குழந்தை' பாய்கிறது. இரண்டும் புரண்டு புரண்டு— குழந்தை இரத்தத்தோடு நெளி கிறது.

இந்தக் காட்சியைப் பிரத்தியட்சமாக அந்த அறையிலேயே நான் காண்பதாக ஒரு மயக்கம் அறிவை நம்பி— அறிவின் துணை கொண்டு வாழ்கிற வாழ்க்கையை ஏற்றுக்கொண்டு வீணாகக் கற்பனை செய்து வாழ்கிற வாழ்க்கையில் எனக்குப் பிடிப்பில்லை— ஆனால் மெல்லிய பஞ்சின் இதமாய்க் கையில் கிடந்த குழந்தை சுண்டிவிட்ட உணர்விலே நான் அழுகிறேன்—

என்ன நினைத்தாரோ அவள்— வெறும் இதயத்தையே கொண்ட இந்தப் பெண்ணின் அகத்தே தோன்றிய உணர்வுகளை எனக்கு அறியச் சத்தியில்லை. படக் என்று குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டு நடக்கிறாள். அந்த நடைமீல் ஒரு சோகம். குழந்தை சிரிக்கிறது.

இன்றைய உணர்ச்சிகள் நாளைக்கு இருக்குமென்பது சத்தியமில்லை. மதேர்ஸ்மார்கள் கூறியபடி தான் நடக்கவேண்டும். இந்த எண்ணம் மேலோங்கி மேலோங்கி என் சிந்தையை நிறைத்தது.

ஒரு பெண்ணின் உணர்ச்சிகளும் உணர்வுகளும் மரத்துப்போய்ப் பொசுங்கிப் போகாமல் காத்ததாக எனக்கு ஒரு நிறைவு. இன்னும்

நல்லவர்கள் இந்த உலகத்தில் இருக்கிறார்கள். தெய்வீகமாக இந்தப் பெண்ணுக்கு முடம் வேலியாக அமையாவிட்டால் அவளுக்கும் - அந்தக் குழந்தைக்கும் வாழ்வு உண்டு. விதவா விவரகம் என்பது இன்றைக்குச் சாதாரண பிரச்சினையல்லவா? ஆனால் என் கையில் அது இருக்கிறது - அந்த முடவனின் உயிரில் இருக்கிறது - இன்னும் சில நிமிட நேரங்கள்—

ஆனால்.

நுணுக்க மாகவும் விடாப் பிடியாகவும் நான் எந்த இலக்கை நோக்கி வாழ்ந்தேன்? இந்தக் கேளில் வெற்றியடைந்தால் நான் பெற்ற புகழின் சிகரமாகாதா?

புகழ் - புகழ் - மர்மமான அந்த வார்த்தைகள் பெரிதாய் இன்னும் பெரிதாய் நிறைந்து என்னை ஆட் கொண்டன, நான் வலிமையற்றவனானேன் - முற்றும் மனிதர்கள் என்ற தொடர்பைத் தவிர வேறெதுவும் தெரியாத இந்தப் பெண்ணிடமும் - குழந்தையிடத்தும் கொண்டிருந்த அன்பு மறைகிறது. அவன் ஒரு சுமை? சந்தேகமேயில்லை - அந்தச் சுமையால் அவன் தனக்கும் தன் பிணைப்புக்களுக்கும் துன்பத்தைக் கொடுத்தால் எனக் கென்ன - என்ற வினா எழுந்தது! எல்லாம் வலிமையற்றனவாய் மறைந்தன.

நர்ஸ் வந்து கூப்பிட்டாள். ஒப்பறேசன் தியேட்டரில் நிமிடக் கணக்காக நான் போராடினேன். இங்கிலாந்தில் நான் பெற்ற பயிற்சி - நான் தேடிக்கொண்ட அனுபவ அறிவு இவற்றின் முன்னால் அந்தக் கேஸ் வெற்றிய

டைந்து விட்டது. அந்த உயிர்காவிரண்டும் இல்லாத உயிராக இந்த உலகத்தில் உலவும.

இந்த உலகம் என்னைச் சுட்டிக் காட்டிக் காட்டிப் பேசுவதாக எனக்குப் படுகிறது! 'இவர் தான் இந்தக் கேஸை எடுத்தவர்; ஆள் பெரிய விண்ணன்' - என்ற வார்த்தைகள் என் செவிக்கு வருகின்றன. மாலைகளிலும் புகழ் வார்த்தைகளிலும் நான் முழுக்காடுகிறேன் - இவற்றின் முன்னால் நான் கம்பீரமாய்த் தலைநிமிர்ந்து - அவன் ஒரு சுமையானால் என்ன? என்ற மனத்தின் கேள்வியைச் சமாளிக்கிறேன் - அந்தக் கேள்வி - அந்தக் குடும்பம் - வலிமையற்றவை. பல நூறு துன்பக் குடும்பங்களில் அதுவுமொன்று. அவ்வளவுதான்.

ஆனால் - அவன் நாள் தோறும் படுக்கையில் பரிசோதித்துப் பார்க்கிறபோது மீண்டும் அந்த உணர்ச்சிகளின் பேயாட்டம். அதன் தலைவிரிப்பு - நாலாவிதக் கோலங்களிலே 'நான் ஒரு சுமை டாக்டர் - நீங்கள் என்னைக் கொன்றிருக்க வேண்டும்' என்று கூறிப் புலம்புவதாக எனக்கு மயக்கம். காலிழந்து நிற்கும் மனித உயிரின் ஒப்பாரி. என்னால் சகிக்க முடியவில்லை, அந்தப் பெண் - குழந்தை என் சிந்தையில் அந்த முடத்தைச் சுற்றி எதையே நான் செய்தத் தவறிய ஒன்றினால் வெறிபிடித்துக் கத்துவதாக எனக்குப் பிரமை.

வெளியே வந்தாலோ புகழ் புகழுக்கும் - என் உணர்வுகளுக்கும் டையே போராட்டம். புகழ் வென்று விட்டது. என் உணர்வுகள் தோற்றுத்தான் போய் விட்டன. ஊசி

யும் கையுமாய் நான் வெறிபிடித்து அந்த முடத்தின் படுக்கைக்கு ஓடி நுட்பமாக அதனை ஏற்றுக் கொண்டு விட வேண்டு மென்ற வேகம் - ஆனால், உலகம் தாங்க முடியாத சமையாக என் மேல் குவித்துக் கொண்டிருக்கும் புகழ் என்னைச் சுண்டியிழுத்தது-

ஒரு கிழமை வீவில் நான் வீடு போகிறேன். மதேர்ஸ்குகள் சொன்னமாதிரி அந்த முடத்தின் உயிரை நான் தீர்த்திருக்கவேண்டும். அவன் ஒரு சமை என்ற எண்ணத்தைத் தவிர எனக்கு எதுவும் எண்ணமில்லை.

வீட்டிலே அம்மாவுக்குச் சரம். சரமானால் பங்குனி மாதத்து அனலாய்க் கொதிக்கிற யாழ்ப்பாணத்து வெய்யில் மாதிரி. அவன் பிழைப்பான் என்கிற நம்பிக்கை இல்லை. காலத்தின் இறுதி நாட்கள் காட்டிய கோரமாற்றங்களோடு தன்னைப் பார்ப்பவர்கள் யாரென்று அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியாமலும் - பார்ப்பவர்கள் யார் இவன்? என்று அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியாமலும் அவன் கிழண்டு கிழண்டென்று உருமாறித் தான் இருந்தான் -

அம்மா செத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். பார்க்கப் போனால் அவள் ஒரு சமையாகத்தான் இருந்தாள். தான் பெற்ற மகன் என்று என்னையே அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியாத இந்த உயிர் பிரிந்து போவதில் யாருக்கு நஷ்டம்? அடைபட்டு வலிமையற்றுக் கிடக்கிற இந்த ஆன்மா புதிய உயிர் பெறுவதில் யாருக்கு நஷ்டம்?

அம்மா செத்துப் போனால். அதை என்னால் தாள முடியவில்லை. அவள் இருந்த இடம் நின்ற இடம் - என்னுடன் தாயாக அவள் வாழ்ந்த வாழ்க்கை என் நெஞ்சின் வழியே புகுந்து என்னைப் பொசுக்கியது! - வெறிபிடித்தவனாய் நான் அம்மா என்று ஓலமிடுகிறேன்? - இந்த உலகத்தில் அம்மா என்று யாரை இனி அழைப்பது? - உணர்ச்சியும் - பெருமிதமும் நிரம்பிய அந்தச் சொல்லுக்கு உரியவளை இனி என்னால் காணமுடியுமா? அம்மா - நான் ஓல மிடுகிறேன்.

ஏனோ அந்த இடத்தில் எனக்கு அந்த முடவன் ஞாபகம் வந்தான்?

அவன் ஒரு சமையா? என்ற வினா என் உள்ளத்தே எழுந்தது. ஒரு சமையாக அல்லவா என் தாய் என்னுடன் தன் அந்திய காலத்தில் இருந்தாள். அவள் ஒரு சமை என்று உணர்ந்தேனா? அப்படியானால் இந்த உலகத்திலே அந்தப் பெண்ணுக்கு அந்தப் பெண்ணின் பொங்குகிற உணர்ச்சிகளுக்கு - அந்தக் குழந்தைக்கு எல்லாம் அந்த முடம் ஒரு சமையா? - அவளுக்கு அவன் - கால்களை இழந்துநிற்கும் அந்த முடம் புருஷன் - அந்தக் குழந்தைக்குத் தகப்பன் -

அவன் சமையில்லை. அவன் புருஷன், அவன் தகப்பன் -

நெஞ்சிலுள்ளே ஏதோ ஒரு நிறைவு. என்னையறியாமலே என் கண்களில் நீர் ஓடுகிறது! நான் செய்ய இருந்த மாபாதகக் கொடுமைக்காக அழுதேனா? அது சொல்லிக் கொள்ள முடியாது! ஆமாம். சாத்தியமில்லை.

‘பு’ங்களின்ரை பெரியவை விசயந்தெரியாமலே உதையெல்லாம் வகுத்துவைச்சவை. உவையென்ன ரெண்டொருத்தர் இப்ப புதுநாயம்பேசுறது?... என்னணை பூசாரியப்பா பேசாமலிருக்கிறாய்?’— ஒரு வாரத்திற்கு முன்னர் மானிப்பாயில் நடைபெற்ற ‘தீண்டாதவர் கட்டுத் தேனீர்க்கடைத் திறப்பு’ நிகழ்ச்சியையொட்டிய தனது வயிற்றெரிச்சலுக்கு வார்த்தையுருவேற்றிக்கொண்டார் சுப்பர். ‘லொடக் லொடக்’ என்ற கரண்டியின் இசையுடன் வெளியே கூனிக்குறுகி நின்ற நாகனுக்கு ஓர் ‘வெறுந்தேத்தண்ணி’யை தயாரித்துக்கொண்டிருந்தன அவரது கரங்கள்.

மானிப்பாய்ச் சந்திக்குப் புராதனப் பூச்சுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த அவரது தட்டிக்கடையினுள் மூலைக்கொள்ளுக முளைத்திருந்த கறையான் புற்றுகளும், கடைக்கு முன் போடப்பட்டிருந்த ‘ஆடுகால்’ வாங்கும், சுப்பரின் நெற்றியை திறைத்திருந்த ‘பெளர்ணமிப் பொட்டும், பாசிபடர்ந்த பழமைப் பாசறை

யின் பிரதிநிதியாக அவரைப் பிரகடனப்படுத்திக்கொண்டிருந்தன.

சுப்பரின் ‘ஆடுகால்’ வாங்கில் வழக்கம்போல அமர்ந்துகொண்டே வெற்றிலையை வாய்நிறையக் குதப்பிக்கொண்டிருந்தார் பூசாரியப்பா— சுப்பரின் ‘விசேட’ ஆலோசகர், மானிப்பாய் வைரவர்கோயில் பூசகர். சுப்பர் தனது வயிற்றெரிச்சல் புகைச்சல்களை ஓர் கேள்விக்குறியுடன் நிறுத்தினாரோ இல்லையோ, வாயில் குதப்பி வைத்திருந்த வெற்றிலைச்சாற்றை ‘புளிச்’ என்று எட்டித்துப்பிக்கொண்டே கடைவாய்வழியே வழிந்த எச்சிலைத்துடைத்துக்கொண்டார் பூசாரியப்பா. இந்த முன்னேற்பாடு அவர், பேசுவதற்குத் தயாராகிவிட்டார் என்பதற்கு அறிகுறி. பூசாரியப்பாவாய் திறந்தால் அது மானிப்பாய்பகுதியில் அமைதியாக வாழ்ந்த ஏதாவது குடும்பம் தொலைந்தது என்பதற்கு அபாயக்குறி,

“நீ சொல்லுறது நாயந்தானடா மேனை. தெரியாமலே ஓளவை பாடினது ‘குலத்தளவே ஆகுமாம் குண மெண்டு’— சுப்ப

ரின் தத்துவத்தை ஆமோதித்துப் பேசினார் பூசாரியப்பா.

இந்தப் பேச்சுக்களைப்பற்றிக் கிஞ்சித்தும் கவலைப்படாதவனாக சுப்பர் போத்தலில் ஊற்றிக் கொடுத்த தேநீரைச் சுவைத்துக் குடித்துக்கொண்டிருந்தான் நாகன்.

‘என்ன நாகன், கனநாள் சிலமனைக் காணலை?’— சுப்பர் கேட்டார் ‘எங்கயாக்கும் நேரம்... சிவலுக்குப் போகிறதாக்கும்— வளைந்து நெளிந்துகொண்டே கூறினன் நாகன்.

‘உங்கடை ஆக்களையெல்லாம் உப்ப தேத்தண்ணிக் கடையளக்கை விடச்சொல்லி ஒரு சத்தம் எழுப்பி யிருக்கு, நீ கேள்விப்பட்டேலையே?’

‘எனக்கு எங்கையாக்கும் நேரம்?’

‘போத்திலிலை குடிக்கமாட்டம், போணியிலை கிளாசிலை தாவெண்டு கேக்கினமாம்’

போத்திலிலை குடிச்சாதானக் கும் நம்மாணை நேத்தியாயிருக்கும்’— சுப்பரின் தூண்டில்களில் மாட்டிக் கொள்ளாமல் பட்டும் படாமலும் பதில்களைக் கொடுத்தான் நாகன். அவனது பதில்களில் அறியாமை, களங்கமின்மை, அக்கறையின்மை இவை பின்னிப்பிணைந்திருந்தன.

‘உப்ப புங்கை சோடா ‘லெவினேற்று’ குடிக்கிறவையெல்லாம் போணியிலைய குடிக்கினம்?’— ஆணித்தரமான தர்க்கவாதத்தை நிகழ்த்திவிட்டவர்போல தனது ‘கொட்டைப்பாக்கு’ குடுமியை ஒரு முறை குலைத்து முடிந்துகொண்டார் பூசாரியப்பா.

“அது நாயந்தானாக்கும்... நனக்கு

கொட்டிலுக்குப் போகவேணுமாகும்...” — போத்திலை அதற்கென அமைந்த வெளித்தட்டில் வைத்தான் நாகன். முடிச்சிலிருந்த சில்லறையை அவிழ்த்து மேசைமீது வைத்துவிட்டு நகர்ந்தான். பஞ்சமாபாதகங்கள் அத்தனையும் பல்லிடுக்கில் இழையோட ஓர் புகையிலைக் காம்பைக் கடித்துக்கொண்டார் பூசாரியப்பா. “உவங்களையெல்லாம் கடையளக்கையும் கோயில்குளத்துக்கையும் விட்டால் குடியெழுப்பிப் போடுவாங்கள்”

‘பக்கத்திலை இருந்தாலும் குமட்டலெடுக்கும்’— பூசாரியப்பாவின் அபிப்பிராயத்தை ஆமோதித்து ஆலாபனை செய்து கொண்டே நாகன்வைத்த சில்லறையை எண்ணிப் பதம்பிரித்து இலாச்சியில் போட்டுக்கொண்டார் சுப்பர். அவை இலாச்சியிலிருந்த நாணயங்களுடன் மோதி எதிரொலித்து அடையாளங்கண்டு பிரிக்கமுடியாதபடி அவற்றுடன் கலந்துவிட்டன.

‘என்றை கடைப்படி தாண்டட்டும், அண்டைக்கு நான் பிணம் அல்லது அவங்களிலை ஒருதன் பிணம்’— மேசையில் அடித்துப் பேசினார் சுப்பர். அந்த அதிர்ச்சியில் இலாச்சியிலிருந்த நாணயங்கள் எழுப்பிய ஓசை ஏதேதோ தத்துவங்களையெல்லாம் எதிரொலித்தன.

∴ ∴ ∴

“ஈமரசம் உலாவும் இடமே... ஆண்டியெங்கே அரசனும் எங்கே... கூடுவார் இங்கே...” சீர்காழி கோவிந்தராஜனின் பாடலை போதையேறிய நிலையில் ஊனையிட்டார் அண்ணாவி. மானிப்பாயைச் சார்ந்த சங்குவேலியில் நடுநாயக

மாய் அமைந்திருந்த அக் கள்ளுக் கொட்டிலிலிருந்து எழுந்த மயான, காண்டத்தில் சங்குவேலியே அதிர்ந்தது.

“டேய் ஆர் இஞ்சை சமாசப் பாட்டுப் பாடுறது?... அண்ணாவி மச்சான் நீயுமொரு சாதிமா னெண்டு கதைக்கிறாய். ஆண்டவனேயெண்டு எனக்கும் வயது ஐம்பதாப் போச்சு நானிது

வரைக்கும் அவையிவை வீட்டை ஒரு வெத்திலைக்காம்பு வாங்கி வாயிலை போட்டிருக்க மாட்டன்”— சுப்பரை மேற்கொண்டு பேசமுடியாதபடி போதை அவர் வாயைப் பொத்திவிட்டது. வார்த்தைகள் தடம்புரண்டு வெளிவந்தன.

“டேய் பொடியன்... மைச்சா னுக்கு இன்னும் ஒரு அரைப்போத்தல் ஊத்து.”— அபிநயத்தோடு கூறினார் அண்ணாவி. அப்போதுதான் முட்டியுடன் வெளியேயிருந்துவந்த நாகன் சுப்பரைக்கண்டு நாணிக்கோணிக்கொண்டான். அவன் முகத்தில் ஒருவித உணர்ச்சி மின் வெட்டி மறைந்தது. அது திகைப்பா வியப்பா, நகைப்பா?

“பொறு... பொறு... இதானிது? நாகன்... நாகனைப்போலக் கிடக்கு...”— பதட்டத்துடன் நாக் குழற போதையேறிப் பார்வை மங்கிக்கிடந்த கண்களை வெட்டி வெட்டி விழித்தார் சுப்பர்.

“ஓமாக்கும்”— சந்தேகத்தைத் தீர்த்துவைத்தான் நாகன். “டேய் தம்பி போணியிலே குட்டா... பெரிய மனிதருக்கெண்டு மூண்டு நாலு புதுப்பேணி வாங்கி வைச்சிருக்கிற னுக்கும்.” அப்பாவி நாகன் சுப்பரின்

நிலையைப் புரிந்துகொண்டதாகத் தெரியவில்லை. ‘பெரிய மனிதர்’ ஒருவர் தனக்குப் புதிய வாடிக்கைக் காரராகக் கிடைத்துவிட்ட பூரிப்பு அவனுக்கு. ஆனால் சுப்பர்...?

போதையேறிய அசமந்த நிலையிலும் ஏதோ இனந்தெரியாத வெட்கம் அவருக்கு. போயும் போயும் நாகனின் கொட்டிலுக்குக் கூட்டி வந்தானே என்ற கோபத்தில் அண்ணாவியை முறைத்துப் பார்த்து பற்களை ‘நற நற’வென நெருமிக் கொண்டார் அந்த இடத்தைவிட்டு உடனே போகவேண்டும்போல் பட்டது அவருக்கு. கையை ஊன்றிக் கொண்டே எழுந்தவர் தடுமாறிச் சாய்ந்துவிட்டார் குவளையில் ஊற்றி வைக்கப்பட்ட கள் காலால் உதைப்புண்டு ஷெட்டுண்டு ஓடியது. சுப்பருக்கு கைகொடுத்து வாயில்வரை கொண்டுசென்று அண்ணாவியுடன் அனுப்பிவிட்டுத் திரும்பினான் நாகன். ‘நல்ல வெறி’ எனத் தனக்குத் தானே கூறிக்கொண்டான்.

‘அரைப் போத்திலுக்கு ஐயா காசு தரேலை’—முனகினான் பையன் ‘நானைக்குப் பசிக்குதெண்டு போனால் ஒரு அரைப்போத்தில் தேத்தண்ணி தரமாட்டுதாக்கும்’— நாகன் ஆறுதல் கூறினான்.

ஃ ஃ ஃ

ஆர் ‘ஸ்ராண்டில்’ தொங்க விடப்பட்ட போத்தலிலிருந்து மருந்து சுப்பரின் உடலுக்குள் ஊசி வழியே சென்றுகொண்டிருந்தது. மருந்துத் துளிகளுடன் போட்டியிட்டுக்கொண்டு உதிர்ந்தன சுப்பரின் மனைவியின் கண்ணீர்த் துளிகள்.

“ஐயோ எனக்குத் தாலிப் பிச்சை குடுங்கோ. ஆரெண்டாலும்

ரத்தம் குடுத்து என்ரை ராசாவைக் காப்பாற்றுங்கோ— என்ரை தெய்வமே ஆற்றை கண்பட்டதோ...”— கூவினாள் சுப்பரின் மனைவி. நம்பிக்கை அத்தனையும் இழந்துவிட்டாள் அவள். யாழ்ப்பாணம் பெரிய வைத்தியசாலையில் அந்த 'வார்ட்' டை முற்றுக்கையிட்டு சுப்பரின் கட்டிலைச் சுற்றி வளைத்துக்கொண்ட உறவினர்கள் அனுதாபத்துடன் சுப்பரின் மனைவியைப் பார்த்துக்கொண்டனர்.

“ஆண்டவனிலை பாரத்தைப் போட்டிட்டு அழாமலிரடி புள்ளை... பொடியனுக்குக் கடவுளேயெண்டு ஒண்டும் வராது”— நினைவிழந்து கிடந்த சுப்பரின் முகத்தில் துளிர்ந்த வியர்வையைத் துடைத்தபடியே கூறினார் பூசாரியப்பா. சுப்பரின் மனைவியின் கூச்சலில் மருத்துவமனை முழுவதும் அமர்க்களப்பட்டது. கடிந்துகொள்ள விரைந்துவந்த தாதிப்பெண், ஒரு பெண்ணின் உள்ளத்தைப் புரிந்துகொண்டாளோ என்னவோ, “நாங்களும் எங்களாலானவரையில் இரத்த மெடுக்க முயற்சிசெய்துகொண்டுதான் இருக்கிறம். உங்களின்ரை தூதிஷ்டம், இரத்தவங்கியிலை இந்த உடம்போடை ஒத்த இரத்தம் இல்லை. இப்ப அமுதாப்போலை வந்திடுமா?” என்றாள் சற்று நிதானமாக. தாதிப்பெண் அகன்றதும் விம்மினாள் சுப்பர் மனைவி. ‘செங்கமாரியாம்... மங்கமாரியாக்கினால் தப்பாதாம்’— ஊர்வம்புபேசும் ஒருத்தி இன்னொருத்தியின் காதுக்குள் குசுகுசுத்துக்கொண்டாள்.

“டேய் தம்பி பொன்னு, பொட்டை அழுகிறாள். புள்ளைகுட்டிக்

காறி... நீ ஆரோ பிறத்தியே... எல்லுப்போலை ரத்தம் குடன்... பாவம் துடிக்கிறாள் பாவி.”

“என்ரை பெண்டிலாணைப் பூசாரியப்பா, போன மாதம் தான்துலாவாலை வீழுந்தனான்... இன்னும் பழைய ஆளாய் நான் திரியேலை.”— பொன்னு நழுவினாள்.

கை சோர்ந்து மெய் சோர்ந்து விட்டாள் சுப்பர் மனைவி. மீண்டும் ஒப்பாரி வைக்க முற்பட்ட அவளை ‘டொக்டரி’ன் ‘சப்பாத்து’ச் சத்தம் படிப்படியாகக் கட்டுப் படுத்திற்று.

“கூச்சல் போடாதீர்கள்... கொஞ்சம் விலகுங்கள், இரத்தம் கிடைத்துவிட்டது... இனிப் பயமில்லை”— நம்பிக்கை யொளி பரப்பினார் ‘டொக்டர்.’ அவரைக் கையேந்தித் தொழ ஆரம்பித்துவிட்டாள் மனைவி.

சுப்பரின் உடலுக்குள் ஊசி வழியே இரத்தம் சென்று கொண்டிருந்தது. அனைவரும் வைத்தகண் வாங்காது பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். சிறிது நேரம் உற்றுக்கவனித்த டாக்டர், திருப்திபுடன் கைக்குட்டையால் தமது முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

“இனி எந்தவிதமான பயமும் உங்களுக்கு வேண்டியதில்லை, — உற்சாகத்துடன் கூறினார் ‘டொக்டர்’

‘என்ரை ராசா... என்ரை துரை... எனக்குத் தாலிப்பிச்சை குடுத்திட்டாய்’— ஆவேசம் வந்தவளைப் போல ‘டொக்டரை’ கையெடுத்து வணங்கினாள் சுப்பர் மனைவி.

“இந்த ரத்தம் உடனே இல்லை

யெண்டால் நான் கூட ஒன்றும் செய்திருக்க முடியாது, நீங்கள் ரத்தம் குடுத்த ஆளுக்குத்தான் கடமைப்பட்டிருக்கிறீர்கள். அந்த மனிதர்தான் உயிர் கொடுத்தது” — அடக்கமாகவே குறிப்பிட்டுக் கொண்டு திரும்ப முற்பட்ட ‘டொக்டர்,’ அங்கு சற்று விலகி நின்ற மனிதரை அடையாளம் கண்டு கொண்டே, “அடே, இதோ நிற்கின்றாரே அந்த மனிதர்” என வியந்தவராய், “ஏனப்பா எட்டி நிற்கிறாய்?” என்றார். பரவாயில்லை! என அர்த்தம்பட பல்லைக் காட்டி உடலை வளைத்துக் கொண்டான் அந்த மனிதன். எல்லோருடைய கவனமும் அங்கு திரும்பிற்று. அடுத்த கணம்...

வெறுப்புடனும் அருவருப்புடனும் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டனர். நன்றியுடன் கையெடுத்த சுப்பரின் மனைவி மெல்லவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாமல் நின்று விட்டாள்.

“உனக்கு இவர்கள் மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்” — குழைவுடன் கூறினார் ‘டொக்டர்!’ வெற்றிலைக் கறள் படிந்தபற்களைக் காட்டி எளிமையுடன் பாராட்டை ஏற்றுக் கொண்டான் அவன்.

நாகன்... நாகன்ரை ரத்தமும் வேலை செய்யுதை?... சுப்பற்றை உடம்பிலை? — அதிர்ச்சியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டே குமுறாமல் குமுறினர் பூசாரியப்பா.

“ஏற்கனவே தெரிந்த ஆள் தானா? நல்ல சுத்தமான ரத்தம். டெஸ்ட்’ பண்ணிப் பார்த்ததில் இரண்டு பேருடைய ரத்தமும் பொருந்தியிருந்தது... ஒரே ரத்

தம்...” — வைத்திய மொழியில் ஏதோ பேசினார் ‘டொக்டர்.’

“கள்ளுக் கந்தோருக்கு வந்த னுணக்கும். ‘போமிற்று’ எடுக்க காசு காணாமல் போச்சு. உடையாற்றை பேரன் சொன்னார் ஆசுப் பத்திரியில்லை ரத்தம் குடுத்திருக்காசு வாங்கலாமெண்டு, வீட்டை போட்டுவரக் கந்தோர் பூட்டிப் போடுவின் மெண்டு இஞ்சை வந்தன்... விசயம் இப்பதான் அறிஞ்சன்... கடவுளாய் என்னை இஞ்சை கொண்டு வந்தது.” நாகனின் கதையைக் கேட்ட ‘டொக்டர்’ லேசாகச் சிரித்துக் கொண்டார்.

சுப்பரின் தலை மெதுவாக அசைந்தது. மனைவியின் முகத்தில் மலர்ச்சியின் சாயல் படர்ந்தது. ஆம், நாகனின் இரத்தமும் வேலை செய்தது

∴ ∴ ∴

“இஞ்சை பிணம் விழும். என்னை கடைப்படி தாண்டி ஒரு அடி உள்ளுக்கை வைக்க விடமாட்டன். என்னை உடம்பிலை ஒரு சொட்டு ரத்தம் இருக்கிறவரையில் நடவாது.” — சுறுவிக் கொண்டார் சுப்பர். அவர் வைத்தியசாலையை விட்டு வெளியேறி மாதங்கள் சில சென்று விட்டன. உடல் தேறியிருந்தது. பூரிந்த உடல், புதிய தெம்பு, ‘புதிய இரத்தம்’ கூட இத்தனையும் பழைய மிடுக்குக்குப் புதிய உற்சாகம் ஊட்டின. ‘தீண்டாமை ஒழிப்புக் குழு’த் தலைவர்களின் தர்க்கவாதமோ, தர்மநியாயமோ அவரிடம் எடுபடவில்லை. மானிப்பாயிலிருந்து அத்தனை தேநீர்க்கடைகளும் தாழ்த்தப்பட்டோர் எனப் படுவோருக்கும்

உள்ளே இடமளிக்க ஒப்புதல் தந்தன. ஆனால் சுப்பர்...?

சுப்பரின் கதை முன்றலில் சனக் கூட்டம் பெருகியது, உணர்ச்சி கொந்தளித்தது. குழுத் தொண்டர்களிற் சிலர் கட்டுமீறி, பலவந்தமாக சில 'தாழ்த்தப்பட்ட' மக்களைக் 'கடையினுள் இட்டுச் செல்ல முற்பட்டனர். வரிந்து கட்டிக் கொண்டார் சுப்பர்.

'மேடர்' நடக்கும் 'மேடர்,' டேய் நாகன் நீயும? கடைக்குள்ளே போயிடுவிய?... கொலை விழும்..."— கொடுவாக் கத்தியைத் தூக்கினார் சுப்பர்.

நாம் பேசலையாக்கும்... அது

நம்மிலையிருக்கிற நாகன்ரை ரத்தம் போசுதாக்கும்"— வெகு சாவ தானமாகக் குறிப்பிட்டுக் கொண்டான் நாகன். கூட்டத்தினருக்கு அதன் தத்துவம் புரித்திருக்காது. ஆனால் சுப்பருக்குப் புரிந்தது; நன்றாகப் புரிந்தது. நாகன்— அவன் பழைய நாகனாக இல்லை இப்போது எத்தனை நாளைக்குத்தான் இருக்க முடியும்?

'கீறிச்' ஒலியுடன் நின்ற 'ஜீப்' வண்டியிலிருந்து பொலீசார் குதித்தனர். கூட்டம் நாலாபக்கமும் சிதறி ஓடிற்று. சுப்பரின் உள்ளத்தில் நானாவித எண்ணங்கள் சிதறித் தெறித்தன. புருவத்தை நெரித்துக் கொண்டார்.

படிமுறை அட்சர கணிதம்

108 நாள்களுக்குரிய பாடவிதானமும் பயிற்சிகளும், விடைகளும் கூடியது.

பாடநூற் பிரசுரசபையின் அங்கீகாரம் 1967
டிசம்பர் வரை பெற்றது.

ஆக்கியோன்.

A. J. ஆசீர்வாதம் B. Sc, (Lond)

[ஆசிரியர் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம்]

6 ஆம் வகுப்புப் படிமுறை அட்சர கணிதம் - 1-60

7 " " " " " " - 1-60

உங்கள் பிரதிபலன்களுக்கு:-

ஆசீர்வாதம்

அச்சகம் சக புத்தகசாலை

32, கண்டி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

(தொலைபேசி:- 274)

மனத்தின் குரல்

எங்கும் அலைந்து திரிந்திடக் கற்றேன்;
இந்த உடம்பை மறந்திடக் கற்றேன்:-
அங்கங்கு வேறுடல் ஏறி நடக்கும்
அந்த நிலையும் அடைந்திருக் கின்றேன்!

✽

இவ்வுட லோடிறங் காத கடற்குள்
என்னுட லோடும் இறங்கிடு கின்றேன்,
ஒவ்வோ ரணுவிலும் ஊடு புகுந்தே
ஒன்றிக் கிடந்து நெளிந்திருக் கின்றேன்!

✽

மின்னலி னோடு மிளிர்ந்திருக் கின்றேன்;
மேகத்தி னோடு பொழிந்திருக் கின்றேன்;
கன்னலி னூடு கலந்திருக் கின்றேன்;
காற்றினி லேறி நடந்திருக் கின்றேன்!

✽

எத்தனை யோபுது மேனிக னோடே
யான்கண்டு கேட்டுக் களித்ததை எல்லாம்
பத்திர மாக அகத்தி லிருத்திப்
பாய்ந்து பறந்து திரும்பிடு கின்றேன்...

✽

எங்கென்று கேட்கத் துடிக்கிறீ ரன்றோ?...
இங்குதான், இங்குதான், இவ்வுடற் கேதான்!-
எங்கும் கிடைத்ததை, என்னுடல் என்னும்
என்மனை யானொடு சொல்லிட வேதான்!

✽

என்மனை யானுடன் ஏறிப் பறக்க
இன்னமும் யாந்திறன் பெற்றிட வில்லை;-
அன்னது வந்து கிடைத்திடு மட்டும்,
அங்கெங்கு செல்லினும் இங்கேயே மீள்வேன்!

பதிலும் பரிசும் - 1

சரியான விடைகள்.

1. அறுமுகநாவலர் 1822ல் பிறந்து 1879ல் இறந்தார்.
2. முதலாவது வான்வெளிப் பிரயாணஞ் செய்த பெண்மணி வலண்டினா தொஷ்கோவா.
3. "ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி" என்ற நூலின் ஆசிரியர் திரு. கணக. செந்திநாதன்.

சென்ற இதழில் வெளியான மூன்று கேள்விகட்கும் பலர் சரியான விடைகளை அனுப்பியிருந்தார்கள்.

திருவுளச்சீட்டுமூலம் கீழ்க்கண்ட இருவரும் பரிசுக்குரியவர்களாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டார்கள்.

முதலாம் பரிசு : 10ரூபா.

இரண்டாம் பரிசு : 5ரூபா

வை. சச்சிதானந்த சர்மா,
சிவன்கோயில்,
காரைநகர்.

அ. செந்தில்செல்வன்
"மணிமனை"
மல்லாகம்.

பரிசுத்தொகைகள் காசோலைமூலம் அனுப்பப்பட்டு விட்டன.

பதிலும் பரிசும் - 2

இம்மாதத்திற்குரிய கேள்விகளைக் கொடுத்துள்ளோம். சரியான பதில்களை அஞ்சலட்டையில் தெளிவாக மையினால் எழுதி, அடியிலுள்ள எமது முகவரியை வெட்டி அஞ்சலட்டையில் ஒட்டி, ஏப்ரல் மாதம் 30ம் திகதிக்கு முன் கிடைக்கும்படி அனுப்புங்கள். இம்மாதமும் இரு பரிசுகள் உண்டு. மாணவர் மட்டுமன்றிப் பெரியவர்களும் இதில் கலந்துகொள்ளலாம்.

கேள்விகள்.

1. புதிதாக இலங்கையில் நியமிக்கப்பட்ட கனடாத் தூதுவரின் பெயரென்ன?
2. சிவாஜி கணேசன் முதன் முதலில் நடித்த தமிழ்ப்படத்தின் பெயரென்ன?
3. இலங்கையில் வெளியாகும் தமிழ்த் தினசரிப் பத்திரிகைகள் எவை?

இந்த முகவரி ஒட்டாமல் வரும் விடைகள் கவனிக்கப்படமாட்டா.

இங்கே வெட்டுக

பதிலும் பரிசும் - 2

"கலைச்செல்வி"

இளையதம்பி கட்டடம்
20, ஸ்டான்லி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரிச் சரித்திர குடிமையியற் கழகத்தினர் சென்ற 6-4-64 மாதம் தமது திறந்த வெளியரங்கில் ஆவது பெண்ணுரை என்ற நாடகத்தை ஏராளமான ரசிகர்களின் முன்னிலையில் அரங்கேற்றினர்.

தம்பையா என்ற செல்வந்தரின் மகனை பாலகிருஷ்ணன் சிறுவயது தொடக்கம் அடங்காப்பிடாரியாக வாழ்கின்றான். நோயுற்ற தாயினால் மனைக் கவனிக்க முடியவில்லை; மனைத் திருத்தத் தந்தை முயன்றும் முடியவில்லை. வீட்டு வேலைக்காரியாக வந்த லக்ஷ்மி என்பவள் பாலன்மீது அன்பும் அனுதாபமும் காட்டுகின்றாள். தாய் இறக்கத் தந்தை இரண்டாங்க கல்யாணஞ் செய்வது—பாலனுக்குக் கட்டுப்பாடுகள் ஏற்படுவது—பானுமதி என்பவளைப் பாலன் காதலிப்பது—அவளுடைய வீட்டில் தன் அந்தஸ்தை உயர்த்திக் காட்டவேண்டும் என்பதற்காக ஒரு கடையில் திருடுவது—இவையெல்லாம் பாலனுக்குப் பல பிரச்சனைகளையும் மனப் போராட்டங்களையும் கிளப்பிவிடுகின்றன. எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் லக்ஷ்மி பாலனின் பக்கமே நிற்கின்றாள். ஒருதடவை பாலனின் பரிதாப நிலையைக்கண்டு அவனுக்கு உதவி செய்வதற்காகத் தம்பையாவின் வீட்டிலேயே திருடுகின்றாள் லக்ஷ்மி. ஆனால் அவளைக் காப்பதற்காகப் பாலன் கூறிய ஒரு பொய், அவளுடைய காதலி பானுமதியின் இதயத்தை இடித்துவிடுகின்றது. காதலி பிரிகின்றாள்; லக்ஷ்மி தற்கொலை செய்கின்றாள். கவலைகளைப் போக்க, உழைப்பில் மூழ்கிய பாலன் செல்வந்தனாகத் தன்னை ஆளாக்கிய லக்ஷ்மியின் பெயரால் பல நிறுவனங்களை ஏற்படுத்துகின்றான்.

ஆங்கிலத்தில் ஃபான்னி ஹேஸ்டர் எழுதிய ஒரு குறுநாவலைத் தழுவி மனத்தத்துவ அடிப்படையில் தேவன்—யாழ்ப்பாணம் புனைந்த இக்கதையில் புதுமையுண்டு. தமிழ் நாடகக் கதையில் ஒரு திருப்பத்தை உண்டாக்க முயன்ற தேவன் பாராட்டிற் குரியவர். ஆனால் வசனங்களைப்

சரித்திர குடிமையியற் கழகம்.

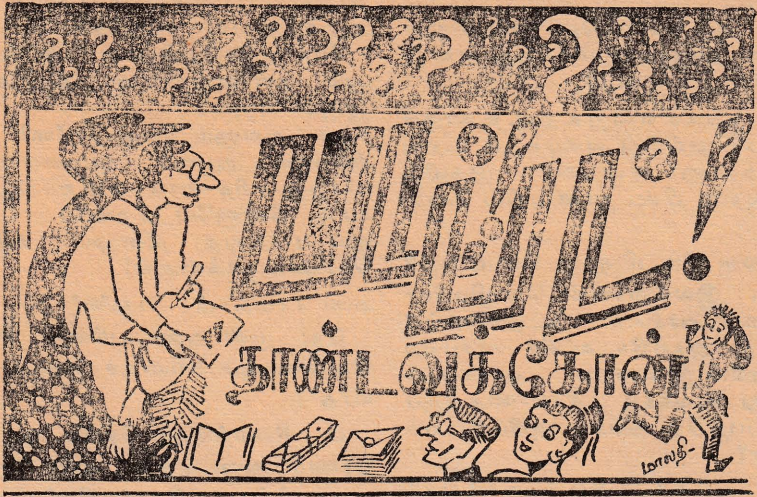
பொறுத்தவரை, இராமலிங்கம், சின்னத்துரை ஆகியோரின் வசனங்களைத்தவிர, மற்றவை இயற்கையான வையாக இருக்கவில்லை. பல இடங்களில் பாத்திரங்கள் 'லெக்சர்' அடக்கின்றனர். இடையிடையே இந்தியக் 'கொச்சை'யைப் புகுத்தியிருக்க வேண்டாம்.

நடிப்பில் முதலிடம் வகிப்பவர் செக்ணேசலிங்கம். (தம்பையா) இரண்டாங்க கல்யாணஞ் செய்தபின் தன் 'மாப்பிள்ளைக் கோற்றை' கழற்ற அவர் மறந்தபோதிலும் அவர் பண்பட்ட நடிகர் என்பதை மறுக்க முடியாது. நடைச்சுவலைக் காட்சிகளில் தோன்றிய சண் பாலகந்தாம் (சின்னத்துரை) ரசிகர்களின் மனத்தில் என்றும் நிற்பார். ஒரு பெரியவரைக் கண்டதும் தன் செருப்புக்களைக் கழற்றிச் சட்டைப்பைக்குள் திணிக்க முயன்றதை என்றும் மறக்க முடியாது. 'அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாக' வருகின்றார் மு. கதிர்காமநாதன் (பாலகிருஷ்ணன்). மனச்சிக்கல்களை முகபாவத்தின் மூலம் வெளியிட இவரால் முடியவில்லை. மாற்றம் இல்லாத ஒரே மாதிரியான நடப்பு அலுப்பையூட்டியது. ச. வள்ளிகாந்தன் (இன்ஸ்பெக்டர்) என்பவரும் மனத்தில் நிற்கிறார். ஆ. பாலேந்திரன் (லக்ஷ்மி)சி. பத்மநாதன் (பானுமதி) ஆகியோர் அசல் பெண்களாகவே காட்சியளித்தனர். ஆனால் நடப்பு...? லக்ஷ்மி, ஆசர்பத்தில் ஏற்படுத்திய நம்பிக்கையைப் பிற காட்சிகளில் கெடுத்துவிட்டார்.

திருப்புக் காட்சியிலேயே நாடகம் நடைபெற்றது. இந்த உத்தியை வெற்றிகரமாகக் கையாண்டிருக்கிறார் டைரக்டர் தேவன். பின்னணி வரத்தியங்கள் ஒத்துழைக்கவில்லை. ஒலி ஒளியமைப்பு, காட்சியலங்காரம், ஒப்பனை அனைத்தும் பிரமாதம்.

மாணவர்களைப் பொறுத்தவரை, இந்நாடகம் ஓரளவு வெற்றியீட்டியது என்று கூறினாலும், டைரக்டர் தேவனைப் பொறுத்தவரையில், அவருடைய அனுபவத்தையும் அற்றலையும் எடுத்துக்காட்டும் வகையில் நாடகம் அமையவில்லை என்றே கூற வேண்டும்.

—ரஸிகன்

அ. அருட்சோதி ஏழாலை மேற்கு
கே: நான் சிங்களம் படிக்க
விரும்புகின்றேன். இதைப் பற்றி
என்ன சொல்கிறீர்கள்?

ப: சிங்களத்தைப் படிக்க விரும்பு
வதிலோ, படிப்பதிலோ தவறு ஏதும்
இல்லை. ஆனால் இந்த மொழியறி
வைச் சுயநலத்திற்காகப் பயன்
படுத்தி அதன் மூலம் ஓரினத்தையே
காட்டிக்கொடுக்கும் கயவர்களாக
மாறுவதுதான் வெட்கத்திற்குரிய,
வேதனைக்குரிய செயல்!

இ. ஞானம் தொண்டைமாலாறு.
கே: காதலை என்னவென்று நீங்
கள் கருதுகின்றீர்கள்.

ப- புனிதமானதென்று; உயர்
வானதென்று; மனித சமுதாயத்தை
யே வாழவைப்பதென்று; பெரும்பா
லானவர்களுக்குக் கானலாக மாறிவிடு
கின்றதென்று!

கே: காதலை எவ்வாறு புரிந்து
கொள்வது?

ப: சொல்லித் தெரிவதில்லை மன்
மதக்கலை! என்றாலும் சொல்லித் தரு
கின்றேன். கண்ணசைப்பில், கை
நொடிப்பில், கருத்துப் பரிமாறலில்
காதலைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.
கடையிலும், உடையிலும், விடை

யிலும் கூடப் புரிந்து கொள்ளலாம்!
சி. மனோகரி நாயன்மார்க்கட்டு.

கே: மாசி "கலைச்செல்வி" அட்
டையை அலங்கரித்த "திப்பு சுல்தா"
ளின் பெயர் லோகநாதன அல்லது
லோகேஸ்வரனா?

ப: அவருடைய உண்மைப்பெயர்
லோகநாதன் என்பதுதான். அவரை
லோகேஸ்வரன் என்றுஞ் சிலர்
அழைப்பதால் "கலைச்செல்வி"யிலும்
அப்பெயரே இடம்பெற்றது.

கே: 29-2-64ல் வண்ணைக் கலை
வாணர் நாடக மன்றத்தினர் தங்கள்
நாடகத்தை மாணவர்களுக்காக மே
டையேற்றுவார்கள் எனக் கூறியிருந்
தீர்களே, ஏன் நாடகம் நடைபெற
வில்லை?

ப: எதிர்பாராத சில காரணங்க
ளினால் மாணவர்க்கான காட்சி நடை
பெறவில்லை. ஆனால் முன்னதாகவே
நுழைவுச்சீட்டுகளை வாங்கிய மாணவ
மாணவிகள் அவ்வரும் 1-3-64ல்
பெரியோர்களுக்காக நடாத்தப்பட்ட
நாடகத்திற்கு அனுமதிக்கப்பட்டார்
கள்.

எஸ். சிவா, வெள்ளவத்தை
கே: எனது தங்கை எனக்குத்
தேனீர் கொடுத்துவிட்டு மிகுதியைத்

தான் அருந்திவிட்டு, முன்னிலும் பார்க்க நன்றாக இணிக்கிறது என்று கூறுவார். காரணம்?

ப: தங்கை என்ற உறவு, உணரும் உறவா? அல்லது அழகுகும் உறவு மட்டுந்தானா? என்பதை முதலிற் கூறுங்கள். பின் நான் பதில் சொல்வேன்.

எம்.வை.எம். மீ ஆறு கொழும்பு 12

கே, இலங்கையின் மொழிப்பிரச்சனையை அரசியல் கட்டுக்கோப்பிலிருந்து அகற்றிக் கட்சிச் சார்பற்ற முறையில் இன்றைய அரசாங்கம் தீர்த்து வைக்கத் தீர்மானித்திருப்பதைப்பற்றித் தங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

ப: ஆட்சிபீடத்தில் அமர்ந்திருப்பவர்களிடம், அத்தி பூததார்பால் சில சமயம் சில நல்ல யோசனைகள் தோன்றுகின்றன என்பதையே இது காட்டுகின்றது. ஆனால், அவற்றை நடைமுறையிற் கொண்டுவருவதற்குரிய மனத்திட்பமோ செயல்திறமையோ இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே!

ந. பத்மராணி, பொரணை

கே: “துப்பறியும் ராமு” என்ற தலைப்பில் ஒரு தொடர்கதை எழுதியுள்ளேன். அதை எந்தப் பத்திரிகையில், எவ்வாறு பிரசுரிக்கலாம் என்பதைக் கூறுவீர்களா?

ப: ராமுவையே ஏதாவதொரு பத்திரிகாலயத்திற்கு அனுப்பித் துப்பறிய வையுங்களேன்!

தி. மகாதேவன், பண்டாரவளை

கே: ஆகாசப் புளுகு என்றால் என்ன?

ப: வேலை நிறுத்தங்கள், உரிமைக்கிளர்ச்சிகள் நடைபெறும்போது, அவசரகாலத்தையும்செய்தித் தணிக்கையையும் அமல் செய்துவிட்டு, வானொலி (ஆகாசவாணி) மூலம் அரசாங்கம் சில செய்திகளைக் கட்டவிழ்த்து விடுகின்றதல்லவா? அதற்குப் பெயர்தான் ஆகாசப் புளுகு!

அ. சந்தியா, கட்டுக்கலை

கே: பூமாதேவி ஏன் எப்பொழுதும் தன்னைத்தானே சுற்றியபடி இருக்கின்றாள்?

ப: அவளும் பெண்தானே! தன்பின்னால் அழகை முழுமையாகப் பார்த்து ரசிக்கலாம் என்ற ஆசையால், பின்னாலே திரும்பிப் பார்த்துப் பார்த்துத் தினமும் சுற்றிக் கொண்டிருக்கின்றாள்!

வை ராமதாஸ், பதுளை

கே: முன் அனுபவமின்றி எந்த வேலையையும் சரியாகச் செய்ய முடியாதா?

ப: சிலவற்றைச் செய்ய முடியும். மரணம் அடைவதற்கு, முன் அனுபவம் சிறிதும் தேவையில்லையே!

ச. கலாராணி, நீர்கொழும்பு

கே: நிஜவாழ்க்கையிலுள்ள உண்மையான உறவுமுறையுடன் படங்களில் பாத்திரமேற்று யாராவது நடத்திருக்கின்றார்களா?

ப: ஏன் இல்லை? ஜெமினி. சாவித்திரி, கணவன் மனைவியாக நடத்திருக்கின்றனர்; எம்.ஜி.ஆர்-சக்காபாணி அண்ணன் தர்பியராக நடத்திருக்கின்றனர்; சந்திரகாந்தா-சண்முகசுந்தரம், அண்ணன் தங்கையாக இப்போது நடத்து வருகின்றனர்.

பொ. இராமநாதன், கொட்டாஞ்சேனை

கே: இலங்கையில் தயாரிக்கப்படவிருக்கும் ஒரு தமிழ்ப் படத்திற்கு நடிகர்கள் தேவை என்றும் விரும்பியோர் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள முகவரிக்கு எழுதவேண்டும் என்றும் ஒரு அறிக்கையைப் பார்த்தேன். படம் தயாரிக்கப்படுவது உண்மைதானா?

ப: பலாலி ஆசிரியர் பயிற்சிக்கலாசாலையில் விரிவுரையாளராக விருந்து ஓய்வு பெற்ற திரு. வேதநாயகம் அவர்கள் இப்படியான ஒரு முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளார் என்பது

உண்மைதான். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சீல வர்த்தகப் பிரமுகர்களுடன் கூட்டாகச் சேர்ந்து ஆங்கில நாடகாசிரியரான செகப்பிரியரின் நாடகமொன்றைத் தமிழில் படமாக்கப் போகின்றாராம்! ஆனால் ஈழத்தமிழரின் வாழ்வையும் பண்பையும் பிதிபலிக்கும் வகையிலமைந்த ஒரு படத்தைத் தயாரித்தாரானால் பலரின் ஆதரவும் பாராட்டும் கிடைக்கும்!

வி. எஸ். துரை, நீர்வேலி

கே: தாண்டவக்கோரே, தங்களின் வீட்டு விலாசம் என்ன?

ப: வீட்டைக்கட்டி வைத்திருப்பவர்கள் வாடகைப் பெருச்சாளிகளாக இருப்பதால் நான் நாளொரு வீடும் போழுதொரு திண்ணையுமாக மாற வேண்டியிருக்கின்றது. இப்போதைய வீட்டு விலாசத்தை எழுதினால், "கலைச்செல்வி" உங்கள் கையில் கிடைக்கும்போது, வேறு வீட்டிற்கு மாறிவிடுவேன். ஆகவே

நேரில் சந்திப்பதானாலும், கடிதம் எழுதுவதானாலும், கலைச்செல்வி அலுவலக முகவரியையே உபயோகியுங்கள்.

நவரவ்யூர் த. பரமலிங்கம்

யாழ்ப்பாணம்

கே: மஹாகவி பாரதியார் எத்தனையாவது வயதில் இறந்தார்?

ப: 11-12-1882ல் பிறந்த பாரதியார் தன் முப்பத்தொன்பதாவது வயதில், 11-9-1921ல் மரணமடைந்தார்.

பதினை எதிர்பார்க்கும் அன்பர்கள் தம் கேள்விகளை அஞ்சலட்டையில் தெளிவாக எழுதிக் கீழேயுள்ள முகவரியை வெட்டி ஒட்டி அனுப்பவேண்டும்.

தாண்டவக்கோர்

மே/பா கலைச்செல்வி

20, ஸ்டான்லி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

இருபத்தெட்டு ஆண்டுகள்!

ஆரம்பம் : 1936

இன்றியமையாத சேவை!!

உங்களுக்குத் தேவையான சகல ஆங்கில மருந்துகளையும் சகாய விலக்கு எந்தநேரமும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

பயிர்களுக்குரிய பொலிடோல், மற்றும் கிருமி நாசினிகளும் கிடைக்கும்.

உத்தரவு பெற்ற 'உவான்' வியாபாரிகள்

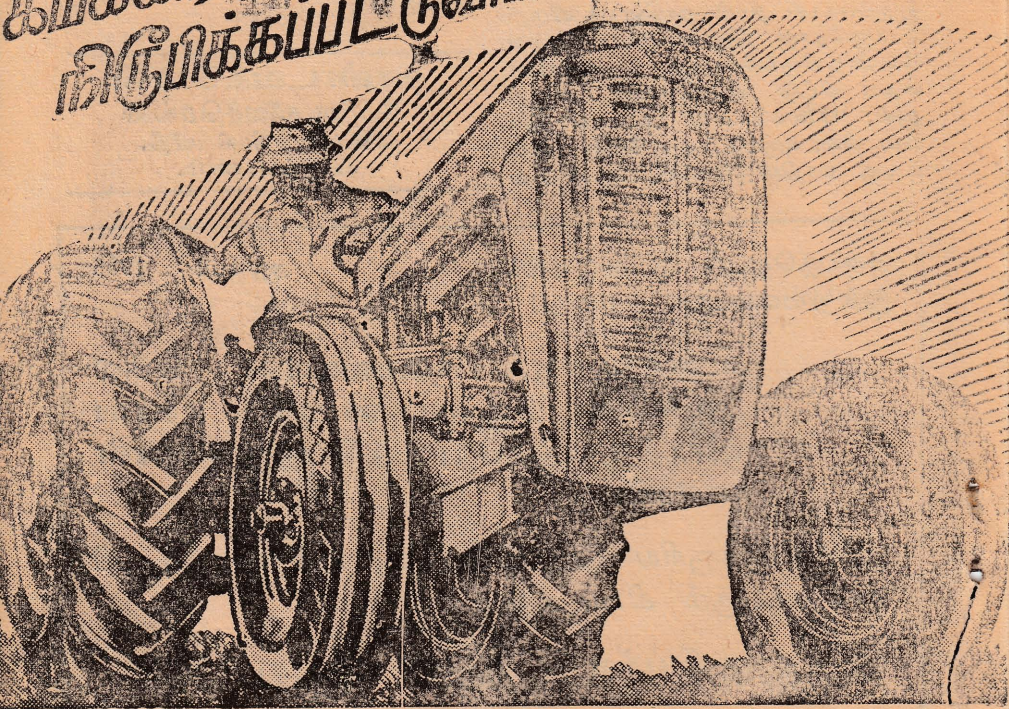
இராணி பார்மசி

கே. கே. எஸ். வீதி,

: :

சுன்னாகம்.

அல்லா டிராக்டர்களையும் விட
1,500,000
கமக்காரர்களினால் மிகச்சிறந்தவதனை
நிழைக்கப்பட்டுவிட்டது!

மஸ்கி - பெர்குசன்
ஆர்ன்கோ அரிசுமார் இண்டஸ்றீஸ்.
பார்சன்ஸ் கம்பனியா

அட்டைப்படம்.

தமிழ்நாட்டின் தவ நடிகர், நடிகர் திலகம் சிவாஜிகணேசன் அவர்கள் ஈழத்துக் "கலைச்செல்வி" யீது அளவற்ற அன்பும் அபிமானமும் உடையவர். சமீபத்தில் நமது நிருபர் நடிகர் திலகத்தைச் சந்தித்தபோது அவரிடம் "கலைச்செல்வி"யின் குறை நிறைகளை எடுத்துச்சொல்லி, வளர்ச்சிக் குரிய அரிய ஆலோசனைகளையும் அன்புடன் கூறினார். நடிகர் திலகம். அவர்காலையில் எழுந்தவுடன் "கலைச்செல்வி"யைக் கையிலெடுத்துக்கருத்துந் துள்ளிப் படிக்கும் காட்சியையே இந்த இதழின் அட்டையில் காண்கின்றீர்கள்.

அடுத்த இதழில்:

தாயான தங்கைக்கு

தாய்க்குலத்தினர் தவறாது படிக்க வேண்டிய தாமான கட்டுரை.

மனக்கவலை நீர வேண்டியா ?

எந்தவிதமான மனக் கவலைகள், கரைச்சல்கள், இருப்பினும் அவைகளை விபரமாக எழுதுங்கள். உங்கள் காரணங்களை மந்திர சக்தியின் மூலம் நிவர்த்தி செய்து தரமுடியும். இரகசியங்கள் வெளியிடப்பட மாட்டா.

கவர்மென்ட் ரிஜிஸ்டர்மாதிரிக வைத்தியர்

பி. எம். திஸநாயக்கா

நாலு தேவாலய பிரதம தர்மகர்த்தா

அருத எண்ணெய் தலைமைக் காரியாலயம்

கம்பளை.

சுன்னுகம்: வடஇலங்கைத் தமிழ் நூற்பதிப்பக வெளியீடுகள்

- கல்வித் திணைக்களம் வெளியிட்ட பட்டத்திட்டத்திற்கு
கமைய எழுதப்பட்ட

பொதுவிஞ்ஞானபோதினி vi, vii, viii

விலை: vi ஆம் வகுப்பு ரூபா 2-50, vii ஆம் வகுப்பு ரூபா 3-50
viiiம் வகுப்பு ரூபா: 4-00.

- இலங்கைப் பரீட்சைப் பகுதியினரால் வெளியிடப்பட்ட
பட்டத்திற்குமைய உடனலவியல், உடலியல் என்பனவற்றை
விளக்கும்

சுகாதார போதினி vi+vii, viii, G. C. E.

விலை: vi, vii ம் வகுப்பு ரூபா: 2-00, viiiம் வகுப்பு ரூபா 2-50
G. C. E. முதலாம் பாகம் ரூபா: 3-50, G. C. E. இரண்டாம்
பாகம் (வெளிவரவிருக்கிறது)

- உலகில் நடைபெறும் பல்வேறு ஆட்சிமுறை, உருவாகிய
விதம், பலாபலன் வரலாறுகள் என்பனவற்றை சரளமான
தமிழ் நடையில் தருவதும், உயர்தர வகுப்புகளுக்குப் பெரும்
பயன் அளிப்பதுமாவ

ஆட்சி இயல்(Govt inTamil) விலைரூபா: 6-00

- G. C. E., மாணவர் ஆசிரியர் தேர்வு, ஆசிரியர் கலாசாலை
புகுமுதத் தேர்வுப் பரீட்சைகளுக்குத் தேற்றுபவர்களுக்கு
மொழிவளத்தையும் விடயங்களையும் வழங்குவது

கட்டுரை மஞ்சரி; விலை: ரூபா. 3.00

எல்லாப் புத்தகசாலைகளிலும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

மில்க்வைட்
நீலசோப்

பிரகாசமாய்
சுவவை
செய்கிறது

